Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Hawthorne, Nathanael.; af Nathanael Hawthorne ; oversatte af J. R. Dein.
Titel | Title:	Syv Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Mariebo : Oversætterens Forlag, trykt ved Chr. Jørgensen, 1855
Fysiske størrelse | Physical extent:	235 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

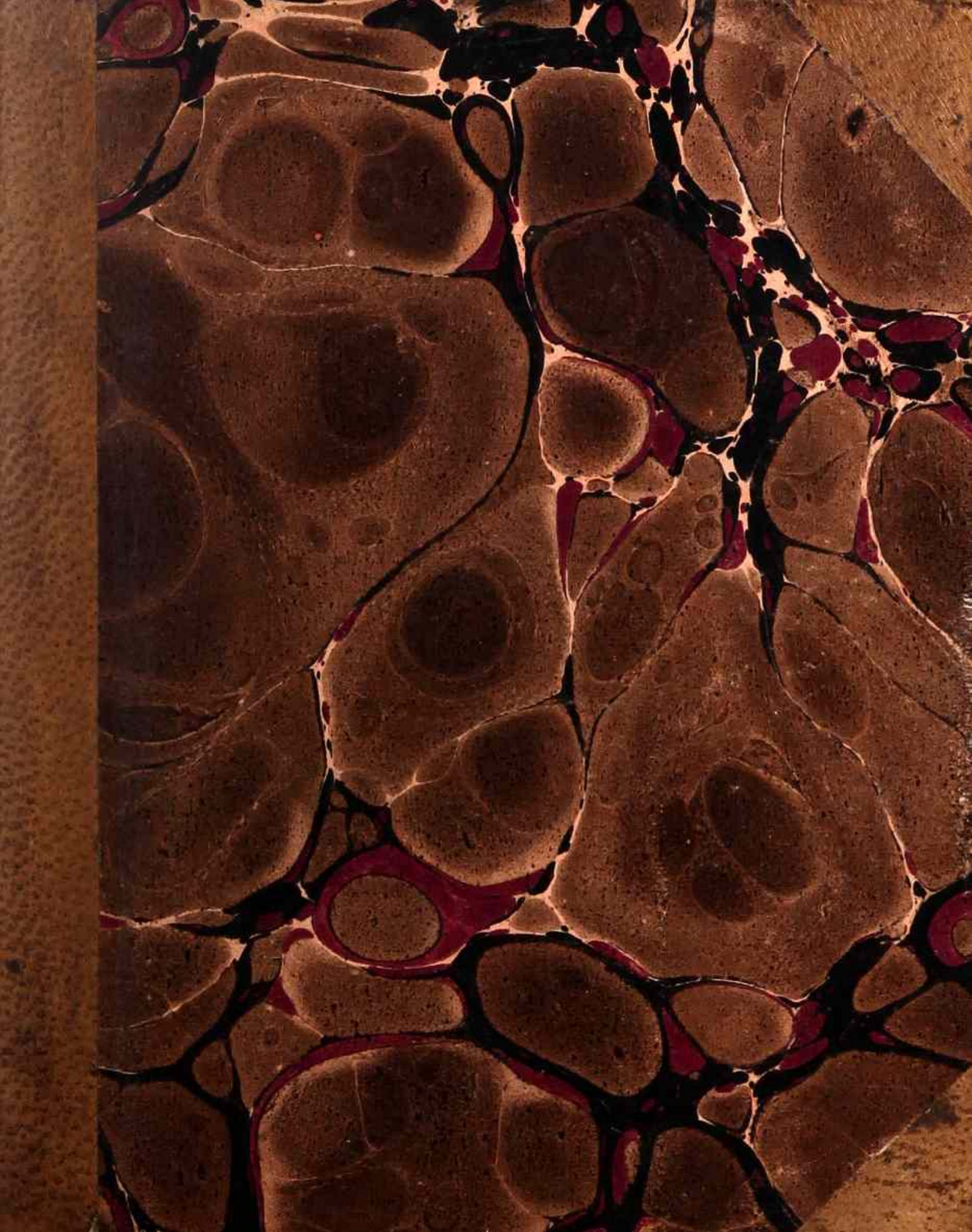

58,-94

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 04340 3

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Syv Fortællinger

af

Nathanael Hawthorne.

Oversatte

af

J. R. Dein.

Mariebo.

Oversætterens Forlag. — Trykt ved Chr. Jørgensen.

1855.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
Den sagtmodige Dreng	1.
Mr. Higginbothams Endeligt	73.
Dr. Heideggers Experiment	103.
Præstens sorte Slør. En Parabel	127.
De prophetiske Malerier	159.
Den ærgjerrige Gjest	193.
Ligklokken til Brylluppet	215.

Inhalt.

Den sagtmodige Dreng.

I Løbet af Aaret 1656 lode adskillige af det Folkefærd, der kaldes Quækere, sig see i Ny England, ledede, som de forsikkrede, af Aandens indvortes Kald. Deres Ry som de, der holdt fast ved mystiske og forkastelige Grundsætninger, var gaaet forud for dem, af hvilken Grund Puritanerne tidligt bestræbte sig for at banlyse og forebygge den fremvorende Sects videre Fremtrængen. Men de Forholdsregler, ved hvilke man havde i Sinde at rense Landet fra Kjetteriet, vare, omendskjøndt mere end haarde nok, dog aldeles frugtesløse. Quækerne, der betragtede Forfølgelsen som et guddommeligt Kald til at møde, hvor der var Fare paa Færde, gjorde Fordring paa et helligt Mod, der var ukjendt for selve Puritanerne, som havde undtraget sig Korset ved at skaffe sig en fredelig Udøvelse af

deres Religion i en fjern Afkrog. Endskjøndt det var en mærkværdig Kjendsgjerning, at hver Nation paa Jorden forkastede de vandrende Enthousiaster, der udøvede Fred mod alle Mennesker, var det Sted, hvor der herskede den største Ufred og Fare, og derfor i deres Øine det mest ønskelige, Provindsen Massachusetts Bay.

De Bøder, Fængselsstraffe og Slag, der saa rundhaandet uddeltes af vore fromme Forfædre — saa stærk var den almindelige Antipathi, at den varede henved hundrede Aar efter at den egentlige Forfølgelse var ophørt — vare Tillokkelser, der vare ligesaa fristende for Dyæferne, som Rolighed, Hæder og Belønning vilde have været for de Verdsligsindede. Ethvert europæisk Fartøi bragte nye Ladninger af Secten, der vare begjærlige efter at vise sig som Sandhedsvidner mod den Undertrykkelse, de haabede at komme til at dele; og da Skibsrhederne ved høje Mulcter bleve afholdte fra at yde dem Overfart, gjorde de lange Omveje gjennem Indianernes Land og viste sig i Provindsen, som førte derhen af en overnaturlig Magt. Deres Enthousiasme, som næsten steg til Raseri ved den Behandling, de maatte lide,

fremkaldte Handlinger, der ligesaa meget strede imod Sømmelighed som imod en fornuftig Gudsdyrkelse, og frembyde en besynderlig Contrast til den rolige og satte Opførsel hos deres Troesfæller i vore Dage. Aandens Kaldelse, kun borlig for Sjælen, og ikke til at bekæmpe med Grunde, hentede fra den menneskelige Visdom, blev gjort gjeldende som en Undskyldning for de de mest upassende Scener, der, abstract taget, vel fortjente en Smule Tugtelse med Svøben. Disse Udskejelser og de Forfølgelser, der paa eengang vare deres Aarsag og Virkning, vedbleve at tage til, indtil Regeringen i Massachusetts Bay i Aaret 1659 lode to Medlemmer af Quækersecten lide Martyrdoden.

En uafvigtelig Blodplet klæber ved alle deres Hænder, som have givet deres Samtykke til denne Handling, men en betydelig Andel af dette skrækkelige Ansvar maa hvile paa den Person, som den Gang stod i Spidsen for Regeringen. Det var en sneverbjertet Mand, som kun havde nydt en maadelig Opdragelse, og hans ildevarslende Bigotteri opflammedes og blev fordærveligt ved voldsomme og heftige Lidenskaber; han brugte sin Indflydelse til usømmeligt og uretfærdigt at sætte sin

Villie igjennem med Hensyn til de to Enthonsiasters Død, og hans hele Opførsel imod dem bar Præget af brutal Grusomhed. Qvækerne, hvis hevngjerrige Følelser ikke vare mindre dybe, fordi de vare uvirksomme, mindedes denne Mand og hans Fæller i Fremtiden. Denne Sects Historieskriver paastaaer, at der formedelst Himlens Vrede kom en Forbandelse over Landet i Nærheden af „den blodige By" Boston, saa at der ingen Hvede vilde gro der, og han ligesom opslaaer sine Vanluner blandt Gravene af deres gamle Forfølgere, og opregner triumpherende de Straffedomme, der rammede dem paa deres gamle Dage eller i Dødstimen. Han fortæller os, at de døde pludseligt, og voldeligt, og i Raseri; men Intet kan overgaae den Haan, hvormed han beretter den blodtørstige og grusomme Gouverneurs væmmelige Sygdom og „Død af Forraadnelse."

Aftenen, der fulgte paa den Efteraarsdag, som havde været Vidne til de to Qvækeres Martyrdom, vendte en puritansk Nybygger tilbage fra Hovedstaden til den nærliggende Landsby, i hvilken han boede. Luften var kjølig, Himlen klar, og det længe varende Tusmørke blev lysere ved Straalerne af Nymaanen, som for ganske nylig havde viist sig paa Randen af Horizonten. Den Rejsende, en middelaldrende Mand, indsvøbt i en graa, uldsen, kippret Kappe, paaskyndede sin Gang, da han han havde naaet Grændserne af Byen; thi en skummel Strækning af henved fire engelske Mil laae mellem ham og hans Hjem. De lave, straatakte Huse vare i betydelige Mellemrum spredte langs henad Vejen, og da Landskabet først var blevet bebygget for omtrent tredive Aar siden, udgjorde Urskoven en ikke ringe Del i Forhold til det opdyrkede Land. Efteraarsvinden susede mellem Grenene, hvirvlende Bladene bort af alle Træer, undtagen Naaletræerne, og hylede, som om den beklagede den Ødelæggelse, hvortil den selv var Redskabet. Vejen havde hidtil gaaet gjennem de Masser af Skove, der laae nærmest ved Byen, og begyndte just at komme frem paa en aaben

Plet, da den Rejsendes Øren blev hilset af en Lyd, der var endnu mere klagende end Vinden. Det var ligesom Ens Jamren, der er stedt i Nød, og den syntes at komme fra et højt og enligt Fyrretræ, i Midten af en opryddet, men ikke indhegnet eller dyrket Mark. Puritaneren kunde ikke lade være at huske paa, at dette var den selv samme Plet, som for faa Timer siden var bleven ønsket Ondt over ved Qvækernes Henrettelse, hvis Legemer begge to vare blevne kastede i en hurtig gravet Kule under det Træ, hvor de havde lidt Døden. Han bekæmpede imidlertid den overtroiske Frygt, som tilhørte Tidsalderen, og tvang sig til at standse og lytte.

„Stemmen synes at tilhøre en Dødelig, ikke heller har jeg Aarsag til at frygte, om det end forholdt sig anderledes", tænkte han, idet han anstrængte sine Øine i det uklare Maaneskin. „Jeg synes, at det er ligesom en Lilles Klynken; det er maaske et Barn, som er skilt fra sin Moder og hændelsesvis er kommet til dette Dødens Sted. For min egen Samvittigheds Skyld maa jeg undersøge, hvorledes denne Sag hænger sammen."

Han forlod derfor Stien, og gik noget angst

tværs over Marken. Skjøndt den nu var saa øde, var Jorden dog sammentraadt og nedtrampet af de Tusinders Fodtrin, der havde været Vidner til denne Dags Skuespil, hvilke nu Alle havde forladt Stedet og ladet de Døde blive tilbage i deres Ensomhed. Den Rejsende naaede omsider Tyrretræet, som fra Midten og opad var bedækket med levende Grene, endskjøndt der havde været opreist et Skafot neden under og gjort andre Anstalter til Dødens Værk. Under dette ulykkelige Træ, hvorom man i den kommende Tid fortalte, at der dryppede Gift ned tilligemed dets Dug, sad den eneste Sørgende over det uskyldig udgydte Blod. Det var en spinkel og tyndt paaklædt lille Dreng, som holdede sit Hoved mod en Høj af friskt opkastet og halv frossen Jord, og jamrede sig bitterligt, dog i en dæmpet Tone, som om hans Klager vilde være samme Straf underkastet som Forbrydelser. Puritaneren, hvis Komme Drengen ikke mærkede, lagde sin Haand paa Barnets Skulder, og tiltalte det medlidende.

„Du har valgt et frygteligt Sted til Natteleje, min stakkels Dreng, og det er intet Under, at du græder", sagde han; „men tør dine Øjne,

og sig mig hvor din Moder boer. Jeg lover dig, dersom det ikke er altfor langt borte, at jeg endnu i Aften vil føre dig i hendes Arme."

Drengen havde strax hørt op med at jamre sig, og løftede sine Øine op paa den Fremmede. Det var et blegt Ansigt med klare Øine, vist ikke mere end sex Aar gammelt; men Sorg, Frygt og Mangel havde ødelagt meget af dets barnlige Udtryk. Ved at see Drengens bange Stirren og ved at føle, hvorledes han skjelvede under hans Haand, bestræbte Puritaneren sig for at opmuntre ham.

„Nej, dersom det var min Hensigt at gjøre dig Fortræd, lille Gut, vilde jeg gjøre bedst i at lade dig blive her. Hvad! Du er ikke bange for at sidde under Galgen paa en nylig opkastet Grav, og alligevel skjelver du ved en Vens Berørelse. Tag Mod til dig, Barn, og sig mig dit Navn og hvor du har dit Hjem?"

„Ven", svarede den lille Dreng med en sød, skjøndt bævende Stemme, „man kalder mig Ibrahim, og mit Hjem er her."

Det blege, ujordiske Ansigt, disse Øine, der syntes at smelte sammen med Maaneskinnet, den søde, luftige Stemme og det udenlandske Navn,

bragte næsten Puritaneren til at troe, at Drengen virkelig var et Væsen, som var gaaet frem af den Grav, hvorpaa han sad. Men da han havde bemærket, at Synet holdt Stand imod en kort Bøn, som han fremsagde ved sig selv, og ved at huske paa, at den Arm, han havde berørt, var som en anden Levendes, kom han til en mere fornuftig Gisning. „Det stakkels Barn er forvirret i Hovedet", tænkte han, „men dets Ord ere i Sandhed frygtelige paa et Sted, som dette." Han talte derpaa med en indsmigrende Stemme, i den Hensigt at rette sig efter Barnets Phantasier.

„Dit Hjem vil neppe være byggeligt, Ibrahim, denne kolde Efteraarsnat, og jeg er bange for, at du kun daarligt er forsynet med Mad. Jeg skynder mig hjem til en varm Aftensmad og til en varm Seng, og hvis du vil følge med mig, skal du dele begge med mig."

„Jeg takker dig, Ven, men skjøndt jeg er sulten og ryster af Kulde, ønsker du dog hverken at give mig Mad eller Husly", svarede Drengen i den rolige Tone, som Fortvivlelsen havde lært ham, hvor ung han end var. „Min Fader hørte til det Folkefærd, som alle Mennesker hade. De

have lagt ham under denne Hob Jord, og her er mit Hjem."

Puritaneren, som havde greben den lille Ibrahims Haand, slap den, som om han havde rørt ved et væmmeligt Kryb. Men han besad et medlidende Hjerte, som end ikke religieuse Fordomme kunde gjøre til Sten.

„Gud forbyde, at jeg skulde overlade dette Barn til selv for at omkomme, hvorvel det nedstammer fra den forbandede Sect", sagde han ved sig selv. „Udspringe vi ikke Alle fra en ond Rod? Ere vi ikke Alle i Mørket indtil Lyset skinner paa os? Han skal ikke vansmægte, hverken paa Legemet, eller, dersom Bøn og Lærdom kan være til Nytte for ham, paa Sjælen." Han talte derpaa venligt til Ibrahim, som atter havde skjult sit Ansigt i Gravens kolde Jord. „Var enhver Dør i Landet lukket for dig, mit Barn, siden du har maattet drage til denne vanhellige Plet?"

„De joge mig bort fra Fængslet, da de førte min Fader herhid", sagde Drengen, „og jeg stod langt borte og holdt Øje med Folkestimlen, og da de Alle vare borte, kom jeg hid, og fandt blot denne Grav. Jeg veed, at min Fader slumrer

her, og jeg sagde til mig selv: Dette skal være mit Hjem."

„Nej, Barn, nej, ikke saa længe jeg har et Tag over mit Hoved eller en Bid at dele med dig!" udbrød Puritaneren, hvis Deltagelse nu var stegen til det Højeste. „Staae op og følg med mig, og frygt ikke for, at der skal vederfares dig noget Ondt."

Drengen græd paany, og klyngede sig tæt til denne Klump Jord, som om det kolde Hjerte under den var varmere for ham end noget andet i et levende Menneskebryst. Den Rejsende vedblev imidlertid at gjøre ham kjærlige Forestillinger og syntes til en vis Grad at vinde hans Tillid, saa at han omsider rejste sig. Men hans spinkle Lemmer rystede af Mathed, hans lille Hoved blev svimmelt, og han lænede sig imod Dødens Træ for at finde en Støtte.

„Min stakkels Dreng, er du saa svag?" sagde Puritaneren. „Hvor længe er det siden du har spist?"

„Jeg spiste og drak af min Faders Brød og Vand i Fængslet", svarede Ibrahim; „men de gave ham Intet hverken i Gaar eller i Dag, da

de sagde, at han havde spist nok for at bringe ham til hans Rejses Ende. Bryd dig ikke om min Sult, gode Ven, thi jeg har sultet mange Gange før."

Den Rejsende tog Barnet paa sin Arm, og svøbte sin Kappe omkring det, medens Hjertet i ham oprørtes af Skam og Vrede mod den vilkaarlige Grusomhed hos Redskaberne for denne Forfølgelse. I hans Følelsers vaagnende Varme besluttede han, at han under ingen Omstændighed vilde forlade det stakkels lille forsvarsløse Væsen, som Himlen havde anbetroet til hans Omsorg. Med denne Beslutning forlod han det forbandede Sted, og slog atter ind paa den Sti, som førte til Hjemmet, og hvorfra Barnets Klynken havde kaldt ham. Den lette og ubevægelige Byrde sinkede ham neppe i hans Gang, og han saae snart Skinnet af Ilden gjennem Vinduerne i Huset, hvilket han, der var født i et fjernt Jordstrøg, havde opført i Vestens vilde, udyrkede Egne. Det var omgivet af et betydeligt Areal dyrket Jord, og Baaningen var beliggende i Læ af en skovklædt Høj, hvor den syntes at være kroben hen for at finde Beskyttelse.

„See i Vejret, Barn", sagde Puritaneren til Ibrahim, hvis matte Hoved var sunken ned paa hans Skulder, „der er vort Hjem."

Ved Ordet „Hjem" foer der en Gysen gjennem Barnet, men det vedblev at tie. Nogle faa Øjeblikke derefter stode de ved Husdoren, paa hvilken Ejeren bankede; thi i dette tidlige Tidsrum, da de Vilde overalt flakkede omkring i Nærheden af Nybyggerne, vare Laase og Bolte uomgængelig nødvendige til en Boligs Sikkerhed. Denne Opfordring blev besvaret af en Slave, et grovklædt Exemplar af Menneskeheden med slove Ansigtstræk, som, efterat han havde bemærket, at det var hans Herre, der bankede, lukkede Doren op, og holdt en blussende Fakkel af knastet Fyrretræ frem, for at lyse ham ind. Længere tilbage i Gangen opdagede man ved det røde Skær en matroneagtig Kone, men ingen lille Børneflok kom springende frem for at byde deres Fader velkommen ved hans Hjemkomst. Idet Puritaneren traadte ind, slog han sin Kappe til Side og viste Konen Ibrahims Ansigt.

„Dorothy, her er en lille Forstudt, som Forsynet har givet i vore Hænder", sagde han. „Vær

god imod ham, som om han kunde være een af disse Kjere, der ere vandrede bort fra os."

„Hvad er det for en lille bleg og klarøjet Dreng, Tobias?" spurgte hun; „er det En, som de vilde Folk fra de vildsomme Egne have røvet fra en eller anden christen Moder?"

„Nej, Dorothy, dette stakkels Barn er ingen Fange fra de vildsomme Egne", svarede han. „Den hedenske Vilde vilde have givet ham at spise af sin sparsomme Føde og ladet ham drikke af sit Birketræes Bæger; men christne Mennesker have, ak, desværre! stødt ham bort for at døe."

Derpaa fortalte han hende, hvorledes han havde fundet ham under Galgen paa hans Faders Grav, og hvorledes hans Hjerte havde onsporet ham, ligesom det var en indre Stemme, der talte, til at tage den lille Forskudte hjem med sig, og være god imod ham. Han udtalte sin Beslutning at føde og klæde ham, som om det kunde være hans eget Barn, og at yde ham den Undervisning, som kunde modvirke de skadelige Vildfarelser, der hidtil vare indprentede i Barnets Sjæl. Dorothy var begavet med en endnu liv-

ligere Følsombed, end hendes Mand, og hun bifaldt Alt hvad han havde gjort eller vilde gjøre.

„Er din Moder levende, mit kjære Barn?" spurgte hun.

Taarerne fremstrømmede af hans fulde Hjerte, da han prøvede paa at svare; men omsider begreb Dorothy dog, at han havde en Moder, der, ligesom de øvrige af hendes Sect, var en forfulgt Vandrer. Hun var for kort Tid siden bragt ud af Fængslet, ført ud i det ubeboede Vildnis og overladt til sig selv for at omkomme af Sult eller fortæres af de vilde Dyr. Dette var ikke nogen ualmindelig Fremgangsmaade for at blive af med Quækerne, og disse pleiede at gjøre sig til af, at Ørkenens Beboere vare mere gjæstfrie imod dem, end de civiliserede Mennesker.

„Vær ikke bange, lille Dreng, du skal ikke komme til at savne en Moder, og det en god Moder", sagde Dorothy, da hun havde faaet denne Underretning. „Aftør dine Taarer, Ibrahim, og vær mit Barn, ligesom jeg vil være din Moder."

Den gode Kone redte den lille Seng, ud af hvilken hendes egne Børn, det ene efter det andet, var blevet baaret bort til et andet Hvilested.

Ferend Ibrahim vilde bequemme sig til at afbe
nytte den, knælede han ned, og da Dorothy lyt
tede til hans enfoldige og rørende Bøn, undred
hun sig over, hvorledes de Forældre, der havd
lært ham den, kunde være blevne kjendt værdig
til Døden. Da Drengen var falden i Søvn
bøjede hun sig over hans bleje og sjælfulde An
sigt, trykkede et Kys paa hans hvide Pande, tra
Sengklæderne op omkring hans Hals, og gik der
fra med en tungsindig Glæde i sit Hjerte.

Tobias Pearson hørte ikke til de første Ud
vandrere fra Moderlandet. Han var bleven
England i de første Aar af Borgerkrigen, i hvil
ken han havde havt sin Andel som Cornet ve
Dragonerne under Cromwell. Men da hans An
førers ærgjerrige Planer begyndte at udfolde dem
forlod han Parlamentets Armee, og søgte et Til
flugtssted fra Kampen, som ikke længer var hellig
blandt Folk af hans egen Troesbekjendelse i Co
lonien Massachusetts. En mere verdslig Betragt
ning øvede maaske ogsaa sin Indflydelse for a
drage ham didhen; thi Ny-England frembød For
dele for Mænd, som ikke sadde i glimrende Kaar
lige saa vel som for misfornøjede Pietister, o

det var hidtil faldet Pearson vanskeligt at sørge for Kone og en stærkt tiltagende Familie. Disse mindre rene Bevæggrunde, som man forudsatte, vare de mere bigotte Puritanere tilbøjelige til at tilskrive alle hans Børns Død, for hvis jordiske Velvære Faderen havde været altfor ængstelig bekymret. De havde forladt deres Fødeland saa blomstrende som Roser, og ligesom Roser vare de visnede i en fremmed Jordbund. Disse Ransagere af Forsynets Veje, som havde dømt deres Broder, og tilskreve ham selv Skylden for hans huslige Sorger formedelst hans Synder, vare ikke mere barmhjertige, da de saae ham og Dorothy gjøre sig Umage for at udfylde Savnet i deres Hjerter ved at antage sig et Barn af den forbandede Sect. Ikke heller undlode de at tilkjendegive Tobias deres Misfornøjelse; men denne pegede blot hen paa den lille, stille, elskværdige Dreng, hvis Ydre og hele Adfærd virkelig vare saa kraftige Bevisgrunde, som der vel muligt kunde føres til hans Gunst. Selv hans Skjønhed og indtagende Væsen frembragte imidlertid ofte en Virkning, der endte med at blive yderlig ufordelagtig for ham; thi naar den ydre Skal om disse

Bigottes Jernhjerter var bleven blødgjort og igjen haard, paastode de, at ingen naturlig Aarsag kunde have frembragt en saadan Virkning paa dem.

Deres Antipathi mod den stakkels Dreng blev ogsaa forøget ved det uheldige Udfald af nogle theologiske Discussioner, ved hvilke man søgte at overbevise ham om hans Sects Vildfarelser. Det er vel sandt, at Ibrahim ikke var nogen dygtig Disputator; men Følelsen af hans Religions Sandhed var stærk hos ham som Instinct, og han kunde hverken lokkes eller nødes til at vige af fra den Tro, som hans Fader var gaaet i Døden for. Barnets Beskyttere maatte i rigt Maal dele den Misnøje, som denne haardnakkede Vedhængen opvakte, for saavidt som Tobias og Dorothy meget kort efter bleve Gjenstanden for en meget bitter Slags Forfølgelse, nemlig ved den afmaalte Høflighed hos mangen Ven, som de satte Pris paa. Folk i Almindelighed gav deres Mening tydeligere tilkjende. Pearson var en Mand af nogen Betydning, da han var Repræsentant i Communeraadet og Lieutenant ved Militsen; men der var ikke gaaet en Maaned hen, efterat han havde antaget sig Ibrahim, førend man baade hyssede og

hujede af ham. Engang da han gik gjennem en ensom Skovstrækning, hørte han endogsaa Stemmen af en eller anden usynlig Talende, der raabte højt: „Hvad skal der gjøres ved den Frafaldne? See! Svøben er knyttet til ham, ja, Svøben med de ni Strenge, og hver Streng med tre Knuder!“ Disse Fornærmelser opbragte Pearson i Øjeblikket; de trængte ogsaa ind i hans Hjerte og bleve umærkelige, men mægtige Redskaber til at føre ham mod et Maal, hvorom hans lonligste Tanker endnu ikke havde tilhvidsket ham.

Den anden Sabbath efter at Abrahim var blevet et Lem af deres Familie, ansaae Pearson og hans Kone det for passende, at han mødte med dem ved den offentlige Gudstjeneste. De havde forberedt dem paa nogen Modsigelse fra Drengens Side mod denne Handling; men han gjorde i Stilhed Anstalter til at følge med, og var til den bestemte Tid ifert den Sørgedragt, som Dorothy havde gjort i Stand til ham. Da Sognet dengang, og i mange paafølgende Aar,

ikke var forsynet med nogen Klokke, blev Signalet til Gudstjenestens Begyndelse givet ved at slaae paa Tromme. Ved den første Lyd af dennes Kalden til Stedet for hellige og fredelige Tanker, begave Tobias og Dorothy sig paa Vejen, hver af dem holdende en af lille Abrahams Hænder, ligesom to Forældre, der ere lænkede sammen ved deres Kjerligheds Barn. Paa Fodstien gjennem den bladløse Skov bleve de indhentede af mange Personer af deres Bekjendtskab, som alle skyede dem og gik dem forbi ved at gaae paa den anden Side af Vejen; men en alvorligere Prøve ventede deres Standhaftighed, da de stege ned af Højen og nærmede dem det usmykkede og af Fyrretræ opførte Bedehus. Rundt omkring Døren, hvorfra Trommeslageren vedblev at udsende sin tordnende Opfordring, var opstillet en frygtelig Phalanx, i hvilken man talte nogle af de ældste Medlemmer af Menigheden, mange af de middelaldrende og næsten alle de yngre Mandspersoner. Det holdt haardt for Pearson at udbolde deres forenede og misbilligende Blik, men Dorothy, hvis Sind var anderledes beskaffent, drog blot Drengen nærmere til sig, og vaklede ikke det Mindste i hendes Gang.

Da de traadte ind ad Døren hørte de godt Forsamlingens fremmumlede Følelser, og da de smaa Børns haanende Stemmer besmittede Ibrahims Øren, græd han.

Forsamlingshusets Udseende indvendig var simpelt. Det lave Loft, de ukalkede Vægge, det nøgne Træværk og den usmykkede Prædikestol, fremhøde ikke Noget, der skulde opvække Andagt, hvilken, uden saadanne ydre Hjælpemidler, ofte bliver liggende skjult i Hjertet. Bygningens Gulv var optaget af Rækker af lange, ryggeløse Bænke, som traadte i Stedet for Stole, og det brede Skib dannede en Adskillelse mellem Kjønnene, hvilket ikke turde passeres af Andre end Børn under en vis Alder.

Pearson og Dorothy skiltes ad ved Døren til Forsamlingshuset, og da Ibrahim befandt sig i Barnealderen, blev han holdt under den Sidstes Opsigt. De rynkede Matroner indsvøbte dem i deres smudsige Kaaber, da han gik dem forbi; selv Pigerne med de milde Træk syntes at frygte for Smitte, og mangen alvorlig gammel Mand reiste sig op og kastede sit frastødende Blik paa den sagtmodige Dreng, som om det Hellige blev

besmittet ved hans Nærværelse. Han var en ydmyg, himmelsk Skabning, der havde forvildet sig fra sit Hjem, og alle Beboerne af denne usle Verden tillukkede deres urene Hjerter for ham, trak deres jordisk-besmittede Klædebon tilbage fra hans Berørelse og sagde: „Vi ere renere end du.“

Ibrahim, der havde taget Plads ved Siden af sin Adoptiv-Moder og holdt hende fast i Haanden, viste en alvorlig og sømmelig Opførsel, som godt kunde anstaae en Person af moden Smag og Dannelse, naar han befinder sig i et Tempel, der er helliget til en eller anden Dyrkelse, som han ikke anerkjender, men føler sig forpligtet til at respectere. Gudstjenesten var imidlertid endnu ikke begyndt, da Drengens Opmærksomhed blev fængslet af en Begivenhed, der tilsyneladende var af saare liden Interesse. En Kvinde, hvis Ansigt var bedækket af en Hætte og en Kaabe, hvori hendes Figur var rent skjult, skred langsomt op ad det brede Skib og tog Plads paa den forreste Bænk. Ibrahims blege Ansigtsfarve forlede, hans Nerver sittrede, han var ikke i Stand til at vende sine Øine fra den formummede Kvinde.

Da Indledningsbønnen og Psalmen vare

forbi, rejste Præsten sig, og begyndte Prædikenen, efter at han havde vendt Timeglasset, som stod ved Siden af den store Bibel. Han var en temmelig bedaget Mand med et blegt, magert Ansigt, og hans graa Haar vare bedækkede med en sort Flojis Calot. I sine yngre Dage havde han selv af egen Erfaring af Erkebiskop Laud lært at kjende hvad Forfølgelse vil sige, og han var nu ikke opsat paa at glemme den Lærdom, som han dengang havde knurret saa stærkt over. Han bragte det tit omhandlede Thema om Quækerne paa Bane, gav en Skizze af denne Sects Historie og en Beskrivelse af deres Læresætninger, i hvilken Afvigelserne fra Sandheden vare fremherskende og Fordomme forvanskede det, som bar Sandhedens Præg. Han gjorde Hentydning til de nylig tagne Forholdsregler der i Provindsen, og advarede sine Tilhørere af svagere Aandsevner til at drage den retfærdige Strenghed i Tvivl, som gudsfrygtige Øvrighedspersoner omsider havde været nødte til at bringe i Udøvelse. Han talte om Farerne ved at vise Medlidenhed, i nogle Tilfælde en rosværdig og christelig Dyd, men uanvendelig paa denne skadelige Sect. Han bemærkede, at saa stor

var deres djævelske Halsstarrighed i Vildfarelsen, at endogsaa de smaa Børn, Patteglutterne, vare forhærdede og forstokkede Kjettere. Han paastod, at Ingen uden Himlens særdeles Kald skulde forsøge paa deres Omvendelse, for at han ikke, medens han strakte sin Haand ud for at drage ham op af Afgrunden, selv skulde blive styrtet ned i dens dybeste Svælg.

Den anden Times Sand befandt sig for største Delen i den nederste Halvdel af Glasset da Talen var endt. En Bifaldsmumlen hørtes, og efterat Præsten havde opgivet en Psalme, indtog han sin Plads med megen Selvtilfredshed, og bestræbte sig for at læse Virkningen af sin Veltalenhed paa Folks Ansigter. Men imedens Stemmer fra alle Kanter af Huset forberedte dem paa at synge, indtraf der en Scene, som, om den end ikke var meget usædvanlig i det Tidsrum der i Provindsen, dog hidindtil havde været ukjendt i Sognet.

Den formummede Kvindeskikkelse, der lige til dette Øjeblik havde siddet ubevægelig i den forreste Række af Tilhørerne, rejste sig nu og gik op ad Trinene til Prædikestolen med langsomme, maje-

stætiske og faste Skridt. Den begyndende Harmonies dæmpede Toner bleve kvalte, og Præsten sad i maallos og næsten ængstelig Forbauselse, medens hun lukkede Døren op og nærmede sig den indviede Pult, hvorfra der for nylig var udtordnet Forbandelser. Hun skilte sig nu ved sin Kaabe og Hætte, og viste sig i den selsomste Paaklædning. En uformelig Robe blev holdt sammen om Livet ved Hjælp af en Strikke med Knuder, hendes ravnsorte Haar faldt ned over hendes Skuldre, men dets Sorthed blev besmittet ved blege Striber af Aske, som hun havde strøet paa sit Hoved. Hendes Øjenbryn, der vare mørke og skarpt tegnede, forøgede et Ansigts dødelige Blegbed, der, udtæret af Mangel, og vildt af Begejstring og overordenlige Sorger, ikke længer bar noget Præg af tidligere Skjønhed. Denne Skikkelse stod og stirrede alvorlig paa Forsamlingen, og der hørtes ikke en Lyd eller saaes nogen Bevægelse, undtagen en let Gysen, som Enhver bemærkede hos sin Nabo, men neppe var sig selv bevidst. Omsider talte hun, da Aanden kom over hende, i Begyndelsen med en sagte Stemme, og ikke altid saaledes, at det kunde forstaaes. Hendes Tale bar Vidnes-

byrd om en Indbildningskraft, der haabløst havde besnæret hendes Fornuft; den var en vidtsvævende og uforstaaelig Rhapsodi, som imidlertid syntes at udsprede sin egen Atmosphære om Tilhørernes Sjæl, og at røre deres Følelser ved en eller anden Kraft, der ikke stod i nogen Forbindelse med Ordene. Efterhaanden som hun gik videre, saaes undertiden skjønne, men taagede Billeder, ligesom skinnende Gjenstande, der bevæge sig i en muddret Flod, eller en mægtig og ejendommelig udtrykt Idee dukkede frem, og med Et greb Forstanden eller Hjertet. Men hendes ujordiske Veltalenheds Strøm ledede hende snart hen paa de Forfølgelser, hendes Sect var underkastet, og derfra var der kun et kort Skridt til hendes egne Sorger. Hun var naturligvis en Kvinde med mægtige Lidenskaber, og Had og Hevnsyge indhyllede dem nu i Frombedens Klædebon; hendes Tales Charakter var forandret, hendes Billeder bleve skarpe i al deres Vildhed, og hendes Beskyldninger fik en næsten djævelsk Bitterhed.

„Gouverneuren og hans mægtige Mænd", sagde hun, „ere komne sammen, have holdt Raad mellem sig og sige: „„Hvad skulle vi gjøre imod

dette Folk — ja, mod dette Folk, der er kommet til dette Land for at bringe vor Uredelighed til at rødme?"" Og see, Djævelen traadte ind i Raadsforsamlingsværelse i en lam Mands Lignelse af lav Vært, i mørkt Klædebon, med et skummelt og fordrejet Aasyn, og funklende, nedslagne Øjne. Og han stod midt iblandt Styrerne, ja, han gik til og fra, hvidskende til Enhver, og hver Mand laante ham sit Øre; thi hans Ord er „ihjelslaaer, ihjelslaaer!" Men jeg siger Eder: Ve over dem, som ihjelslaae! Ve over dem, som udøse de Helliges Blod! Ve over dem, som have ihjelslaaet Husbonden, og udstødt Barnet, det ømme Barn, at det maa vandre hjemløst, forfulgt og forfrossen omkring indtil Døden, og have ladet Moderen i Live i deres milde Barmhjertigheds Grumhed! Ve over dem saalænge de leve! forbandet være de i deres Hjerters Fryd og Glæde! Ve over dem i deres Dødstime, hvad enten den kommer hurtig med Blod og Vold eller efter lang og vedholdende Pine! Ve over dem i den mørke Bolig, i Gravens Raadenhed, naar Børnenes Børn skulle bespotte deres Fædres Aske! Ve, ve, ve paa Dommens Dag, naar alle de Forfulgte og alle de

Ihjelslagne i dette blodige Land, og Faderen, og Moderen, og Barnet skulle vogte paa dem en Dag, da de ikke kunne undslippe dem! Ordets Afkom, Ordets Afkom, I, hvis Hjerter bevæges af en Kraft, som I endnu ikke kjende, rejser Eder, toer dette uskyldige Blod af Eders Hænder! Opløfter Eders Stemmer, I Udvalgte, raaber højt, og nedkalder med mig Forsmædelsen og Dommen!"

Efter saaledes at have givet Ondskabsfuldheden Luft, som hun med Urette ansaae for Inspiration, taug Taleren. Hendes Stemme afløstes af adskillige Kvinders hysteriske Skrig, men Forsamlingens Følelser i Almindelighed var ikke blevne revne med af hendes Tales Flugt. De vare som forstenede, ligesom de vare løbne paa Grund midt i en rivende Strøm, som bedøvede dem ved sin Brusen, men ikke var i Stand til at føre dem med sig. Den Geistlige, der hidtil ikke havde formaaet at forjage Usurpatoren fra hans Prædikestol undtagen ved physisk Magt, tiltalte hende nu i en Tone fuld af retfærdig Harme og retmæssig Myndighed.

„Kvinde, gaae ned fra det hellige Sted, som du vanhelliger", sagde han. „Det er til Herrens

Hus at du er kommen for at udgyde dit Hjertes Urenhed og Djævelens Inspiration? Gaae ned, og husk vel paa, at Dødsdommen svæver over dit Hoved, ja, og den skal bringes i Udførelse, var det end blot for denne Dags Gjerning."

„Jeg gaaer, Ven, jeg gaaer; thi Stemmen er kommen til Orde", svarede hun i en nedtrykt, ja endogsaa mild Tone. „Jeg har udført min Sendelse til dig og dit Folk. Lon mig kun med Pidskeslag, Fængsel eller Død, som det maa blive Eder tilladt."

Den udtomte Lidenskabs Slaphed bevirkede, at hendes Skridt vaklede, da hun gik ned af Trappen til Prædikestolen. Folk gik imidlertid frem og tilbage paa Gulvet, hvidskende indbyrdes og kastende skjeve Blik til den ubudne Gjest. Mange af dem gjenkjendte nu i hende den Kvinde, som havde angrebet Gouverneuren i et voldsomt Sprog, da han passerede forbi Vinduet af hendes Fængsel; de vidste ogsaa, at hun var dømt til at lide Døden, og blot havde undgaaet den ved en ufrivillig Banlysning i Ørkenen. Det nye Anfald, hvorved hun havde fremskyndet sin Skjebne, syntes at gjøre yderligere Overbærenhed umulig, og en

Gentleman i militair Dragt, tilligemed en fvær Mand af underordnet Rang, nærmede sig Døren til Forsamlingshuset og oppebiede hendes Komme. Neppe havde hendes Fødder imidlertid betraadt Gulvet, førend der indtraf et ganske uventet Skuespil. I dette Farens Øjeblik for hende, da hvert Øje udspyede Død, banede en lille frygtsom Dreng sig Vej og slyngede sine Arme om sin Moder.

„Jeg er her, Moder — det er mig, og jeg vil følge med dig i Fængsel", udbrød han.

Hun stirrede paa ham med et tvivlende og næsten ængsteligt Udtryk; thi hun vidste, at Drengen var jaget bort, for at han skulde omkomme, og hun havde ikke haabet at see hans Ansigt igjen. Hun frygtede maaske, at det blot skulde være eet af disse lykkelige Syner, der saa ofte havde skuffet hendes ophidsede Indbildningskraft i Ørkenen eller i Fængslet. Men da hun følte hans varme Haand inden i hendes egen og hørte den barnlige Kjærligheds Veltalenhed, begyndte hun at fornemme, at hun dog var Moder.

„Velsignet være du, min Søn!" hulkede hun. „Mit Hjerte var fortørret, ja, dødt med dig og med din Fader, og nu hopper det i mig, som i

det første Øjeblik, da jeg trykkede dig til min Barm."

Hun knælede ned og omfavnede ham atter og atter, medens Glæden, som ikke kunde finde Ord, skaffede sig Luft i afbrudte Udtryk, ligesom Bobler stige til Vejrs for at forsvinde paa Overfladen af en dyb Kilde. De forbigangne Aars Sorger og den truende Fare, der var nær, kastede ingen Skygge paa dette flygtige Moments Glands. Snart saae imidlertid de Tilstedeværende en Forandring paa hendes Ansigt, da Bevidstheden om hendes kummerfulde Tilstand vendte tilbage, og Bekymringen gav den Taarekilde nyt Tilløb, som Glæden havde aabnet. Ved de Ord, hun yttrede, syntes det, at Hengivelsen til den naturlige Kjærlighed indgød hendes Sjæl en øjeblikkelig Følelse af hendes Vildfarelser, og lod hende fornemme, hvor langt hun var afvegen fra Pligten ved at følge en vild Fanatismes Indskydelser.

„I en sorgfuld Time er du vendt tilbage til mig, stakkels Dreng", sagde hun, „thi din Moders Sti er bleven morkere og morkere, efterhaanden som den er gaaet videre, indtil Enden derpaa nu er Døden. Søn, Søn, jeg har kaaren dig paa

mine Arme, da mine Ben vaklede under mig, og jeg har næret dig med den Føde, som jeg var nærved at vansmægte efter, og dog har jeg kun slet opfyldt en Moders Pligt imod dig her i Livet, og nu efterlader jeg dig ingen anden Arvelod end Sorg og Skam. Du vil gaae søgende gjennem Verden og finde Alles Hjerter lukkede for dig, og deres milde Følelser vendes til Bitterhed for min Skyld. Mit Barn, mit Barn, hvor mangen Kval venter ikke din sagtmodige Aand, og jeg er Skyld i Alt!"

Hun skjulte sit Ansigt paa Ibrahims Hoved, og hendes lange, ravnsorte Haar, der var plettet af den Aske, hun i sin Sorg havde bestrøet det med, faldt ned omkring ham som et Slør. En dæmpet og afbrudt Stønnen var det Sprog hendes Hjerte talte i sin Angst, og det undlod ikke at opvække Manges Medfølelse, som misforstode denne deres ufrivillige Tyd og ansaae den for en Synd. I den kvindelige Afdeling af Huset hørtes lydelige Suk, og hver Mand, som var Fader, foer med Haanden over Øjnene. Tobias Pearson var bevæget og urolig, men en vis Følelse, ligesom Bevidstheden om Brøde, nedtrykte ham,

saa at han ikke kunde staae frem og tilbyde sig at være Barnets Beskytter. Dorothy havde imidlertid passet paa sin Ægtefælles Øine. Hendes Sind var frit for den Indflydelse, der havde begyndt at paavirke hans, og hun nærmede sig Qvækerinden, og tiltalte hende i hele Forsamlingens Paahør.

„Fremmede, anbetroe denne Dreng til mig, og jeg vil være hans Moder", sagde hun og tog Ibrahims Haand. „Forsynet har ligefrem udpeget min Ægtefælle til at beskytte ham, og han har spist ved vort Bord og boet under vort Tag nu i mange Dage indtil vore Hjerter ere vorede fast til hans. Overlad det kjerlige Barn til os, og vær rolig med Hensyn til Barnets Velfærd."

Qvækerinden reiste sig op, men traf Drengen tættere til sig, medens hun saae Dorothy alvorligt ind i Ansigtet. Hendes milde, men tungsindige Træk, og nette, matroneagtige Dragt stemte godt sammen, og dannede ligesom et Digt om Arnestedets Poesi. Selvehendes Udvortes viste, at hun var ulastelig, saa vidt som nogen Dødelig kan være det, for Gud og Mennesker, medens Sværmerinden i hendes Sækkelærreds Kobe og Beltet af det med

Knuder besatte Reb, ligesaa aabenbart havde overtraadt Pligterne mod dette og det tilkommende Liv, ved udelukkende at fæste sin Opmærksomhed til det sidste. De to Kvinder, hver holdende een af Ilbrahims Hænder, dannede en practisk Allegori; det var fornuftig Fromhed og utøjlet Fanatisme, der strede om Herredømmet i et ungt Hjerte.

„Du tilhører ikke vort Folk", sagde Qvækerinden bedrøvet.

„Nej, vi ere ikke af Eders Folk", svarede Dorothy; „men vi ere Christne og see op til den samme Himmel, som I. Tvivl ikke paa, at De der skal møde Deres Dreng, dersom der er Velsignelse med vor kjerlige og bønfaldende Vejledning af ham. Didhen, stoler jeg paa, at mine egne Børn ere dragne forud for mig; thi ogsaa jeg har været Moder; jeg er det ikke længer", tilføjede hun med bævende Stemme, „og Deres Søn vil nyde min fulde Omhu."

„Men ville I lede ham paa den Sti, som hans Forældre have betraadt?" spurgte Qvækerinden. „Kunne I lære ham den opklarende Tro, som hans Fader er død for, og for hvilken jeg, ja, selv jeg, snart vil blive en uværdig Martyr?

Drengen er bleven dobt i Blod; ville I holde Mærket friskt og rødt paa hans Pande?"

„Jeg vil ikke bedrage Dem", svarede Dorothy. „Dersom Deres Barn bliver vort Barn, maae vi opdrage bam i den Lærdom, som Himlen bar indblæst os; vi maae bede vor egen Troes Bønner for ham; vi maae handle imod ham efter vor egen Samvittighed, og ikke efter Deres. Handlede vi anderledes, vilde vi misbruge Deres Tillid, selv ved at føje os efter Deres Ønsker."

Moderen saae ned paa Drengen med et sorgmodigt Aasyn, derpaa vendte hun Øjnene mod Himlen. Hun syntes at bede inderligt, og hendes Sjælekamp var tydelig.

„Ven", sagde hun omsider til Dorothy, „jeg tvivler ikke paa, at min Søn vil modtage al jordisk Ømhed af dine Hænder. Ja, jeg vil troe, at endogsaa dit ufuldkomne Lys vil kunne vejlede ham til en bedre Verden; thi sikkerligen er du paa Vejen didhen. Men du har talt om en Husbonde. Staaer han imellem denne Masse Folk? Lad ham træde frem; thi jeg maa vide, hvem jeg anbetroer min kostelige Skat."

Hun vendte Ansigtet mod de mandlige Til-

hørere, og efter et Øjebliks Tøven traadte Tobias Pearson frem af Skaren. Opvækerinden betragtede den Dragt, som betegnede hans militaire Værdighed, og rystede paa Hovedet; men derpaa iagttog hun den betænksomme Mine; Øjnene, der kæmpede med hendes egne, og overvandtes; Farven, som kom og gik, og ikke kunde finde noget blivende Sted. Som hun saaledes stod og stirrede, udbredte der sig en lidet lystelig Glæde over hendes Træk, ligesom Solskinnet bliver melancholsk at betragte, naar det hviler paa et øde Sted. Hendes Læber bevægede sig uden at hun sagde et Ord, men omsider talte hun.

„Jeg hører det, jeg hører det. Stemmen taler inden i mig og siger: „„Forlad dit Barn, Catharina, thi hans Sted er her, og drag didhen, hvor jeg har andet Arbejde for dig. Sønderriv de naturlige Tilbøjeligheders Baand, forsæst din Kjerlighed, og vid, at den evige Visdom i alle disse Ting har sit Formaal for Øje.““ Jeg gaaer, Venner, jeg gaaer. Tag I mit Barn, min kostelige Juvel. Jeg gaaer didhen, stolende paa, at Alt vil blive godt, og at der selv for dette Barns Hænder vil være Arbejde i din Vingaard."

Hun knælte ned og hvidskede til Abraham, som først stred imod og klyngede sig til sin Moder med Hulken og Taarer, men forholdt sig rolig, da hun havde kysset ham paa Kinderne og rejst sig op. Efterat hun havde holdt sine Hænder over Hovedet i indvortes Bøn, var hun færdig til at gaae.

„Farvel, Venner i min dybe Nød", sagde hun til Pearson og hans Kone, „den gode Gjerning, I have vist imod mig, er en Skat, som er opbevaret i Himlen, for at blive gjengjeldt Eder tusindfold herefter. Og Farvel, I, mine Fjender, hvem det ikke er forundt at krumme saa meget som et Haar paa mit Hoved, eller at standse mine Skridt blot et Øjeblik. Dagen er kommen, da I skulle anraabe mig for at vidne for Eder om denne ene ikke begaaede Synd, og jeg skal staae op og svare dertil."

Hun rettede sine Skridt mod Døren, og de Mænd, som havde stillet dem op her, trak sig tilbage og lode hende passere. En almindelig Følelse af Medlidenhed betvang Religionshadets Bitterhed. Sikret ved hendes Kjærlighed og hendes Bedrøvelse, fortsatte hun sin Gang, og alle Folk

stirrede efter hende til hun var vandret op af Højen og kom dem af Syne bag dens Ryg. Sit eget urolige Hjertes Apostel, drog hun afsted for paany at begynde de forbigangne Aars Vandringer; thi hendes Stemme havde allerede været hørt i mange Lande i Christenheden, og hun havde vansmægtet i den katholske Inquisitions Fangeceller forend hun følte Sværden og blev kastet i Puritanernes Fængsler. Hendes Sendelse havde endogsaa udstrakt sig til Propbetens Efterfølgere, og af dem var hun bleven modtagen med den Høflighed og Velvillie, som alle stridende Secter af vor renere Religion vare enige om at negte hende. Hendes Ægtefælle og hun selv havde i mange Maaneder været bosatte i Tyrkiet, hvor de endogsaa fandt Naade for Sultanens Aasyn; dette hedenske Land var tilmed Abrahams Fødested og hans orientalske Navn var et Kjendetegn paa deres Taknemmelighed mod en Vantroendes gode Gjerninger.

Da Pearson og hans Kone saaledes havde erholdt alle de Rettigheder over Ibrahim, som kunde overdrages, blev deres Kjerlighed til ham, ligesom Erindringen om deres Fædreland eller deres milde Sorg over de Døde, en Del af deres Hjerters urokkelige Tilbehør. Efter en eller to Ugers fjælelige Uro begyndte Drengen ogsaa at glæde sine Beskyttere ved mange uvilkaarlige Beviser paa, at han betragtede dem som Forældre, og deres Hus som sit Hjem. Forend Vinterens Sne var smeltet, syntes det forfulgte Barn, den lille Vandringsmand fra det fjerne og hedenske Land, at være som Indfødt i den ny-engelske Vaaning og uadskillelig fra dens Ainesteds Varme og Sikkerhed. Under Indflydelsen af en kjerlig Behandling og ved Overbevisningen om, at han var elsket, tabte Ibrahims Opførsel den altfor tidlige Mandighed, som havde været en Følge af hans forhenværende Stilling, han blev mere barnlig og hans naturlige Charakter udviklede sig med større Fribed. Det var i mange Henseender en smuk Charakter, dog havde maaske baade hans Faders og Moders forstyrrede Indbildningskraft befordret

en vis Sygelighed i Barnets Sind. I sin sædvanlige Tilstand var Ibrahim i Stand til at glæde sig ved de ubetydeligste Begivenheder og over enhver Gjenstand, der omgav ham; han syntes at opdage rige Skatte til Lykkalighed ved en Syne, der lignede Tryllehasselens, som peger paa det forborgne Guld, hvor Alt er skjult for Øjet. Hans flygtige Glæde, der kom til ham fra tusinde Kilder, meddelte sig til Familien, og Ibrahim var ligesom en husvant Solstraale, der opklarede de modfaldne Ansigter og forjog Mørket fra de skumle Kroge i Huset.

Da Modtagelighed for Glæde paa den anden Side ogsaa beviser Modtagelighed for Smerte, gik Drengens fremherskende Hang til overdreven Munterhed i enkelte Øjeblikke over til dyb Nedslagenhed. Det var ikke altid muligt at efterspore hans Sorger til deres oprindelige Kilde; men hyppigst syntes de, hvorvel Ibrahim var for ung til at være bedrøvet af en saadan Grund, at stamme fra saaret Kjerlighed. Flygtigheden i hans Glæde gjorde ham ofte skyldig i Forseelser mod hvad der ansaaes for passende i et puritansk Hus, og ved disse Lejligheder undgik han

ikke altid Irettesættelser. Men det ringeste Ord, hvori han kunde spore virkelig Bitterhed — hvilket han ufejlbarlig vidste at skjelne fra foregiven Vrede — syntes at sænke sig i hans Hjerte og forgifte alle hans Nydelser indtil han fornam, at han havde faaet fuldstændig Tilgivelse. Ibrahim besad ikke det ringeste af det Nag, som i Almindelighed ledsager en Overfledighed af Folsomhed; om man end traadte paa ham, vilde han dog ikke giengjelde det; blev han saaret, kunde han blot doe. Hans Sjæl manglede Bestanddelene til at understotte sig selv. Den lignede en Plante, der vilde slynge sig om Noget, som var stærkere end den selv, men dersom den blev skuppet til Side eller revet los, havde den intet andet Valg, end at visne paa Jorden. Dorothys Skarpsindighed lærte hende, at Strengbed vilde kue Barnets Aand, og hun opdrog ham med den samme lemfældige Omhu som En, der er vant til at haandtere med en Sommerfugl. Hendes Ægtefælle lagde en lignende Kjerlighed for Dagen, hvorvel den mindre og mindre aabenbarede sig ved fortrolige Kjertegn.

De nærboende Folks Følelser med Hensyn til Qvækerbarnet og dets Beskyttere, vare ikke

undergaaede nogen fordelagtig Forandring, uagtet den øieblikkelige Triumph, som den forladte Moder havde vundet over deres Sympathier. Den Fortørnelse og Bitterhed for hvilken han var Gjenstand, var meget pinlig for Ibrahim, i Særdeleshed naar en eller anden Omstændighed gjorde ham det indlysende, at Børn, der vare hans Lige i Alder, delte deres Forældres Fjendskab. Hans blide og selskabelige Natur var allerede strømmet over i Kjerlighed til Alt, hvad der omgav ham, og endnu bestandig fandtes der en Fond af uanvendt Kjerlighed, som han længtes efter at overøse de Smaa med, som havde lært at hade ham. Da Foraarets varme Dage nærmede sig, var Ibrahim vant til i hele Timer at forholde sig taus og uvirksom for at høre paa de legende Børns Stemmer; men med sin sædvanlige Delicatesse i Følelserne undgik han at blive bemærket af dem, og gav sig gjerne paa Flugten eller skjulte sig selv for den Mindste iblandt dem. Tilfældet syntes imidlertid omsider at ville aabne et Forbindelsesmiddel mellem hans Hjerte og deres; det var ved Hjælp af en Dreng, omtrent to Aar ældre end Ibrahim, hvilken Dreng var kommen til Skade ved at

falde ned fra et Træ i Nærheden af Pearsons Bolig. Da den Lidendes eget Hjem var noget borte derfra, modtog Dorothy ham gjerne under sit Tag og blev hans ømme og omhyggelige Plejerinde.

Ibrahim var ubevidst i Besiddelse af megen Dygtighed i at studere Physiognomier, og denne vilde under andre Omstændigheder have afholdt ham fra at gjøre sig en Ven af denne Dreng. Den Sidstes Aasyn gjorde et ubehageligt Indtryk paa Beskueren, men der udkrævedes nogen Undersøgelse for at opdage, at Aarsagen var en meget ubetydelig Fordrejelse af Munden, og Tjenbrynenes uregelmæssige, brudte Linie og deres for store Nærhed ved hinanden. Maaske i Lighed med disse uvæsenlige Vanskringer stod en næsten ubemærkelig Fordrejning af hvert Led og Brystets ujevne Fremstaaen, hvilket tilsammen dannede et Legeme, der var regelmæssigt som Helhed betragtet, men mangelfuldt i næsten alle dets Details. Drengens Sindelag var tvært og tilbageholdent, og Landsbyskolelæreren gav ham Skudsmaal som sløv til at lære, endskjøndt han i en mere fremrykket Periode af Livet lagde Ærgjerrighed og ualmindelige Ta-

lenter for Dagen. Men i hvordan end hans phy-siske eller moralske Uregelmæssigheder monne være, omfattede og klyngede Ibrahims Hjerte sig til ham fra det Øjeblik, han blev bragt saaret ind i Huset; Forfølgelsens Barn syntes at sammenligne sin egen Skjebne med den Lidendes, og at føle, at selv de forskjellige Maader, hvorpaa Ulykken var kommen, havde skabt et Slags Kammeratskab imellem dem. Mad, Hvile og den friske Luft, hvorefter han længtes, bleve forsømte; han slog sig stadigt til Ro ved Siden af den lille Drengs Seng, og bestræbte sig med en kjærlig Iversyge for at være det Mellemled, hvorigjennem al den Ombu gik, som man viste ham. Da Drengen begyndte at komme sig, lykkedes det Ibrahim at finde paa Lege, der passede for hans Stilling, eller morede ham ved en Evne, som han maaske havde indsuget med Luften i hans barbariske Fødestavn. Denne Evne bestod i at fortælle Eventyr paa staaende Fod og tilsneladende af en uudtømmelig Kilde. Hans Fortællinger vare naturligvis rædsomme, usammenhængende og uden Plan; men de vare værd at lægge Mærke til, fordi der løb en Aare af Menneskekjærlighed gjennem dem alle

og var ligesom et tiltalende, husvant Ansigt, man traf midt i vilde og ujordiske Omgivelser. Tilhøreren viste disse Fortællinger stor Opmærksomhed, og afbrød dem undertiden ved korte Bemærkninger med Hensyn til Begivenhederne, der viste en for hans Alder usædvanlig Klogt, blandet med en moralsk Afvigelse fra det Rette, som stak meget hæsligt af mod Ibrahims instinctmæssige Retskaffenhed. Der var imidlertid Intet, som kunde standse de Fremskridt, den Sidstes Kjerlighed gjorde, og der var mange Beviser paa, at den blev gjengjeldt af den mørke og stivsindede Charakter paa hvem den blev ødslet. Drengens Forældre hentede ham omsider, for at han kunde blive fuldkommen helbredet under deres eget Tag.

Ibrahim besøgte ikke sin nye Ven efter hans Afrejse; men han gjorde flittige og ivrige Efterspørgseler angaaende ham, og skaffede sig Underretning om hvilken Dag, han atter vilde vise sig blandt sine Lægekammerater. En smuk Sommereftermiddag havde Børnene i Nabolaget samlet sig i det lille skovbefrandsede Amphitheater bag ved Bedehuset, og den lille Reconvalescent var der ogsaa, støttende sig til en Stok. Jubelen af en

Snes ubesmittede Hjerter bortes i de livlige og og lystige Stemmer, som hoppede omkring mellem Træerne, ligesom Solskin, der havde faaet Mæle; de vorne Mennesker i denne byrdefulde Verden, som kom rejsende forbi denne Plet, undrede sig over, hvorledes Livet, der begyndte med en saadan Glands, skulde fortsættes i Mørke, og deres Hjerter eller deres Indbildningskraft svarede dem og sagde, at Barndommens Velsignelse har sin Oprindelse i dens Uskyldighed. Men det traf sig nu saaledes, at denne lille himmelske Skare fik en Tilvært. Det var Ibrahim, som kom benimod Børnene, med et Udtryk af Tillid i sit smukke, sjælfulde Ansigt, som om han, efter at have aabenbaret sin Kjerlighed til En af dem, ikke længer behovede at frygte for at blive viist bort fra deres Selskab. Der kom en Dæmper paa deres Glæde i det Øjeblik de saae ham, og de stode og hvidskede til hinanden, idet han kom nærmere; men lige paa engang foer deres Fædres Djævel i disse Fanatikere, der nyligt havde faaet Burer, og de styrtede los paa det stakkels Dværkerbarn, idet de udstødte et vildt, skærende Skrig. I et Nu var han Skiven for en hel Yngel af Rollinge-

Fjender, som løftede deres Stokke imod ham, kastede Sten paa ham, og lagde et Ødelæggelsesinstinct for Dagen, der var langt modbydeligere end den mandlige Alders Blodtørst.

Den syge Dreng stod imidlertid langt borte fra Tumulten, og raabte med høj Røst: „Vær ikke bange, Ibrahim; kom hid og tag min Haand"; og hans ulykkelige Ven prøvede paa at lyde hans Raad. Efter at have iagttaget Offerets vaklende Nærmelse med et lunt Smil og et fræk Djekast, løftede den lille ondskabsfulde Nidding sin Stok og slog Ibrahim saa voldsomt paa Munden, at Blodet vældede ud som en Strøm. Det stakkels Barn havde holdt Armene i Vejret for at beskytte sit Hoved mod den Syndflod af Slag, som regnede ned paa det, men nu lod han dem paa engang synke. Hans Forfølgere slog ham ned, trampede paa ham, slæbte ham henad Jorden ved hans lange, smukke Lokker, og Ibrahim var lige paa Nippet til at blive saa sand en Martyr som nogen, der blødende gik ind i Himmelen. Støjen tiltrak sig imidlertid nogle faa Naboers Opmærksomhed, der gjorde sig den Ulejlighed at udfrie den lille Kjetter og bringe ham til Pearsons Dør.

Ibrahims legemlige Overlast var alvorlig, men udholdende og omhyggelig Pleje bevirkede hans Helbredelse; det Saar, der var tilføjet hans følsomme Sjæl var endnu alvorligere, skjøndt det ikke var synligt. Dets Kjendetegn vare fornemmelig af en negativ Charakter og kunde blot bemærkes af dem, som tidligere havde kjendt ham. Hans Gang var saaledes langsom, adstadig og uden at verle ved de pludselige Udbrud af livligere Bevægelser, hvilke engang havde svaret saa godt til hans overstrømmende Munterhed; hans Aasyn var mørkere, og dets tidligere spillende Udtryk, Solskinnets Dands, der kastes tilbage fra den rullende Strøm, var tilintetgjort ved denne Sky over hans Tilværelse; hans Opmærksomhed blev i langt ringere Grad tiltrukken ved de foresaldende Begivenheder, og han syntes at have langt større Vanskelighed ved at fatte, hvad der var Nyt for ham, end i en lykkeligere Periode. En Fremmed, der stottede sin Dom til disse Omstændigheder, vilde have sagt, at Sløvheden i Barnets Forstand stod i en stærk Modsigelse med hvad dets Ansigtstræk lovede; men Hemmeligheden laa i den Retning, Ibrahims Tanker havde taget, da han nu

rugede over dem, i Stedet for at de efter Naturens Orden skulde have slakket vidt omkring. Et Forsøg af Dorothy paa at vække hans tidligere Munterhed, var den eneste Lejlighed, hvorved hans rolige Væsen gjorde Plads for et voldsomt Udbrud af Bedrøvelse — han brast ud i en lidenskabelig Graad, og løb for at skjule sig; thi hans Hjerte var blevet saaret saa dybt, at endogsaa Velvilliens Haand martrede ham som Ild. Undertiden hørte man ham raabe om Natten, sandsynligvis i Drømme, „Moder! Moder!" som om bendes Plads, hvilken en Fremmed havde udfyldt medens Ibrahim var lykkelig, ikke kunde lade sig erstatte af nogen Anden i hans inderlige Sorg. Blandt de mange livsslede Stakler, som dengang befandt sig paa Jorden, var der maaske ikke en Eneste, hos hvem man i den Grad fandt Uskyldighed og Ulykke forenede, som hos dette stakkels, sørgfulde Barn, hvilket saa snart blev et Offer for dets egen himmelske Natur.

Medens denne nedslaaende Forandring havde fundet Sted hos Ibrahim, var der kommen en anden til Fuldmodenhed hos hans Adoptivfader af en tidligere Ovrindelse og af en forskjellig Charakter. Da den Begivenhed indtraf, hvormed

denne Fortælling begynder, befandt Pearson sig i en Tilstand af religieus Sløvhed, endskjøndt han alligevel følte en sjælelig Uro og længtes efter en mere brændende Tro, end han besad. Den første Virkning af hans Godhed mod Ibrahim var at fremkalde en venligere Følelse, en begyndende Kjærlighed for hele den Sect, hvortil Barnet hørte; men i Forbindelse hermed, og maaske stammende fra en Mistro til sig selv, stod en hovmodig og aabenbar Foragt for deres Læresætninger og Overdrivelser i deres Fremtræden. Efter en lang Overvejelse — thi Spørgsmaalet vaatrængte sig ham med uimodstaaelig Kraft — begyndte imidlertid Læresætningernes Taabelighed at blive mindre indlysende, og de Punkter, som fornemmelig havde stødt hans Forstand, antoge en anden Skikkelse, eller tabte sig rent. Arbejdet inden i ham syntes endog at have Fremgang medens han sov, og hvad der havde været en Tvivl hos ham, naar han lagde sig til Hvile, indtog ofte en Sandheds Plads, bekræftet ved et eller andet forglemt Bevis, naar han om Morgenen kaldte Tankerne tilbage i Hukommelsen. Men imedens han saaledes assimilerede sig med Sværmerne, aftog hans Ringeagt

ikke i mindste Maade imod dem, men blev tillige meget heftig mod ham selv. Han bildte sig ogsaa ind, at der lurede et spottende Smil paa enhver af hans Bekjendtes Ansigt, og at hvert Ord, som henvendtes til ham, var en Snert. Saaledes var hans Sjælstilstand i det Tidsrum, da Ibrahims Ulykke indtraf, og den Sindsstemning, der var en Følge heraf, gjorde den Forandring fuldstændig, hvortil Barnet havde været den oprindelige Aarsag.

Imidlertid havde hverken Forfølgernes Grumhed eller deres Slagtofferes Bedaarelse aftaget. Fængslerne vare aldrig tomme; Gaderne i næsten hver Landsby gave daglig Gjenlyd af Svøben; en Kvindes Liv, hvis milde og christelige Aand ingen Grusomhed kunde forbittre, var bleven offret, og mere uskyldigt Blod skulde endnu besmitte deres Hænder, der saa ofte løftede sig i Bøn. Kort efter Restaurationen forestillede de engelske Ovækere for Carl den Anden, at „der var en Blodaare aaben i hans Bestøddelser"; men omendskjøndt den vellystige Konges Misbag var vakt, var hans Indblanding dog ikke saa hurtig. Og nu maae vi gjøre et Spring af mange Maaneder i Fortællingen, i hvilke vi maae overlade Pearson til at kæmpe imod

Vanære og Ulykke; hans Kone til en urokkelig Standhaftighed mod tusinde Sorger; stakkels Ibrahim til at visne og hentæres som en ormstukken Rosenknop; hans Moder til at drage omkring paa en misforstaaet Sendelse, forsømmende det helligste Kald, som kan blive overdraget en Kvinde.

En Vinteraften, ret en stormfuld Aften, formørkede Pearsons Bolig, og der fandtes ingen muntre Ansigter, som kunde forjage Mørket fra hans ringe Arne. Det er vel sandt, at Ilden frembragte en glødende Hede og et rødt Lys, og store Favnestykker, dryppende af halvsmeltet Sne, laae rede til at kastes paa Gloderne; men Værelsets Udseende var trist, fordi man savnede meget af den tarvelige Velstand, som engang havde prydet det; thi Udredelsen af gjentagne Mulcter og hans egen Forsømmelse af de timelige Anliggender havde i en høj Grad forarmet Gjeren. Tilligemed Bohavet fra de rolige Dage var ogsaa Krigens Værktøj forsvundet med det Samme; Sværdet var sønderbrudt, Hjelmen og Kyradsen for bestandigt

slængt til Side; Soldaten havde Intet at gjøre med Slag mere, ikke saa meget som sin bare Haand vilde han løfte i Vejret for at beskytte sit Hoved. Men den hellige Skrift var bleven tilbage, og Bordet, hvorpaa den hvilede, var trukket hen til Ilden, medens To af den forfulgte Sect søgte Trøst i dens Blade.

Han, som hørte til, medens den Anden læste, var Husets Herre, nu en udmagret Skikkelse, og forandret lige indtil Ansigtets Udtryk og friske Udseende; thi hans Sind havde altfor længe dvælet blandt sværmeriske Tanker, og hans Legeme var blevet medtaget ved Fængselsstraf og Svobeslag. Den kraftige og vejrslagne gamle Mand, som sad ved hans Side, havde lidt mindre Ulempe paa en meget længere Løbebane af det samme Slags Liv. Af Person var han høj og anselig, og, hvad der alene var nok til at gjøre ham forhadt af Puritanerne, hans graa Lokker kom frem under hans bredskyggede Hat, og hvilede paa hans Skuldre. Al den Tid den gamle Mand læste højt af den hellige Bog, pidskede Sneen mod Vinduerne, eller føg ind mellem Sprækkerne paa Døren, medens et Vindstød huserede i Skorstenen og Flam-

men hoppede raft i Vejret for at søge efter det. Og undertiden, naar Blæsten bestrøg Højen i en vis Retning, og fejede ned ved Siden af Huset, tværs over den vinterlige Slette, var dens Stemme noget af det mest melancholske man kunde tænke sig; den lød ligesom Forgangenheden talte, som om de Døde hver havde medgivet den en Hvidsken, som om Tidens Ødelæggelse aandede i denne ene klagende Lyd.

Opvækkeren lukkede omsider Bogen, men beholdt imidlertid Haanden mellem de Blade, hvori han havde læst, medens han saae stift paa Pearson. Den Sidstes Stilling og Træk maae have tilkjendegivet, at han led legemlig Smerte; han støttede Panden mod Hænderne, hans Tænder vare tæt sammenbidte, og hans Legeme sittrede af og til ved en nervøus Rystelse.

„Ven Tobias", spurgte den gamle Mand medlidende, „har du ingen Husvalelse funden i disse mange velsignede Steder af Skriften?"

„Din Stemme har naaet mit Øre ligesom en langt borte værende og utydelig Lyd", svarede Pearson uden at slaae Øjnene op. „Ja, og naar jeg har lyttet opmærksomt til, syntes Ordene kolde

og uden Liv, og afpassede til en anden og mindre Sorg end min. Tag Bogen bort", tilføjede han med en flov Bitterhed. „Jeg har ingen Andel i dens Trøstegrunde, og de opfriske kun min Sorg end mere."

„Nej, svage Broder, vær ikke som een af dem, der aldrig har kjendt Lyset", sagde den ældre Opvækker alvorligt, men med Mildhed. „Er du den, som vilde være tilfreds med at give Alt og taale Alt for Samvittighedens Skyld; som endogsaa ønskede særegne Prøvelser, at din Tro maatte blive luttret, og dit Hjerte afvænnet fra jordiske Ønsker? Og vil du bukke under for en Bedrøvelse, som er lige for dem, der have deres Lod herneden og for dem, som opsamle sig Skatte i Himlen? Tab ikke Modet; thi endnu er dit Kors let."

„Det er tungt! Det er tungere, end jeg kan bære!" udbrød Pearson med en ustadig Aands Utaalmodighed. „Fra min Ungdom af og lige til denne Tid har jeg været en Mand, der er bleven hjemsøgt af Himlens Vrede, og Aar for Aar, ja, Dag fra Dag har jeg udholdt saadanne Sorger, som Andre ikke kjende til i deres Levetid. Og nu taler jeg ikke om Kjærligheden, som har for-

vandlet sig til Had, Æren til Skændsel, Roligheden og Overflødigheden paa alle Ting til Fare, Mangel og Nøgenhed. Alt dette har jeg baaret, og regnet mig selv for velsignet. Men da mit Hjerte var øde af mange Tab, vendte jeg det til en Fremmeds Barn, og han blev mig dyrebarere end mine egne Smaa, og nu skal han dø, som om min Kjerlighed var Gift. Sandelig, jeg er en forbandet Mand, og jeg vil lægge mig ned i Støvet, og ikke mere rejse mit Hoved."

„Du synder, Broder, men det anstaaer sig ikke for mig, at bebrejde dig det; thi ogsaa jeg har havt mine mørke Timer, i hvilke jeg har knurret imod Korset", sagde den gamle Quæker. Han vedblev, maaske i det Haab at bortvende sin Troesfælles Tanker fra hans egne Sorger. „Endogsaa for nyligt var Lyset formørket inden i mig, da Blodmændene havde banlyst mig under Dødsstraf, og Constablerne førte mig fra Landsby til Landsby hen imod Ørkenen. En stærk og grusom Haand svang det knudrede Toug; det trængte dybt ind i Kjødet, og du vilde kunne have fulgt hver Vaklen og Skjelven i mine Fodspor ved det Blod, som sandtes. Efterhaanden som vi kom videre —"

„Har jeg ikke udholdt alt dette, og har jeg knurret?" afbrød Pearson ham utaalmodigt.

„Nej, Ven, men bor mig", vedblev den Anden. „Efterhaanden som vi kom videre, formørkede Natten vor Sti, saa at Ingen kunde see Forfølgernes Rasen, eller min Udholdenhed i Lidelser, skjøndt Himlen forbyde, at jeg skulde sætte nogen Ære deri. Lysene begyndte at skinne gjennem Husenes Vinduer, og jeg kunde gjøre Forskjel paa Beboerne, efterhaanden som de samledes i Ro og Sikkerhed, hver Mand med sin Kone og Børn ved deres egen Arne om Aftenen. Omsider kom vi til en Strimmel frugtbart Land; i den dunkle Belysning var Skoven ikke synlig rundt omkring den; og see! der laae en straatakt Vaaning, som havde det selv samme Udseende som mit Hjem, langt borte over det vilde Ocean, langt borte i vort eget England. Da faldt der mig bittre Tanker ind; ja, Erindringer, som vare det Samme som Døden for min Sjæl. Mine tidligere Dages Lykke stod malet for mig; min Manddoms Uro, den forandrede Tro paa mine gamle Dage. Jeg tænkte paa, hvorledes jeg havde fulgt Aandens Røst at begive mig paa Van-

dring, da min Datter, den yngste, den kjereste af min Børneflok, laa paa sin Dødsseng, og —"

„Kunde du lyde Aanden i et saadant Øieblik", raabte Pearson gysende.

„Ja, ja", svarede den gamle Mand skyndsomt. „Jeg knælede ned ved Siden af hendes Seng, da Stemmen talte højt inden i mig; men jeg rejste mig strax, greb min Stav og drog derfra. O! at det maatte være mig forundt at glemme hendes sorgfulde Blik, da jeg saaledes unddrog hende min Arm, og lod hende alene rejse gjennem den morke Dal! thi hendes Sjæl var svag, og hun havde stottet sig til mine Bønner. I hin Rædsels Nat blev jeg martret af den Tanke, at jeg havde været en vildfarende Christen og en grusom Fader; ja, selv min Datter, med hendes blege, døende Træk syntes at staae for mig og hvidske: „„Fader, du er bedraget; gak hjem og søg Ly for dit graa Hoved."" O! Du, til hvem jeg har seet op paa mine Vandringer", vedblev Quækeren og løftede sine flammende Øine mod Himlen, „paalæg ikke den blodigste af vore Forfølgere denne min Sjæls ublandede Dødskval, da jeg troede, at Alt hvad jeg havde gjort og lidt for Dig var efter

en spottende Djævels Indskydelse. Men jeg tabte ikke Modet; jeg knælede ned og kæmpede med Fristeren, medens Svøben voldsomt smertede mig i Kjødet. Min Bøn blev hørt, og jeg gik videre mod Ørkenen med Fred og Glæde.

Den gamle Mand var, uagtet hans Fanatisme sædvanlig havde hele Fornuftens Mildhed, inderlig bevæget ved at fortælle denne Historie, og hans uvante Bevægelse syntes at nedslaae og gjøre hans Selskabsbroder Bebreidelser. De sadde tause, med deres Ansigter vendte mod Ilden, indbildende sig maaske i dens røde Gnmer at kunne see nye Forfølgelsesscener, der endnu stode tilbage at besejre. Sneen vedblev bestandigt at pidske stærkt imod Vinduerne, og undertiden, efterhaanden som Favnestykkernes Flamme gradevis tabte sig, kom den ned gjennem den rummelige Skorsten og hvislede paa Arnestedet. Af og til hørtes listende Fodtrin i et tilstødende Værelse, og Lyden henledede ufravigeligt begge Dvækeres Øine til den Dør, som førte dertil. Da et heftigt og støjende Vindstød ved en naturlig Ideeforbindelse ledede hans Tanker paa husvilde Rejsende i en saadan Nat, begyndte Pearson atter Samtalen.

„Jeg har været nærved at synke under min egen Andel af denne Prøvelse", bemærkede han, idet han sukkede dybt, „og dog vilde jeg ønske, at den maatte falde dobbelt tungt paa mig, dersom Barnets Moder kunde blive sparet. Hendes Saar have været dybe og mange, men dette vil være det værste af dem alle."

„Frygt ikke for Catharinas Skyld", svarede den gamle Dværfer; „thi jeg kjender den modige Kvinde, og har seet hvorledes hun kan bære Korset. Det er vel sandt, at en Moders Hjerte er stærkt inden i hende, og kan synes at stride mægtigt mod hendes Tro; men hun vil snart staae op og vil opsende Taksigelser, fordi hendes Søn saa tidligt er blevet et udkaaret Offer. Drengen har udført sin Sendelse, og hun vil føle, at han er taget bort herfra af Barmhjertighed baade mod ham og hende. Salige, salige ere de, som med saa faa Lidelser kunne gaae ind til Freden!"

Vindens lunefulde Anfald bleve nu afbrudte ved en ildevarslende Lyd; — det var en hurtig og stærk Banken paa den yderste Dør. Pearsons blege Ansigt blev endnu blegere; thi mangt et Besøg af Forfølgerne havde lært ham hvad der var

at befrygte; den gamle Mand derimod stod opret, og hans Blik var som den prøvede Soldats, der venter sin Fjende.

„Blodmændene ere komne for at søge mig", bemærkede han med Rolighed. „De have hørt hvorfor jeg er vendt tilbage fra Landflygtigheden, og nu skal jeg føres i Fængsel, og derfra til Døden. Det er en Ende, jeg længe har været forberedt paa. Jeg vil lukke dem op, for at de i det Mindste ikke skulle sige: „„See, han frygter!""

„Nej, jeg vil fremstille mig selv for dem", sagde Pearson med tilbagevunden Styrke. „Det kan være, at de alene søge mig, og ikke vide, at du opholder dig hos mig."

„Lader os, baade den Ene og den Anden, gaae dem dristigt i Møde", gjenmælede hans Stalbroder. „Det anstaaer sig hverken for dig eller mig at være bange."

De begave dem derfor gjennem Gangen til Døren, som de aabnede, idet de henvendte disse Ord til den Bankende: „Kom ind, i Guds Navn!" Et voldsomt Vindstød drev dem Stormen lige i Ansigtet og slukkede Lampen; de fik netop Tid til at skjelne en Skabning, der fra Isse til Fodsaal

var saa hvid af den sygende Sne, at den lignede Vinteren selv, der i menneskelig Skabning kom for at søge Ly mod sine egne Ødelæggelser.

„Træd ind, Ven, og udret dit Ærende, hvordan det saa end er", sagde Pearson. „Det maa sikkerlig være paatrængende nødvendigt, siden du kommer en saa skrækkelig Aften."

„Fred være med dette Sted", sagde den Fremmede, da de stode i det indre Værelse.

Pearson foer sammen, den gamle Kvæker ragede op i de slumrende Emmer af Ilden til der steg en klar og høj Lue i Vejret; det var en kvindelig Røst, som havde talt, det var en kvindelig Skikkelse, som stod kold og vinterlig i den hyggelige Belysning.

„Catharine, velsignede Kvinde", udbrød den gamle Mand, „er du atter kommet hid til dette formørkede Land? Er du kommet for at vidne modigt, som i gamle Dage? Svøben har ikke faaet Magt over dig, og du er gaaet triumpherende ud af Fængslet; men styrk, styrk nu dit Hjerte, Catharine; thi Himlen vil endnu prøve dig denne ene Gang, førend du gaaer din Løn i Møde."

„Glæder Eder, Venner!" svarede hun. „Du,

som længe har tilhørt vort Folk, og du, hvem et lidet Barn har ført til os, glæder Eder! See! jeg kommer som et Sendebud med et glad Budskab; thi Forfølgelsens Dag er forgangen. Kongens Hjerte, selv Charles' Hjerte, er blevet bevæget til Mildhed imod os, og han har udsendt sine Befalinger for at standse Blodmændenes Hænder. En Skibsladning af vore Venner er ankommen til Byen hist henne, og jeg sejlede ogsaa gladelig med dem."

Medens Catharina talte, vandrede hendes Øjne omkring i Værelset, for at lede om ham, for hvis Skyld Sikkerheden var hende kjer. Pearson henvendte en taus Opfordring til den gamle Mand, og denne unddrog sig ikke heller det pinlige Hverv, som paalagdes ham.

„Søster", begyndte han i en blød, men dog fuldkommen rolig Tone, „du fortæller os om Hans Kjerlighed, der aabenbarer sig i det timelig Gode, og nu maae vi tale til dig om den selv samme Kjerlighed, der aabenbarer sig i Tugtelser. Hidindtil Catharina, har du været som En, der vandrer paa en skummel og besværlig Sti, og fører et Barn ved Haanden; gjerne vilde du uafbrudt

have seet op imod Himlen; men Bekymringen for dette lille Barn har draget dine Øjne og din Kjerlighed til Jorden. Søster! vedbliv at glæde dig; thi hans vaklende Fjed skulle ikke mere besvære din Gang."

Men den ulykkelige Moder var ikke saaledes til at trøste; hun rystede som et Espelov, hun blev saa hvid som selve Sneen, der hang sammenflokket i hendes Haar. Den standhaftige gamle Mand rakte hende sin Haand og holdt hende opreist og fæstede sine Øjne paa hende, ligesom for at undertrykke ethvert Udbrud af Lidenskab.

„Jeg er en Kvinde, jeg er kun en Kvinde; vil Han prøve mig over min Formue?" sagde Catharine hurtigt og næsten hvidskende. „Jeg er bleven smertelig saaret; jeg har lidt meget; meget paa Legemet, meget paa Sjælen; forsfæstet mig selv og i dem, som vare mig dyrebarest. Sandelig", tilføjede hun med en langvarig Gysen, „Han vil skaane mig i denne ene Ting." Hun udbrød med pludselig og ubetvingelig Heftighed. „Siig mig, Mand med det kolde Hjerte, hvad har Gud ladet mig vederfares? Har Han ydmyget mig saaledes, at jeg aldrig kan reise mig mere? Har

Han sønderknust mit Hjerte i sin Haand? Og du, til hvem jeg har overantvordet mit Barn, hvorledes har du opfyldt dit Hverv? Giv mig Drengen tilbage, frisk, sund, levende, levende, eller Jord og Himmel skulle hævne mig!"

Catharines kvalfulde Skrig blev besvaret af et Barns svage, meget svage Stemme.

Paa denne Dag var det bleven indlysende for Pearson, for hans alderstegne Gjest og for Dorothy, at Ibrahims korte og besværlige Vilgrimsgang nærmede sig sin Ende. De to Første vilde saare gjerne have blevet hos ham, for at holde de Bønner og gudelige Samtaler, som de fandt passende til Tiden, og hvilke, om de end ere magtesløse i Hensende til den afskedtagende Rejsendes Modtagelse i den Verden, hvortil han drager, i det Mindste kan understotte ham i at sige Jorden Farvel. Men omendskjondt Ibrahim ingen Klage yttrede, forstyrredes han dog af de Anstalter, der betragtede ham, saa at Dorothys Foreskillinger og deres egen Overbevisning,

at Barnets Fødder maatte kunne betræde Himlens Stenbro uden at besudle den, bevægede de to Dværkere til at fjerne sig. Ibrahim lukkede derpaa sine Øjne og blev rolig, og, dersom han ikke af og til havde hvidsket et venligt Ord til sin Plejemoder, skulde man have troet, at han sov. Da Aftenen imidlertid begyndte at falde paa og Stormen var iærd med at rejse sig, syntes der at være Noget, som forstyrrede Freden i Drengens Sind og at gjøre hans Høresands virksom og skarp. Naar et forbifarende Vindstød rystede Vinduesrammerne, bestræbte han sig for at dreje Hovedet den Vej: naar Døren klapprede frem og tilbage paa sine Hængsler, saae han længe og forventningsfuld didhen; naar den gamle Mands Stemme, medens han læste i Bibelen, blot hævede sig en Smule højere, holdt Barnet næsten sit hendøende Aandedræt for at lytte; naar en Snedrive foer forbi Hytten med en Lyd, der lignede en Klædnings Raslen, syntes Ibrahim at vente, at der skulde træde en Besøgende ind.

Men efter en kort Tids Forløb opgav han ethvert hemmeligt Haab, han maatte have næret, og lagde sin Kind paa Puden med en undertrykt,

klagende Jamren. Han tiltalte derpaa Dorothy med sin sædvanlige Venlighed, og bad hende inderligt at komme nærmere; hun gjorde det, og Ibrahim tog hendes Haand mellem begge sine, givende den et blidt Tryk, som for at forvisse sig selv om, at han holdt den. Med Mellemrum foer der, dog uden at forstyrre Freden paa hans Ansyn, en meget svag Skjelven gjennem ham fra Hoved til Fod, som om en mild, men noget kølig Vind var pustet hen over ham og havde faaet ham til at gyse. Da Drengen saaledes ledede hende ved Haanden paa hans stille Fremgang mod Evighedens Grændser, bildte Dorothy sig næsten ind, at hun kunde skjelne den nære, skjondt dunkle Frydefuldhed ved det Hjem, han var nærved at naae; hun vilde ikke have lokket den lille Vandrer tilbage, skjondt hun beklagede sig selv, at hun maatte forlade ham og vende om igjen. Men just da Ibrahims Fodder berørte Paradisets Jordbund, hørte han en Stemme bag ved sig, og den kaldte ham nogle faa, faa Skridt tilbage paa den trange Vej, han havde vandret. Da Dorothy betragtede hans Ansigtstræk, bemærkede hun, at deres rolige Udtryk igjen var forstyrret; hendes egne

Tanker havde været saa aldeles henvendte paa ham, at hun aldeles intet Øre havde havt for Stormen og for de menneskelige Stemmer; men da Catharines Skrig trængte gjennem Værelset, prøvede Drengen paa at rejse sig.

„Ven, hun er kommen! Luk op for hende!" raabte han.

Et Øieblik efter knælede Moderen ved Siden af Sengen; hun trak Ibrahim tæt op til sit Bryst, og han gjemte sig der, uden nogen heftig Glæde, men tilfreds, som om han lullede sig selv i Søvn. Han saae hende ind i Ansigtet, og da han læste Dødsangsten deri, sagde han med mild Alvor: „Sorg ikke, kjæreste Moder. Nu er jeg lykkelig." Og med disse Ord var den sagtmodige Dreng død.

Kongens Befaling til at standse Forfølgelserne i Ny-England vare virksomme til at forebygge flere Martyrdomme; men Autoriteterne i Colonierne, der stolede paa den lange Afstand og maaske paa den kongelige Regerings formodede

Ustadighed, fornyede kort efter deres Strenghed i alle andre Henseender. Catharines Fanatisme var bleven vildere ved Sønderrivelsen af alle menneskelige Baand, og hvor som helst en Svobe blev løftet, der var hun tilstede for at modtage Slaget, og naar et Fængsel blev aabnet, der kom hun did, for at lade sig indespærre. Men i Tidens Løb begyndte en mere christelig Aand — en Forbragelighedens, skjøndt ikke en Broderlighedens eller Evighedens Aand at finde Indgang i Landet med Hensyn til den forfulgte Sect. Og naar da de strenge gamle Pilgrime snarere betragtede hende med Mødynk end med Harme; naar Matronerne bespiste hende med Levningerne af deres Børns Mad, og tilbøde hende Natteleje paa en haard og simpel Seng; naar ikke længere en lille Skare af Skoledrenge forlod deres Leg for at kaste Sten efter den rasende Sværmer; — da vendte Catharine tilbage til Pearsons Bolig og gjorde den til sit Hjem.

Som om Ibrahims Elskværdighed endnu bestandig dvælede ved hans Aske, som om hans kjærlige Aand steg ned fra Himlen for at lære hans Moder den sande Religion, blidnedes hendes vilde

og hævngjerrige Natur ved de samme Sorger, som engang havde opirret den. Da en Række af Aar havde gjort Colonisterne fortrolige med den beskedne Sørgendes Træk, blev hun Gjenstand for en almindelig, om end ikke dyb Interesse; et Væsen, hvem Alle kunne yde den Medfølelse, der ellers var tilovers. Alle talte om hende med den Grad af Medlidenhed, som det er behageligt at være Gjenstand for; Alle vare rede til at vise hende de smaa Billigheder, som ikke koste noget, men dog lægge en god Vilkie for Dagen; og da hun endelig døde, fulgte en lang Skare af hendes engang saa bittre Forfølgere, med sømmelig Bedrøvelse og med Taarer, der ikke vare smertelige, hende til hendes Hvilested ved Siden af Ibrahims grønne og sammensunkne Grav.

Mr. Higginbothams Endelight.

En ung Fyr, af Næringsvej Tobakshandler, var paa Vejen fra Morristown, hvor han havde gjort store Forretninger med Forstanderen for Shaker-Colonien*), til Byen Parkers Falls ved Salmon Floden. Han havde en net lille grønmalet Vogn, paa hver Side af samme var malet en Cigarkasse, og bagpaa en indianst Høvding, der holdt en Pibe og en gylden Tobaksstængel. Pissekræmmeren kjørte en nysselig lille Hoppe, og var selv en ung Mand af fortræffelig Charakter, nøjesende til at slaae en Handel med, men derfor ikke det mindste værre lidt af Yankerne, der, som

*) Shakerne ere en Religionssect i Nordamerika, hvis Gudstjeneste foregaaer under en selsom Trippen eller en Slags Dands. Om denne Sect see for Øvrigt Dickens „Optegnelser". D. A.

jeg har bort dem sige, bedre ville barberes med en skarp, end med en slov Ragekniv. I Særdeleshed var han afholdt af de vakkre Piger langs med Connecticut, hvis Gunst han plejede at søge ved Foræringer af den bedste Rogtobak af hans Forraad, vel vidende, at Bønderpigerne i Ny-England sædvanligvis ere store Yndere af Piben. Endvidere var Bissekræmmeren, som det vil sees i Løbet af min Historie, spørgesyg og noget af en Sladdermund, der altid kloede efter at høre Nyt, og begjerlig efter at fortælle det igjen.

Efter en tidlig Frokost i Morristown havde Tobakshandleren, hvis Navn var Dominicus Pike, rejst syv engelske Mil gjennem en ensom Skovstrækning, uden at tale et eneste Ord til Nogen undtagen til sig selv og sin lille graa Hoppe. Da Klokken var henved Syv, var han mere i Lysten efter at holde en Morgenpassiar, end en Kræmmer i Byen efter at læse sit Morgenblad. Lejligheden syntes at være nær for Haanden, da han, efter at have tændt en Cigar med et Brændglas, bemærkede en Mand, der kom gaaende over Toppen af den Høj, ved hvis Fod Bissekræmmeren havde standset sin grønne Vogn. Dominicus

iagttog ham, idet han gik ned ad Højen, og lagde Mærke til, at han bar en Bylt over Skuldrene paa Enden af en Stok, og vandrede afsted med trætte, men dog bestemte Skridt. Det saae ikke ud til, som om han havde begivet sig paa Vandring i den forfriskende Morgenstund, men snarere som om han havde rejst til Fods hele Natten og tænkte at gjøre det Samme hele Dagen igjennem.

„God Morgen, Mister", sagde Dominicus, da han var kommen saa nær, at han kunde høre. „De er i et ganske godt Skub. Hvad Nyt fortælles der i Parkers Falls?"

Manden trak sin bredskyggede graa Hat ned over Øjnene og svarede temmelig muggent, at han ikke kom fra Parkers Falls, hvilken By, da den var Maalet for hans Dagsreise, Bissekræmmeren ganske naturlig var kommen til at nævne.

„Ja, ja da", tog Dominicus Pike atter til Orde, „lad os da høre de sidste Nyheder fra det Sted, De kommer fra. Jeg bryder mig ikke videre om Parkers Falls. Et andet Sted kan ogsaa gjøre det."

Saaledes nødet, syntes den Rejsende — det

var en Fyr af saa stygt et Udseende, som man vel kunde ønske at møde i en ensom Skovstrækning — at betænke sig lidt, som om han enten søgte i sin Hukommelse efter Nyheder, eller overvejede Tjenligheden af at fortælle dem. Omsider steg han op paa Krinet af Vognen, og hvidskede Dominicus i Øret, skjøndt han for den Sags Skyld gjerne kunde have raabt højt, da dog ingen anden Dødelig vilde have hørt ham.

„Det er sandt, nu falder der mig lidt Nyt ind", sagde han. „Gamle Mr. Higginbotham i Kimballton, blev myrdet i sin Frugthave i Gaar Aftes Klokken Otte af en Irlænder og en Neger. De klyngede ham op i en Gren af et Mikkelsdags Pæretræ, hvor Ingen vilde finde ham før om Morgenen."

Saasnart som denne skrækkelige Begivenhed var meddelt, gav den Fremmede sig igjen paa Rejsen med endnu større Ilfærdighed end før, og vendte ikke engang sit Hoved om, da Dominicus indbød ham til at ryge en spansk Cigar og fortælle alle Enkeltheder. Bissekræmmeren flejtede til sin Hoppe, og op gik det ad Højen, medens han grublede over Mr. Higginbothams ynkelige

Skjebne, hvem han kjendte paa Handelens Vegne, da han havde solgt ham mangt et Bundt Cigarrer og en god Del tyndt spunden Skraatobak, Jomfru- og Figentobak. Han var temmelig forbauset over den Hurtighed, hvormed denne Nyhed havde udbredt sig. Kimballton var næsten tredsindstyve Mile derfra i lige Linie; Mordet var begaaet Klokken Otte den foregaaende Aften, og dog havde Dominicus hørt tale om det Klokken Syv om Morgenen, just da stakkels Mr. Higginbothams egen Familie havde fundet hans Legeme hængende paa Mikkelsdags Pæretræet. Den fremmede Fodgænger maatte have baaret Syvmilestøvler for at rejse i en saadan Fart."

„Slemme Nyheder flyve hurtigt, siger man", tænkte Dominicus Pike; „men disse stikke Jernbanerne. Fyren burde lejes til at gaae som Ilbud med Præsidentens Budskab."

Denne Knude blev løst ved at antage, at Fortælleren havde taget een Dag fejl i Regningen med Hensyn til Begivenhedens Datum, saa at vor Ven ikke tog i Betænkning at fortælle Historien i hvert Vertshus og Magasin langs med Landevejen, ødende et helt Bundt spanske Papircigarrer

paa i det Mindste tyve forfærdede Tilhørerskarer. Han fandt sig selv ufravigelig som den første Overbringer af Nyheden, og blev saa overøst med Spørgsmaal, at han ikke kunde Andet end udfylde Omridsene indtil det blev en ganske anstændig Historie. Han fik et Slags bekræftende Vidnesbyrd. Mr. Higginbotham var Handelsmand, og en af hans forrige Contoirbetjente, hvem Dominicus fortalte Begivenheden, bevidnede, at den gamle Herre var vant til at vende hjem gjennem Frugthaven ved Aften ns Komme med Penge og værdifulde Papirer fra Magasinet i sin Lomme. Contoirbetjenten lagde kun liden Sorg for Dagen over Mr. Higginbothams sørgelige Endeligt, idet han lod falde Vink om, hvad ogsaa Bissekræmmeren havde bemærket i sin egen Samhandel med ham, at han var en knarvorn gammel Fyr, saa indesluttet i sig selv som en Skruestik. Hans Formue vilde gaae i Arv til en vakker Niece, der nu holdt Skole i Kimballton.

Med at fortælle disse Nyheder til det almindelige Bedste, og med at drive Handel til sit eget, blev Dominicus opholdt saa længe paa Vejen, at han foretrak at overnatte i en Kro, omtrent fem

Mile fra Parkers Falls. Efter at have spist til Aften og tændt een af sine bedste Cigarrer, tog han Plads i Skjenkestuen, og gjennemgik Mordhistorien, der nu var voret saaledes, at Fortællingen medtog en halv Time. Der var vel tyve Mennesker i Værelset, hvoraf de nitten modtoge den som et Evangelium. Men den Tyvende var en gammelagtig Landmand, der var kommen til Hest for kort Tid siden, og nu sad i en Krog, rygende sin Pibe. Da Fortællingen var forbi, e iste han sig meget betænksomt op, trak sin Stol hen lige over for Dominicus og stirrede ham stift ind i Ansigtet, udpustende den gemeneste Tobaksrøg, Bissekræmmeren nogensinde havde lugtet.

„Vil De gjøre Deres Ed derpaa", spurgte han i samme Tone som en Dommer paa Landet, der optager et Forhør, „at gamle Squire Higginbotham af Kimballton er bleven myrdet i sin Frugthave i den næstforegaaende Nat, og fundet hængende i sit store Æretræ i Gaar Morges?"

„Jeg fortæller Historien, som jeg har hørt den, Mister", svarede Dominicus, og lod sin halv udbrændte Cigar falde; „jeg siger ikke, at jeg har seet hvordan det gik til. Derfor kan jeg ikke gjøre

min Ed paa, at han netop er myrdet paa denne Maade."

„Men jeg kan gjere min Ed paa", sagde Landmanden, „at dersom Squire Higginbotham er myrdet næstafvigte Nat, da har jeg drukket et Glas Bitter med hans Aand i Morges. Da han er en Nabo af mig, kaldte han mig ind i sit Magasin, da jeg red forbi og tracterede mig, og bad mig om at udrette et lille Ærende for ham paa Vejen. Han syntes ikke at vide noget mere om sit eget Mord, end jeg gjorde."

„Hvad for Noget, det kan altsaa ikke være Tilfældet!" raabte Dominicus Vife.

„Jeg bilder mig ind, at han vilde have omtalt det, hvis det var saa", sagde den gamle Landmand, og han trak sin Stol tilbage i Krogen, og lod Dominicus rent i Stikken.

Det var en ubehagelig Opstandelse af gamle Mr. Higginbotham! Biskefræmmeren havde ikke Mod til at blande sig mere i Samtalen, men trøstede sig selv med et Glas Grog, og gik i Seng, hvor han hele Natten igjennem drømte om Hængningen i Mikkelsdags Pæretræet. For at undgaae den gamle Landmand (hvem han afskyede i den

Grad, at han bellere havde seet ham klynget op, end Mr. Higginbotham), stod Dominicus op i den tidlige Morgenstund, spændte sin lille graa Hoppe for den grønne Vogn og kjørte i hurtigt Trav ben ad Parkers Falls til. Den forfriskende Luftning, den beduggede Vei og den yndige Sommerdagning, opmuntrede hans Livsaander og vilde endogsaa givet ham nyt Mod til at gjentage den gamle Historie, hvis der havde været en Moders Sjæl vaagen for at børe den. Men han mødte hverken Trifter af Orer, lette Vogne, Chaiser, Ryttere eller Fodgængere, indtil, ligesom han passerede Salmon Floden, en Mand kom traskende ned til Broen med en Bylt over sin Skulder, paa Enden af en Stok.

„God Morgen, Mister", sagde Bisekræmmeren, holdende sin Hoppe tilbage med Tøjlen. „Dersom De kommer fra Kimballton eller det Nabolag, kan De maaske fortælle mig den rette Sammenhæng med denne Affaire med gamle Mr. Higginbotham. Er den gamle Fyr virkelig bleven myrdet for to eller tre Nætter siden af en Irlænder og en Neger?"

Dominicus havde talt i altfor stor en Skyn-

ding til at han skulde have lagt Mærke til, at den Fremmede selv hovde et stærkt Anstrog af Negerblod. Ved at høre dette pludselige Spørgsmaal, syntes Æthiopieren at skifte Hud, dens gule Farve forandredes til en dødningeagtig bleg, medens han skjelvende og stammende svarede saaledes:

„Nej! nej! det var ingen farvet Mand! Det var en Irlænder, som bængte ham sidste Aften omtrent Klokken Otte. Jeg tog bort Klokken Syv! Hans Folk kunne endnu ikke have fundet ham i Frugthaven."

Den gule Mand havde neppe udtalt, førend han brød fort af, og, hvorvel han syntes træt nok i Forvejen, fortsatte han sin Rejse med saadanne Skridt, at han vilde have holdt Bisekræmmerens Hoppe i et ganske artigt Trav. Dominicus stirrede efter ham med stor Forbauselse. Hvis Mordet ikke var begaaet førend Tirsdag Nat, hvad var det da for en Prophet, som havde forudsagt det med alle dets nærmere Omstændigheder Tirsdag Morgen? Hvis Mr. Higginbothams Lig endnu ikke var fundet af hans egen Familie, hvorledes kom da Mulatten omtrent tredive Miles Afstand

til at vide, at han hang i Frugthaven, i Særdeleshed, da han havde forladt Kimballton forend den ulykkelige Mand overhovedet var hængt. Disse tvetydige Omstændigheder tilligemed den Fremmedes Overraskelse og Skræk, bragte Dominicus til at tænke paa at huje og skrige efter ham, som en Medvider i Mordet, siden det virkelig syntes, at der var begaaet et Mord.

„Men lad den stakkels Djævel gaae", tænkte Bisekræmmeren. „Jeg ønsker ikke at faae hans sorte Blod paa min Samvittighed, og ved at dænge Negeren blev Mr. Higginbotham derfor ikke ubængt. Den gamle Herre ikke hængt! Jeg veed, at det er en Synd; men jeg vilde blive rasende ved at han for anden Gang skulde komme til Live og lade mig staae som Løgner!"

Under disse Betragtninger kjørte Dominicus Vike ind paa Gaden i Parkers Falls, der, som Enhver veed, er saa blomstrende en By, som tre Bomuldsmanufacturer og et Hammerværk kunne gjøre den til. Maskinerne vare endnu ikke i Bevægelse og kun faa af Boutikerne vare lukkede op, da han steg af i Staldgaarden ved Kroen, og lod det være sin første Bestilling at forlange et Fjerding-

far Havre til Hoppen. Hans anden Bestilling var naturligvis at meddele Staldmesteren Mr. Higginbothams sørgelige Endeligt. Han fandt det imidlertid tilraadeligt ikke at være altfor bestemt med Hensyn til Tiden, da den skændige Handling blev begaaet, og var derfor ogsaa uvis om den var udført af en Irlænder og en Mulat, eller blot ved een af Grins Sønner alene. Ikke heller gav han sig af med at fortælle Historien under sin egen eller nogen Andens Autoritet; men omtalte den som et almindeligt udbredt Rygte.

Historien løb igjennem Byen ligesom en Ild mellem Træer, der ere bundne sammen, og blev saa udbredt en Folkesnak, at Ingen kunde sige, hvorfra den var kommen. Mr. Higginbotham var saa velbekjendt i Parkers Falls som nogen af Stedets Borgere, da han havde Medpart i Hammerværket og var en betydelig Aktiebaver i Bomuldsmanufacturerne. Indbyggerne følte, at deres egen Velvære beroede paa hans Skjebne. Saa stor var Bevægelsen, at **Parkers Falls Gazette** kom ud Dagen før den plejede og med det halve Nummer blankt, samt med en Columne meget store Bogstaver og med Overskrift: **Mr. Higgin-**

bothams gyselige Mord!" Blandt andre skrækkelige Enkeltheder beskrev den trykte Beretning Mærkerne af Strikken om den døde Mands Hals, og anførte hvor mange tusinde Dollars den Myrdede var bestjaalen for; der var ogsaa anvendt megen Pathos for at skildre hans Nieces Bedrøvelse, der var falden fra den ene Besvimelse i den anden, lige siden man fandt hendes Onkel hængende i Mikkelsdags-Pæretræet med frænaede Lommer. Byens Poet hævede ogsaa den unge Dames Sorg til Skyerne i en Ballade bestaaende af syttén Stanzer. Borgerrepræsentanterne holdt et Møde, hvori de, i Betragtning af Mr. Higginbothams Fortjenester af Byen, besluttede at udsende Løbesedler, hvori der tilbødes en Belønning af fem Hundrede Dollars for Paagribelsen af hans Mordere og Tilvejebringelsen af den stjaalne Ejendom.

Imidlertid strømmede hele Befolkningen i Parkers Falls, bestaaende af Kræmmere, Værtinder i Kost- og Logishusene, Fabrikpiger, Fabrikarbejdere og Skoledrenge, ud paa Gaden og holdt en saa støjende Faddersladder, at den rigeligt opvejede Bomuldsmaskinernes Tausbed, som standsede deres sædvanlige Larm af Agtelse for den Af-

døde. Havde Mr. Higginbotham sat Pris paa Navnkundighed efter sin Død, vilde hans Aand have gottet sig ved denne Tumult. I sit Hjertes Forfængelighed glemte vor Ven Dominicus de Forsigtighedsregler, han havde foresat sig, og stigende op paa Byens Post, proclamerede han sig selv som den, der havde været Overbringer af den authentiske Efterretning, der havde vakt en saa forbausende Opsigt. Han blev strax Øjeblikkets store Mand, og havde just begyndt paa en ny Udgave af Fortællingen, med en Stemme som en Markprædikant, da Postkarethen rullede op ad Gaden. Den havde kjørt hele Natten, og maatte have skiftet Heste i Kimballton Klokken Tre om Morgenen.

„Nu skulle vi høre alle Enkelthederne", skreg Hoben.

Diligencen rumlede op til Buegangen foran Kroen, fulgt af et Tusinde Mennesker; thi hvis nogen Mand indtil dette Øjeblik havde passet sin Dont, forlod han den nu i største Skynding for at høre Nyhederne. Bissekræmmeren, i Spidsen for Væddeløberne, opsnusede to Passagerer, der begge bleve meget forvirrede ved at vaagnes af

en behagelig Blund for at befinde sig midt i en Folkeklynge. Alle og Enhver antastede dem med særskilte Spørgsmaal, alle fremsatte paa eengang, saa at Parret blev ganske maalløst, skjøndt den Ene var Procurator og den Anden en ung Dame.

„Mr. Higginbotham! Mr. Higginbotham! Siig os, hvorledes det hænger sammen med gamle Mr. Higginbotham!" vrælede Hoben. „Hvorledes lyder Coronerens Kjendelse? Ere Morderne paagrebne? Er Mr. Higginbothams Niece kommen sig efter hendes Besvimelse? Mr. Higginbotham! Mr. Higginbotham!!"

Kudsken sagde ikke et Ord, undtagen for at bande Staldmesteren frygteligt, fordi han ikke bragte ham et nyt Forspand. Procuratoren havde sædvanligvis sin Aandsnærværelse, endogsaa i Søvne; det Første han gjorde, efter at have erfaret Aarsagen til det hele Rore, var at fremtage en stor rød Tegnebog. Imidlertid havde Dominicus Pike, der var en overmaade heftig ung Mand, og som tillige havde en Formodning om, at en kvindelig Tunge vilde fortælle Historien ligesaa glat som en Procurators, hjulpet Damen ud af Vognen. Det var en smuk, indtagende Pige, nu lys vaagen

og saa skinnende som en Knap, og hun havde saadan en sød, nysselig Mund, at Dominicus næsten ligesaa gjerne vilde have hørt en Kjerligheds- som en Mordhistorie af hende.

„Mine Herrer og Damer", sagde Procuratoren til Kræmmerne, Fabrikarbejderne og Fabrikpigerne, „jeg kan forsikkre Dem, at en eller anden ubegribelig Feiltagelse, eller, endnu mere rimeligt, en forsætlig Løgn, der ondskabsfuldt er opdigtet for at skade Mr. Higginbothams Credit, er Skyld i dette besynderlige Rore. Vi passerede denne Morgen Klokken Tre gjennem Kimballton, og vilde ganske sikkert have faaet Underretning om Mordet, hvis noget saadant var begaaet. Men jeg har et Bevis paa det Modsatte, der næsten er ligesaa stærkt som Mr. Higginbothams eget mundlige Vidnesbyrd. Her er en Billet, med Hensyn til en af hans Sager for Connecticut-Retterne, som blev overrakt mig af den nævnte Herre selv. Jeg finder, at det er dateret afvigte Aften Klokken Ti."

Efterat have sagt dette, fremviste Procuratoren Datoen og Underskriften paa Billetten, som hævede det over al Tvivl, at enten var den stædige Mr. Higginbotham i Live, da han skrev den, eller

— hvad Nogle anſaae for det rimeligſte af et af to Tilfælde — at han var saa fordybet i ſine verdslige Forretninger, at han endogſaa efter ſin Død vedblev at beſkjæftige ſig med dem. Men ganſke uventet kom der Syn for Sagen. Efterat den unge Dame havde bort paa Bisſekræmmerens Forklaring, gav hun ſig blot et Øjeblikks Tid til at glatte ſin Kjole og bringe ſine Lokker i Orden, nærmede ſig derpaa Kroderen og gjorde et beſkedent Tegn for at blive hørt.

„Gode Folk", ſagde hun, „jeg er Mr. Higginbothams Niece."

Der gik en forbauſet Mumlen gjennem hele Klyngen ved at finde hende saa ſtraalende og rød ſom en Roſe, den samme ulykkelige Niece, hvem man, paa **Parkers Falls Gazettes** Autoritet, havde anſeet at ligge for Døden af Krampeſlag. Men der var nogle ſkjæve Øyne, ſom hele Tiden havde tvivlet paa, om en ung Dame vilde være ſlet saa fortvivlet over en gammel rig Onkel var bleven bænyt.

„De ſeer", vedblev Miſs Higginbotham med et Smil, „at denne ſnurrige Hiſtorie er aldeles ugrundet, hvad mig ſelv angaaer, og jeg troer, at

jeg tør forsikkre det Samme om min kjere Onkel Higginbotham. Han viser mig den Godhed at skjenke mig et Hjem i sit Hus, skjøndt jeg selv bidrager til mit Ophold ved at holde Skole. Jeg forlod Kimballton denne Morgen for at tilbringe den begyndende Ferie hos en Veninde, omtrent fem Mil fra Parkers Falls. Da min ædelmodige Onkel borte mig paa Trapperne, kaldte han mig ind til sin Seng og gav mig to Dollars og halvtredssindstyve Cents for at betale min Kjørsel med Posten og en anden Dollar til mine Extraudgifter. Han lagde derpaa sin Tegnebog under sin Pude, gav mig Haanden, og raadede mig til at tage nogle Tvebakker med i min Pose, i Stedet for at spise Frokost underveis. Jeg er derfor fuldkommen forvisset om, at min kjere Frænde er i Live, og jeg stoler paa, at jeg ogsaa vil finde ham levende ved min Hjemkomst."

Den unge Dame nejede, da hun havde sluttet sin Tale, der var saa fornuftig og indklædt i saa velvalgte Ord, og holdt med saa megen Ynde og Værdighed, at Enhver ansaae hende skikket til at være Forstanderinde for det bedste Academi i Staten. Men en Fremmed vilde have antaget, at

Mr. Higginbotham var en Gjenstand for Afsky i Parkers Falls, og at der havde været proclameret en Taksigelse for hans Mord, saa overdreven var Indbyggernes Harme ved at erfare deres Fejltagelse. Fabrikarbejderne besluttede at vise Dominicus Pike offenlig Hyldest, men vare blot uenige i, om de skulde overstryge ham med Tjære og rulle ham i Fjer, lade ham ride paa et Gelænder med Lodder under Fødderne, eller forfriske ham med en Renselse under Gadepostен, fra hvis Top, han havde erklæret sig selv for Overbringer af disse Nyheder. Efter Procuratorens Raad talte Borgerrepræsentanterne om at anlægge Sag imod ham for lovstridig Opførsel ved at sætte ugrundede Rygter i Omløb til stor Forstyrrelse af den almene Ro. Intet Andet reddede Dominicus saavel fra Pøbelens som fra Rettens Justits uden en veltalende Appel fra den unge Dame til hans Fordel. Efter at have henvendt nogle faa dybtfølte, taknemmelige Ord til hans Velgjørerinde, steg han op i den grønne Vogn og kjørte ud af Byen, under en Artillerisalve fra Skoledrengene, der fandt Ammunition i Overflødighed i de nærliggende Lergrave og Mudderpøle. Da han vendte

Hovedet om, for at udveksle et Afskedsblik med Mr. Higginbotbams Niece, fløj der en Kugle, som var æltet i en Fart og derfor dygtig blød, bam kladskende paa Munden og gav bam et lidet lystet ligt Udseende. Hans hele Person var saa tilsølet af lignende smudsige Skydevaaben, at ban næsten blev fristet til at kjøre tilbage og anholde om den Renselse ved Gadepostен, hvormed man bavde truet; thi omendskjøndt den ikke var velment, vilde den dog nu bave været en Barmhjertighedsgjerning.

Imidlertid skinnede Solen varmt paa stakkels Dominicus, og Mudderet, et Sindbillede paa alle Pletter af ufortjent Dadel, lod sig letteliq børste af, da det var tørt. Da ban var en lystig Fætter, fik ban snart sin Munterhed tilbage, og ban kunde heller ikke afholde sig fra en hjertelig Latter ved at tænke paa den Hurlumbej, som denne Historie bavde vakt. Borgerrepræsentanternes Løbesedler vilde bevirke alle Landstrygeres Anholdelse i hele Staten; Artikelen i **Parkers Falls Gazette** vilde blive optaget i alle Blade lige fra Maine til Florida, og maaske gaae over i de londonske Blade, og mangen en Gniepind vilde bæve for sit Pengeskrin og sit Liv ved at erfare Mr.

Higginbothams sørgelige Endeligt. Bisekræmmerens Tanker kvælede med megen Varme ved den unge Skolebestyrerindes Ydmygheder, og han bandte paa, at Daniel Webster aldrig talte saa lig en Engel, som Miss Higginbotham, da hun forsvarede ham mod den rasende Befolkning i Parkers Falls.

Dominicus var nu kommen til Bommen ved Kimballton, da han undervejs havde besluttet sig til at besøge Byen, skjøndt Forretninger havde afdraget ham fra den nærmeste Vej fra Morristown. Efterhaanden som han rykkede Scenen for det formodede Mord nær, begyndte han at gjennemgaae Omstændighederne i sine Tanker, og forbausedes over det Udseende hele Sagen antog. Var der Intet indtruffet for at bestyrke den første Rejsendes Historie, vilde man kunde have anseet den for et Opspind; men den gule Mand var aabenbar bekjendt enten med Rygtet eller med Tildragelsen, og der var noget hemmelighedsfuldt i hans nedslagne og brødefulde Blik, da der blev forelagt ham saa uventet et Spørgsmaal. Naar der til dette særegne Sammensted af Omstændigheder blev føjet, at Rygtet passede neje til Mr. Higginbothams Charakter og Levevis, ja, at han havde

en Frugthave og et Mikkelsdags-Væretræ, hvilket han altid passerede forbi ved Aftenens Frembrud, forekom de tilfældige Beviser Dominicus saa stærke, at han begyndte at tvivle paa Ægtheden af den Autograph, Procuratoren var fremkommen med, ja selv om Niecens ligefremme Vidnesbyrd, burde antages for gyldigt. Ved at anstille varsomme Undersøgelser paa sin Rejse, havde Bissefræmmeren endvidere bragt i Erfaring, at Mr. Higginbotham i sin Tjeneste havde en Irlænder af tvivlsom Charakter, som han havde antaget uden Anbefaling, af oekonomiske Hensyn.

„Gid jeg selv maa blive hængt", sagde Dominicus ganske højt, idet han naaede Toppen af en eneliggende Høj, „om jeg vil troe, at gamle Higginbotham ikke er hængt, førend jeg seer ham med mine egne Øjne og hører det af hans egen Mund! Og da han er en listig Ræv, vil jeg have Præsten eller en anden respectabel Mand til at være Borgen derfor."

Det var blevet mørkt da han naaede Bomhuset ved Kimballton Bom, omtrent en Fjerdedel Mil fra Byen af samme Navn. Hans lille Hoppe havde nær tørnet sammen med en Mand til Hest,

som travede gjennem Porten et lille Stykke Vej foran ham, nikkede til Bommanden og vedblev at ride mod Byen. Dominicus var bekjendt med Bommanden, og de vexlede de sædvanlige Bemærkninger om Vejret, medens der gaves Smaapenge igjen.

„De har vel ikke", sagde Bissekræmmeren, idet han trak Pidskesnerten til sig, for at lade den falde saa let som en Fjer paa Hoppens Side, „seet Noget til gamle Mr. Higginhotham i en Dags Tid eller to?"

„Jo", svarede Bommanden, „han red just lige ind ad Porten i samme Øieblik, De kjørte frem, og der rider han hissel henne, hvis De kan see ham for Mørket. Han har i Eftermiddag været i Woodfield til en offentlig Auction. Den gamle Mand og jeg pleje ellers at give hinanden Haanden og slaae en lille Sladder af; men i Aften nikkede han blot — som han vilde sige: „„før mig Bompengene paa Regning"" — og travede videre fort; thi hvor han end tager hen, vil han dog altid være hjemme Klokken Otte."

„Det har man fortalt mig", sagde Dominicus Pike.

„Jeg har aldrig seet en Mand, der seer saa gul og mager ud, som Squiren gjør", vedblev Bommanden. „Det sagde jeg til mig selv i Aften; han er mere lig et Gjenfærd eller en gammel Mumie, end rigtigt Kjød og Blod."

Bissekræmmeren anstrengte sine Øine gjennem Tusmørket, og kunde netop skjelne Rytteren, der nu var langt i Forvejen. Han syntes at kunne gjenkjende Mr. Higginbothams Skikkelse; men gjennem Aftenens Skygger og midt i Støvskyen fra Hestens Fødder forekom Figuren ham taaget og ulegemlig, som om den hemmelighedsfulde gamle Mands Skikkelse var løseligt sammensat af Mørke og graat Lys. Dominicus gyste.

„Mr. Higginbotham er kommen tilbage fra den anden Verden gjennem Bommen ved Kimballton", tænkte han.

Han rystede Tømmerne og red fremad, holdende omtrent den samme Afstand bag den gamle graa Skygge, indtil den sidste blev skjult ved en Omdrejning af Vejen. Ved at naae dette Punkt, saae Bissekræmmeren ikke længer Manden til Hest, men befandt sig ved Begyndelsen af Bygaden, ikke langt fra adskillige Pakhuse og to Værtshuse,

klyngede sammen omkring Vedebusets Klokketaarn. Paa hans venstre Side var en Stenmur og en Port, Grændseskjellet af en Skovlod, hinsides af hvilket laae en Frugthave, endnu længere borte en Græsmark og sidst af Alt et Hus. Disse Ejendomme tilhørte Mr. Higginbotham, hvis Vaaning stod ved Siden af den gamle Landevej, men var traadt i Baggrunden formedelst Kimballton Bom. Dominicus kjendte Stedet, og den lille Hoppe gjorde instinctmæssigt Holdt, thi han var sig ikke bevidst, at han strammede Tømmen.

„Saa sandt jeg lever, jeg kan ikke komme forbi denne Port!" sagde han gysende. „Jeg bliver aldrig Menneske mere, førend jeg seer om Mr. Higginbotham hænger i Mikkelsdags-Pæretræet!"

Han sprang ned af Vognen, slyngede Tømmen omkring Portstolpen, og løb saa hurtigt langs henad den grønne Skovsti, som om Fanden var efter ham. I samme Øieblik slog Byens Klokke Otte, og ligesom der lød et nyt dumpt Slag, gav Dominicus et nyt Spring og fløi hurtigere afsted end før, indtil han uklart begyndte at skimte det berygtede Pæretræ i Midten af Frugthaven. Een Green strakte sig ud fra den gamle forvredne

Stamme tværs over Stien og kastede den mørkeste Skygge paa denne ene Plet. Men det saae ud, som om der var Noget, der bevægede sig heftigt under Grenen!

Bissekræmmeren havde aldrig givet sig ud for at have mere Mod, end der egner sig en Mand, som driver en fredelig Syssel, ikke heller kunde han gjøre Rede for sin Kjekhed ved denne skrækkelige Lejlighed. Vist er det imidlertid at han styrtede frem, strakte en sinskaaren Irlænder til Jorden med den tykke Ende af sin Pidsk, og fandt — om just ikke hængende i Mikkelsdags-Væretræet, men rystende under det, med en Strikke rundt om sin Hals, den gamle, tit omtalte Mr. Higginbotham.

„Mr. Higginbotham", sagde Dominicus frygtsomt, „De er en honnet Mand, og jeg vil lade Deres Ord staae til Troende. Har De været hængt eller ej?"

Dersom man ikke allerede har løst Gaaden, vil et Par Ord være tilstrækkelige til at forklare det simple Maskineri, hvorved denne „tilkommende Begivenhed" blev i Stand til at „kaste sin Skygge i Forvejen". Tre Mænd havde sammenrottet dem

om at udplyndre og myrde Mr. Higginbotham to af dem tabte, den Ene efter den Anden, Modet og flygtede, hvorved Enhver af dem forhalede Forbrydelsen een Nat ved deres Forsvinden; den Tredie var i Begreb med at fuldføre Handlingen, da en Kæmpe, blindt hen følgende Skjebnens Kald, ligesom Heltene fra den gamle Riddertid, aabenbarede sig i Dominicus Pikes Person.

Der staaer nu blot tilbage at berette, at Bissefræmmeren fik en hej Stjerne hos Mr. Higginbotham, som begunstigede hans Frieri hos den vakkre Skolebestyrerinde, og overdrog sin hele Ejendom til deres Børn. I passende Tid satte den gamle Herre Kronen paa sin Ondest mod dem ved at dø en christelig Død i sin Seng, efter hvilken beklagelige Hændelse Dominicus Pike flyttede fra Kimballton og anlagde en stor Tobaksfabrik i min Fødeby.

Doctor Heideggers Experiment.

Den meget besynderlige gamle Mand, Doctor Heidegger indbød en Dag fire ærværdige Venner til at besøge ham i hans Bibliothek. Det var tre hvidskjeggede Gentlemen, Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gascoigne, samt en falmet Dame, Enken Wycherly. De vare Alle melancholske gamle Skabninger, som havde været ulykkelige i Livet, og hvis største Ulykke det var, at de ikke for længe siden laae i deres Grave. Mr. Medbourne havde i sine bedste Aar været en velhavende Kjøbmand; men havde mistet Alt hvad han ejede ved en vild Speculation, og var nu ikke stort Andet end en Tigger. Oberst Killigrew havde ødelagt sine bedste Aar, sin Helbred og sin Formue ved at jage efter syndige Fornøjelser, som havde affødt en Yngel af Pinsler, saasom Gigt

og forskjellige andre Plager for Sjæl og Legeme. Mr. Gascoigne var en forfalden Politiker, en Mand med et slet Ry, eller som i det Mindste havde havt et saadant paa sig, indtil Tiden havde begravet ham i den nærværende Slægts Kundskab og gjort ham obscur i Stedet for berygtet. Hvad Enken Wycherly angaaer, fortæller Traditionen os, at hun var en stor Skjønhed i sin Tid; men hun havde forlængst levet i den strengeste Indgetogenhed, formedelst visse scandaleuse Historier, som havde indtaget den fine Verden i Byen imod hende. Det er en Omstændighed, som vel er værd at omtale, at enhver af disse tre gamle Gentlemen, Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gascoigne tidligere havde været Enken Wycherlys Elskere og engang nær havde skaaret Halsen over paa hinanden for hendes Skyld. Og, førend jeg gaaer videre, vil jeg blot lade falde et Vink om, at man stod i den Formening, at Dr. Heidegger og alle hans fire Gjester undertiden ikke vare saa ganske ved Sands og Samling; et Tilfælde, der ikke er usædvanligt hos gamle Folk, naar de enten plages af den nærværende Tids Bryderier eller af smertelige Erindringer.

„Mine kjære, gamle Venner", sagde Dr. Heidegger, indbydende dem til at tage Plads, „jeg ønsker Deres Bistand til eet af disse smaa Experimenter, med hvilke jeg morer mig her i mit Bibliothek."

Dersom alle Historier vare sande, maatte Dr. Heideggers Bibliothek være et meget selsomt Sted. Det var et skummelt, gammeldags Værelse, garneret med Spindelvæv, og belagt med antikt Stov. Langsmed Væggene stode flere Egetræes Reoler, hvis nederste Hylder vare opfyldte med Rækker af gigantiske Folianter og af Quartanter med Munkeskrift, og de øverste med smaa i Pergament indbundne Duodezer. Ovenpaa den største Reol befandt sig en Buste af Hippokrates, med hvilken Dr. Heidegger, i Følge Nogles Paastand var vant til at holde Raadslagninger i alle vanskelige Tilfælde i hans Praxis. I den mørkeste Krog af Værelset stod et bejt og smalt Egetræes Skab med Døren paa Klem, indenfor hvilken man fik et Glimt at see af et Skelet. Imellem to af Reolerne hang et Spejl, fremvisende sit bøje og støvede Glas indenfor en plettet forgyldt Ramme. Blandt mange andre vidunderlige Historier, der fortaltes om dette

Spejl, vilde man indbilde Folk, at alle Doctorens afdøde Patienter havde taget Ophold indenfor dets Ramme, hvorfra de stirrede ham ind i Ansigtet, naar han saae derhen. Den modsatte Side af Værelset var prydet med et Portrait i Legemsstørrelse af en ung Dame, pruntende i Silkes, Atlasks og Brocades falmede Herlighed, og med et Ansigt, der var ligesaa falmet, som hendes Pynt. For omtrent et halvt Aarhundrede siden havde Dr. Heidegger staaet paa Nippet til at ægte denne unge Dame; men da hun var bleven angreben af en ubetydelig Upasselighed, havde hun taget et af hendes Elsker foreskrevet Lægemiddel ind, og døde om Aftenen paa hendes Bryllupsdag. Den største Mærkelighed i Bibliotheket staaer dog endnu tilbage at omtale; det var en mægtig Foliant, indbunden i sort Læder, med massive Sølvspænder. Der stod ingen Bogstaver bag paa Ryggen, og Ingen kjendte Bogens Titel. Men det var velbekjendt, at det var en Trolddomsbog, og da en Stuepige engang løftede den, blot for at vidske Støvet af, havde Skelettet klappret inde i sit Skab, den unge Dame havde sat een Fod paa Gulvet, og flere Tødningehoveder havde tittet frem

af Spejlet, medens Hippokrates Kobberhoved slog Rynker paa Vanden og sagde: „Lad være!"

Saaledes var Dr. Heideggers Bibliothek. Den Sommer-Eftermiddag, hvorom der handles i vor Fortælling, stod der et lille rundt Bord, saa fort som i Ibenholt, i Midten af Værelset, hvorpaa der fandtes en sleben Glasvase af en smuk Form og fortrinligt Arbejde. Solskinnet faldt ind gjennem Vinduet mellem de folderige Draperier af to falmede Damasks Gardiner og lige tværs over denne Vase, saa at den kastede et mildt Gjenskær paa de askefarvede Ansigter af de fem gamle Mennesker, som sadde rundt omkring. Der stod ogsaa fire Champagneglas paa Bordet.

„Mine kjære gamle Venner", gjentog Dr. Heidegger, „maa jeg gjøre Regning paa Deres Hjælp for at kunne udføre et overmaade interessant Experiment?"

Doctor Heidegger var nokfom bekjendt for at være en meget underlig gammel Herre, hvis Excentricitet var bleven Kjernen i tusinde phantastiske Historier. Nogle af disse Fabler — til min Skam være det sagt — kunne muligvis føres tilbage til mit eget sanddru Jeg, og dersom der i

nærværende Fortælling skulde findes nogle Steder, som maatte rokke Læserens Tro, maa jeg finde mig i at bære Stemplet af en Løgnekræmmer.

Da Doctorens fire Gjester hørte ham snakke om det Experiment, han agtede at foretage, ventede de dem intet mere Vidunderligt end en Mus's Død, bevirket ved Luftpumpen, eller Undersøgelsen af en Spindelvæv ved Hjælp af Mikroskopet, eller lignende Visvas, med hvilket han plejede at plage sine Fortrolige. Men uden at vente paa Svar, humpede han tværs igjennem Værelset og vendte tilbage med den omtalte tunge Foliant, indbundet i sort Læder, som Rygtet almindeligt paastod at være en Trolddomsbog. Efter at have lukket Sølvspænderne op, aabnede han Bogen og fremtog af dens gothiske Blade en Rose, eller hvad der engang havde været en Rose, skjøndt de grønne Blade og carmoisinrøde Blomsterblade nu havde antaget en brunlig Farve, og den gamle Blomst syntes nærved at falde hen til Støv i Doctorens Hænder.

„Denne Rose", sagde Dr. Heidegger med et Suk, „denne samme visnede og hensmuldrende Rose blomstrede for fem og halvtredsindstyve Aar siden. Jeg fik den af Sylvia Ward, hvis Portrait

bænger hist henne, og jeg mente at bære den paa mit Bryst vor Bryllupsdag. Fem og halvtredsindstyve Aar har den været oppevaret mellem denne gamle Bogs Blade. Vilde De nu anfee det for muligt, at denne halvhundredaarige Rose nogensinde skulde blomstre igjen?"

„Pjank!" sagde Enken Wycherly med et vrippent Kast med hendes Hoved. „De kunde ligesaa godt spørge om en gammel Kones rynkede Ansigt nogensinde kunde blomstre igjen?"

„See!" svarede Dr. Heidegger.

Han tog Laaget af Vasen og kastede den falmede Rose i Vandet, som fandtes deri. I Begyndelsen laae den let paa Overfladen af Vædsken, uden tilsyneladende at indsuge noget af denne. Snart begyndte der imidlertid at finde en selsom Forandring Sted. De fortrykte og tørre Blomsterblade begyndte at røre sig, og antoge et mørkere Skær af Carmoisin, som om Blomsten levede op af en dødlignende Slummer; den spinkle Stilk og Bladaarerne bleve grønne, og atter blomstrede den halvhundredaarige Rose ligesaa friff, som da Sylvia Ward første Gang havde givet den til sin Elsker. Den var knap fuldt udsprungen;

thi nogle af dens fine røde Blade krusede sig beskedent rundt dens fugtige Barm, indeni hvilken der glindsede to eller tre Dugdraaber.

„Det er virkelig en meget net Øjenforblindelse", sagde Doctorens Venner, dog noget ligegyldigt; thi de havde været Vidner til større Mirakler ved en Magikers Forestilling, „sig os dog, hvorledes det gaaer til?"

„Har De aldrig hørt tale om „Ungdomskilden"?"" spurgte Dr. Heidegger, „som den spanske Eventyrer Ponce de Leon rejste for at søge efter for to eller tre Aarhundreder siden?"

„Men fandt Ponce de Leon den nogensinde?" sagde Enken Wycherly.

„Nej", svarede Dr. Heidegger, „thi han ledte aldrig efter den paa det rette Sted. Hvis jeg er rigtig underrettet, ligger den berømte „Ungdomskilde" i den sydlige Del af Halvøen Florida, ikke langt fra Søen Macaco. Dens Væld er overskygget af flere gigantiske Magnolier, som, endskjøndt de ere utallige Aarhundreder gamle, have holdt dem ligesaa friske som Violer, formedelst dette vidunderlige Vands Kraft. En af mine Bekjendte, som fjender min Videbegierlighed med Hensyn til saa-

danne Ting, har sendt mig hvad De seer der i Vasen?"

„Hem!" sagde Oberst Killigrew, som ikke troede et Ord af Doctorens Historie; „og hvilken Indflydelse kan denne Vædske vel have paa den menneskelige Organisme?"

„De skal selv faae Lejlighed til at dømme, min kjære Oberst", svarede Dr. Heidegger, „og Enhver af Dem, mine ærede Venner, skulle hjertelig gjerne faae et saa tilstrækkeligt Quantum af denne beundringsværdige Vædske, som er nok for at gjengive Dem Ungdommens Blomster. Hvad mig selv angaaer, da har jeg havt al for megen Ulejlighed med at blive gammel til at jeg skulde skynde mig med at blive ung igjen. Med Deres Tilladelse vil jeg derfor indskrænke mig til at iagttage hvorledes Experimentet falder ud."

Medens han talte, havde Dr. Heidegger fyldt de fire Champagneglas med Vand fra „Ungdomskilden". Det var øjensynligt gjennemtrængt af en sydende Luftart; thi der steg bestandigt smaa Blærer op fra Bunden af Glassene, og de opløste sig i Sølvskum paa Overfladen. Da Vædsken udbredte en behagelig Duft, tvivlede de gamle Men-

neſker ikke paa, at den beſad hjerteſtyrkende og behagelige Egenſkaber, og hvorvel de vare yderlig ſkeptiſke med Henſyn til dens foryngende Kraft, vare de dog ſtrax beredvillige til at tømme Glasſene. Men Dr. Heidegger beſvor dem at vente et Øjeblik.

„Førend I drikke, mine reſpectable gamle Venner", ſagde han, „vilde det være godt om I, med en Levetids Erfaring til at vejlede Eder, vilde opſtille nogle faa almindelige Regler, ſom I kunde efterfølge ved anden Gang at ſkulle gjennemgaae Ungdommens Friſtelſer. Tænk hvilken Synd og Skam det vilde være, derſom I, med de ſærlige Fortrin, I have fremfor Andre, ikke ſkulde blive Mønſtre paa Dyd og Visdom for alle unge Mennesker i den Alder!"

Doctorens fire ærværdige Venner gave ham intet andet Svar end en dæmpet og frygtſom Latter, ſaa overordenlig komiſk var den Idee — og dog vidſte de, hvor tæt Angeren følger i Hælene paa Vildfarelſen — at de nogenſinde ſkulde ſkeje ud paany.

„Drik da", ſagde Doctoren med et Buk; „det glæder mig, at jeg har gjort ſaa godt et Valg af Perſoner ved mit Experiment."

Med rystende Hænder hævede de Glassene til deres Læber. Drikken — hvis den virkelig besad saadanne Dyder, som Dr. Heidegger tilskrev den — kunde ikke være bleven forundt fire menneskelige Væsener, der haardere trængte til den. De saae ud, som om de aldrig havde vidst hvad Ungdom eller Glæde var, men havde været Afkom fra en Tid, da Naturen gik i Barndom og altid de graahærdede, affældige, kraftesløse, jammerlige Stakler, som nu sadde krumbøjede rundt omkring Doctorens Bord, uden at have Liv nok i deres Sjæle eller Legemer til at oplives ved selve Udsigten til at blive unge paany. De drak Vandet, og satte Glassene igjen paa Bordet.

Ganske afgjort viste der sig næsten øjeblikkeligt en Forandring til det Bedre i Selskabets Udseende — ikke ulig den Virkning, der frembringes ved et Glas ædel Vin — tilligemed en pludselig Glød af muntert Solskin, der paa eengang lyste over Alles Ansigter. Der udbredte sig en sund Rødme paa deres Kinder i Stedet for den Askefarve, der havde gjort dem saa dødningeagtige. De saae paa hverandre, og indbildte sig, at een eller anden Trolddomsmagt virkelig havde begyndt

at udslette de dybe og bedrøvelige Indskrifter, som Aader Tid for saa længe siden havde indgravet paa deres Pander. Enken Wycherly satte sin Kappe i Lave; thi hun begyndte næsten at føle som en Kvinde igjen.

„Giv os mere af det vidunderlige Vand!" raabte de ivrigt. „Vi ere yngre; men vi ere endnu for gamle! Hurtigt! giv os mere!"

„Taalmodighed, Taalmodighed!" gjenmælede Dr. Heidegger, der sad og iagttog Experimentet med philosophisk Kulde. „I have været en lang Tid om at blive gamle. I kunne vel nok være fornøjede med at blive unge i en halv Time! Men Vandet er til Eders Tjeneste."

Atter fyldte hen deres Glas med den forynggende Drik, hvoraf der endnu var nok i Vasen til at forvandle Halvdelen af de gamle Folk i Staden til samme Alder som deres egne Børneborn. Medens Boblerne endnu funklede i det bredfulde Maal, snappede Doctorens fire Gjester deres Glas fra Bordet og tømte deres Indhold i eet eneste Drag. Var det en Indbildning? Endogsaa medens Drikken passerede gjennem deres Struber syntes den at bevirke en Forandring i

deres hele System. Deres Øine bleve klare og skinnende; et mørk Skær sænkede sig over deres solverne Lokker; de sadde rundt om Bordet: tre middelaldrende Gentlemen og en Dame, der neppe var ud over hendes blomstrende Ungdomsaar.

„Min dyrebare Enke, De er fortryllende!" udbrød Oberst Killigrew, hvis Øine havde været fæstede paa hendes Ansigt, medens Alderdommens Skygger flygtede bort, ligesom Mørket for Daggryets Carmin.

Den smukke Enke vidste fra gamle Dage, at Oberst Killigrews Complimenter ikke altid vare afpassede efter den nøgterne Sandhed; hun sprang derfor op og løb til Spejlet, endnu flygtende for, at en gammel Kones stygge Ansigt vilde møde hendes Blik. Imidlertid opførte de tre Herrer dem paa en saadan Maade, der beviste, at Vandet fra Ungdomskilden besad nogle Trylleegenskaber, med mindre Opvækkelsen af deres Livsaander virkelig blot var livlig Hovedsvimmel, der bevirkedes ved Borttagelsen af Aarenes Vægt. Mr. Gascoignes Tanker syntes at tage en politisk Flugt, men om de havde Hensyn til det Forbigangne, Nærværende eller Fremtidige, var ikke let at af-

gjøre, siden de samme Ideer og Phraser havde været i Velten i de sidste halvtredsindstyve Aar. Nu rumlede han saaledes, at han havde Munden fuld af djærve Sentenser om Patriotisme, Nationalære og Folkets Rettigheder; saa fremmumlede han noget farligt Tøjeri i en saa forslagen og betænkelig hvidskende Tone, og saa forsigtigt, at end ikke hans egen Samvittighed lettelig kunde opfange Hemmeligheden; og derpaa talte han atter med afmaalt Tonefald og i en særdeles ærbødig Tone, som om et kongeligt Øre lyttede til hans sirligt afrundede Perioder. Oberst Killigrew havde hele Tiden trallet en lystig Drikkevise og klinget med sit Glas i Samklang med Choret, medens hans Øjne dvælede ved Enken Wycherlys fyldige Figur. Paa den anden Side af Bordet var Mr. Medbourne fordybet i en Beregning med Dollars og Cents, hvori der paa det Forunderligste var indblandet et Project til at forsyne Ostindien med Is, ved at spænde Hvaler for Polar-Isbjergene.

Hvad Enken Wycherly angaaer, da stod hun foran Spejlet coquetterende og smilende affectert til sit eget Billede, og hilsende det som en Ven, hvem hun elskede højere end den hele Verden uden-

for. Hun satte sit Ansigt tæt op til Glasset for at see om nogle Rynker, som hun huskede meget vel, virkelig vare forsvundne. Hun undersøgte om Sneen var rent smeltet af hendes Haar, saa at den ærværdige Kappe rolig kunde lægges til Side. Omsider vendte hun sig muntert bort, og kom hen til Bordet med et Slags Dandsetrin.

„Min kjære gamle Doctor", sagde hun, „jeg beder, giv mig et Glas til!"

„Hjertelig gjerne, bedste Madame, hjertelig gjerne!" svarede den galante Doctor, „see! jeg har allerede fyldt Glassene."

Der stod virkelig de fire Glas, svingfulde af det vidunderlige Vand, hvis fine Skum, saaledes som det boblede paa Overfladen, lignede Diamanters dirrende Glands. Det var nu saa nær ved Solens Nedgang, at Værelset var blevet skumlere, end nogensinde; men et svagt, maaneskinsagtigt Skær straalede frem indenfra Vasen, og faldt saavel paa de fire Gjesters som ogsaa paa Doctorens ærværdige Figur. Han sad i en højrygget, konstig-udskaaren Egetræes Lænestol, med en graahærdet Værdighed i sit Udseende, som meget godt kunde have anstaaet selve Fader Tid, hvis Magt

aldrig før var bleven bestridt uden af dette lykkelige Selskab. Selv medens de gjorde dem tilgode ved den tredie Slurk af Ungdomskilden, bleve de næsten slagne af Ærefrygt ved Udtrykket i hans hemmelighedsfulde Ansigt.

Men i det næste Øjeblik strømmede Ungdomslivets forfriskende Væld gjennem deres Aarer. De befandt dem nu i Ungdommens lykkelige Blomstringstid. Alderdommen, med dens jammerlige Følge af Bekymringer, og Sorger, og Sygdomme, mindedes blot som en ubehagelig Drøm, af hvilken de vare opvaagnede med Glæde. Sjælens friske Glands, der saa tidlig taber sig, og uden hvilken Verdens efter hinanden følgende Scener kun vilde være et Galleri af afblegede Billeder, kastede igjen sit Tryllelær over deres Fremtid. De følte dem ligesom nyskabte Væsener i en nyskabt Verden.

„Vi ere unge! Vi ere unge!" raabte de jublende.

Ligesom den graahærdede Alderdom havde gjort, saaledes udslettede Ungdommen den modnere Alders skarpt udprægede Charaktertræk, og sammensmeltede dem gjensidigen med hinanden. De ud-

gjorde en Gruppe af glade unge Mennesker, næsten ellevilde af deres Alders Lystighed. Den besynderligste Virkning af deres Munterhed var en Impuls til at bespotte den Skrobelighed og Afsældighed, hvorfor de nylig selv havde været Ofre. De skoggerloe over deres gammeldags Paaklædning, de unge Mænds bredskjodede Kjoler og slapt nedhængende Veste og den blomstrende Piges kun lidet moderne Kappe og Kjole. Een vinkede tværs over Gulvet ligesom en gigtisk Bedstefader; en Anden satte et Par Briller paa Næsen og anstillede sig som om han grundede over den magiske Bog med Munkeskriften; en Tredie satte sig i en Lænestol, og gjorde sig Umage for at efterligne Dr. Heideggers ærværdige Udseende. Alle raabte de i Munden paa hinanden af Glæde og hoppede omkring i Værelset. Enken Wycherly — dersom en saa frisk Glut ellers kan kaldes for Enke — trippede hen til Doctorens Stol, med en skadefro Glæde i hendes rosenfarvede Ansigt.

„Doctor, De, gode gamle Skind", sagde hun, „staae op og dands med mig!" Og nu loe de fire unge Mennesker høiere end nogensinde ved at

tænke paa hvilken pudsig Figur den gamle Doctor vilde gjøre.

„Jeg beder om Forladelse", svarede Doctoren roligt. „Jeg er gammel og rheumatisk, og mine Dandsedage ere forbi for længe siden. Men enhver af disse muntre unge Herrer ville være glade ved saa nydelig en Medbandserinde."

„Dands med mig, Clara!" udbrød Oberst Killigrew.

„Nej, nej, jeg vil dandse med hende!" raabte Mr. Gascoigne.

„Hun lovede mig sin Haand for halvtredsindstyve Aar siden!" udbrød Mr. Medbourne.

De samlede sig Alle om hende. Een greb begge hendes Hænder i sit lidenskabelige Tag — den Anden slyngede sin Arm om hendes Liv — den Tredie begravede sin Haand i hendes gyldne Lokker, der bølgede frem under Enkens Kappe. Blussende, pustende, modstridende, skjendende, leende, vittedes hendes varme Aande verelvis henimod dem, idet hun søgte at rive sig løs, medens hun bestandig omslyngedes af det tredobbelte Favntag. Aldrig saae man et livligere Billede af ungdommelig Kappestrid, med en mere fortryllende Skjønhed

til Kampprís. Dog, ved et selsomt Djenbedrag, der maatte tilskrives Værelsets Skummelhed og de gammeldags Dragter, de endnu bare, det hoje Spejl siges at have gjengivet tre gamle, graahærdede, affældige Oldinges Skikkelser, der førte en latterlig Strid om en rynket Matrones magre Hæslighed.

Men de vare unge: deres glødende Lidenskaber viste dem i det Mindste saaledes. Opflammede til Raseri ved Pige-Enkens Coquetteri, som hverken tilstod eller rent unddrog dem sin Gunst, begyndte de tre Medbejlere at verle truende Blik. Stadigt holdende fast paa det skjønne Bytte, grebe de hinanden vildt i Struben. Som de saaledes tumlede dem, væltede de derved Bordet og Vasen blev slaaet i tusinde Stykker. Det kostelige Vand fra Ungdomsvældet flød i en klar Strøm tværs over Gulvet, vædende Vingerne paa en Sommerfugl, der var ældet med den aftagende Sommer, og var dalet derned for at dø. Insectet flagrede let gjennem Værelset og satte sig paa Dr. Heideggers snehvide Hoved.

„Nu, nu, Gentlemen! — nu, Madame Wy-

cherly", udbrød Doctoren, „jeg maa virkelig protestere mod denne Tummel."

De stode stille og gyste; thi det var ligesom den graa Tid kaldte dem tilbage fra deres solklare Ungdom, langt ned i Aarenes kolde og morke Dal. De saae paa gamle Doctor Heidegger, som sad i sin udskaarne Lænestol, holdende den halvhundredaarige Rose, som han havde reddet ud af Brudstykkerne af den ituslaaede Vase. Efterat han havde givet dem et Vink med sin Haand, toge de fire Spektakelmagere atter deres Plads, saa meget desto villigere, fordi deres voldsomme Anstrengelser havde udmattet dem, hvor ungdommelige de end vare.

„Min stakkels Sylvias Rose", yttrede Doctor Heidegger pludselig, holdende den i den dalende Sols Skin; „det seer ud, som den atter visnede."

Og saaledes var det. Endnu medens Selskabet betragtede den, vedblev Blomsten at skrumpe sammen indtil den var ligesaa tør og skrobelig, som da Doctoren først havde kastet den i Vasen. Han afrystede de faa Draaber Vædske, som klæbede til dens Blomsterblade.

„Jeg holder ligesaa meget af den saaledes,

som i dens beduggede Friskhed", bemærkede han, trykkende den visne Rose til hans visne Læber. Medens han talte, flagrede Sommerfuglen ned fra Doctorens snehvide Hoved, og faldt paa Gulvet.

Hans Gjester gyste atter. En selsom Kulde, om den stammede fra Legemet eller Sjælen, kunde de ikke afgjøre, sneg sig gradevis gjennem dem Alle. De betragtede hinanden, og bildte dem ind, at ethvert flygtende Øjeblik bortranede en Tillokkelse, og efterlod en dyb Fure, hvor der ingen før havde været. Var det en Illusion? Vare en Levetids Forandringer sammentrængte i saa snevert et Tidsrum, og vare de nu fire alderstegne Mennesker, som sadde hos deres gamle Ven, Dr. Heidegger?

„Ere vi saa snart blevne gamle igjen?" udbrød de klagende.

I Sandhed, det var saaledes. Ungdomsvandet besad blot en Kraft, der var mere flygtig end Vinens. Det Delirium, det havde fremkaldt, var dunstet bort. Ja! de vare atter gamle. Med et Anfald af Gysen, der viste, at hun endnu bestandig var en Kvinde, holdt Enken sine magre Hænder for Ansigtet, og ønskede, at Kistelaaget skjulte det, siden det ikke længer kunde være smukt.

„Ja, Venner, I ere atter gamle", sagde Dr. Heidegger; „og see! alt Ungdomsvandet er spildt paa Gulvet. Nu — jeg beklager det ikke; thi selv om Vældet strømmede lige forbi mit Dørtrin, jeg vilde ikke bukke mig ned for at væde mine Læber — nej, selv om dets Delirium varede i Aar i Stedet for i Øjeblikke. Denne Lærdom have I givet mig!"

Men Doctorens fire Venner havde ikke selv erhvervet dem en saadan Lære. De besluttede dem uden videre til at foretage sig en Pilgrimsfart til Florida for Morgen, Middag og Aften at gjøre dem tilgode ved Ungdomsvældet.

Præstens sorte Slør.

En Parabel.

Klokkeren stod i Indgangen til Milford Forsamlingshus og trak lystigt i Klokketouget. De gamle Folk i Landsbyen kom rokkende gjennem Gaden. Børn med straalende Ansigter trippede glade ved Siden af deres Forældre, eller paatoge dem en adstadig Mine i selvbevidst Værdighed om deres Søndagsklæder. Pudsede Ungkarle kastede et Sideblik til de vakkre Pizer, og bildte dem ind, at Søndags-Solskinnet gjorde dem endnu vakkrere end de søgne Dage. Da Stimmelen næsten var strømmet gjennem Indgangen, begyndte Klokkeren at ringe sammen, holdende Øje med den velærværdige Mr. Hoopers Dør. Det første Glimt af Præstens Skikkelse var Signalet for Klokkeren til at holde inde.

„Men hvad har den gode Pastor Hooper

taget paa sit Ansigt?" raabte Klokkeren i sin Forbauselse.

Alle, som hørte det, vendte dem strax om og saae Mr. Hoopers Skikkelse langsomt skride sin betænksomme Vej hen imod Forsamlingshuset. Som rammede af eet Slag, fore de sammen og udtrykte mere Forundring, end om nogen fremmed Præst var kommen for at banke Støvet af Puderne paa Mr. Hoopers Prædikestol.

„Er De ogsaa vis paa, at det er vor Præst?" spurgte Goodman Gray Klokkeren.

„Ganske vist er det den gode Mr. Hooper", svarede Klokkeren. „Han og Pastor Shute i Westbury havde aftalt at bytte Prædikestol; men Pastor Shute sendte i Gaar en Undskyldning, da han skulde holde en Ligprædiken."

Anledningen til hele denne Forbauselse maa synes overmaade ubetydelig. Mr. Hooper var i Et og Alt en Gentleman, omtrent tredive Aar gammel og endnu ugift, klædt med tilbørlig gejstlig Nethed, som om en omhyggelig Kone havde stivet hans Bladkrave, og afbørstet hele Ugens Støv af hans Søndagsklædning. Der var blot een Ting, som var paafaldende i hans Ydre. Bundet om-

kring hans Pande og hængende saa langt ned over hans Ansigt, at det bevægedes af hans Aande, havde Mr. Hooper et sort Slør. Ved nærmere Betragtning syntes det at bestaae af dobbelt sammenlagt Slør, som aldeles skjulte hans Træk, undtagen Munden og Hagen, men sandsynligvis ikke gjorde Synet noget Afbræk, undtagen at alle levende og livløse Ting fik et formørket Udseende. Med denne mørke Skygge foran sig, vandrede Mr. Hooper fremad med langsomme og rolige Skridt, noget ludende og frende til Jorden, hvad der er sædvanligt hos Mænd, der ere fordybede i Tanker, dog nikkende venligt til dem af hans Sognefolk, som endnu ventede paa Trinene til Forsamlingshuset. Men saa slagne af Forbauselse vare de, at de knap hilste igjen.

„Jeg kan ikke rigtig føle mig overbevist om, at den gode Mr. Hoopers Ansigt er bag dette Stykke Slør", sagde Klokkeren.

„Jeg kan ikke lide det", mumlede en gammel Kone, idet hun humpede ind i Forsamlingshuset. „Han har forvandlet sig selv til noget Skrækkeligt, blot ved at skjule sit Ansigt."

„Vor Præst er bleven gal!“ raabte Goodman Gray, idet han fulgte Klokkeren over Dørtærskelen.

Et Røre, som ved et eller andet ubegribeligt Phænomen var gaaet forud for Mr. Hoopers Indtræden i Forsamlingshuset, og satte hele Menigheden i Bevægelse. Der var Faa, som kunde afholde dem fra at dreje Hovedet om mod Døren; Mange stode op og vendte dem om uden videre, medens flere Smaadrenge klattrede op paa Sæderne og kom ned igjen med et frygteligt Bump. Der var en almindelig Forstyrrelse, en Raslen af Kvindernes Kjoler og en Skraben med Mændenes Fødder, der var højligen forskjellig fra den lydløse Stilhed, der ellers fulgte paa Præstens Indtræden. Men Mr. Hooper syntes ikke at lægge Mærke til denne Forstyrrelse i Menigheden. Han traadte ind med næsten lydløse Trin, nikkede mildt med Hovedet til dem, der sadde i Stolene paa hver Side, og bukkede, da han kom forbi den Ældste i Sognet, en hvidhaaret Oldefader, som havde sin Lænestol i Midten af Skibet. Det var underligt at lægge Mærke til, hvor langsomt denne ærværdige Mand blev sig bevidst, at der var noget Usædvanligt i hans Præsts Udseende. Han syntes

ikke ganske at dele den almindelig Forundring førend Mr. Hooper var stegen op ad Trappen og viste sig paa Prædikestolen, Ansigt til Ansigt med sin Menighed, kun at det sorte Slør skilte dem. Det bemmelighedsfulde Emblem blev ikke en eneste Gang draget til Side. Det bevægede sig med hans afmaalte Aandedrag, da han opgav den Psalme, der skulde synges; han lod det faste sit Mørke mellem ham og de hellige Blade, da han læste Skrifterne, og medens han bad laa Sløret tungt paa hans opløftede Ansyn. Vilde han søge at skjule det for det ophøjede Væsen, hvem han henvendte sig til?

En saadan Virkning havde dette simple Stykke Flor, at mere end eet Fruentimmer med svage Nerver var nødt til at forlade Forsamlingshuset. Maaske var dog den blege Menighed næsten ligesaa frygteligt et Syn for Præsten, som hans sorte Slør for den.

Mr. Hooper var bekjendt for at være en god, men ikke nogen energisk Prædikant; han stræbte at vinde Folk for Himlen ved snarere at bruge sin milde, overtalende Indflydelse, end ved at drive dem derhen ved Ordets Torden. Den Prædiken,

som han nu holdt, charakteriserede sig ved samme Stil og Maner, som almindeligt udmærkede hans Taler fra Prædikestolen. Men der var Noget, enten det nu laa i selve Talen eller blot i Tilhørernes Indbildning, som frembragte den mægtigste Virkning, de nogensinde havde fornummet af en Prædiken fra deres Præsts Læber. Den havde et mere end almindeligt Anstrøg af det milde Tungsind i Mr. Hoopers Temperament. Themaet angik de hemmelige Synder, og disse sørgelige Mysterier, som vi skjule selv for vore Nærmeste og Kjereste, og hvilke vi gjerne vilde fordølge for vor egen Samvittighed, ja, endogsaa glemmende, at den Alvidende kan opdage dem. En ophøiet Magt aandede gjennem hans Ord. Ethvert Medlem af Menigheden, den uskyldigste Pige og den mest forhærdede Mand vare tilmode, som om Præsten gjennemskuede dem hag sit forfærdelige Slør og opdagede den forborgneste Uredelighed i Daad eller Tanke. Mange udbredte deres foldede Hænder over deres Bryst. Der var intet Rædsomt i det, Mr. Hooper sagde, i det Mindste intet Voldsomt, og dog bævede Tilhørerne ved enhver Stavelse i hans melancholske Stemme.

En ukonstlet Pathos gik Haand i Haand med Forfærdelsen. Saa bevidste vare Tilhørerne om et eller andet uvant Særkjende hos deres Præst, at de længtes efter et Vindstød, som kunde blæse Sløret til Side, da de vare nærved at troe, at de vilde faae en Fremmeds Ansigt at see, skjøndt Figuren, Bevægelserne og Stemmen tilhørte Mr. Hooper.

Da Gudstjenesten var forbi strømmede Folk ud med et usommeligt Hastværk, begjerlige efter at tale med hverandre om deres fordulgte Forbauselse, overbeviste om, at de vilde føle dem lettere om Hjertet i samme Øieblik de tabte det sorte Slør af Syne. Nogle samlede dem i smaa Klynger og stak Hovederne sammen, medens de Alle hvidskede hinanden i Munden; Andre gik alene hjem, fordybede i stille Betragtninger; atter Andre snakkede højt og vanhelligede Sabbathens Dag ved Stoggerlatter. Nogle Faa rystede paa deres kloge Hoveder og anstillede sig, som om de gjennemskuede Hemmeligheden, medens To eller Tre paastode, at der slet ingen Hemmelighed gaves, men at blot Mr. Hoopers Øine vare saa svækkede ved den midnatlige Lampe, at de trængte til Skjerm.

Efter et kort Ophold kom ogsaa den gode Mr. Hooper som den bageste af hans Hjord. Vendende sit tilslørede Ansigt fra den ene Klynge til den anden, gjorde han de hvidhaarede Hoveder sin skyldige Compliment, hilste de Middelaldrende med venlig Værdighed, som deres Ven og aandelige Vejleder, nikkede til de Unge med en Blanding af Myndighed og Kjerlighed, og lagde sine Hænder paa de smaa Børns Hoveder for at velsigne dem. Saaledes havde det altid været hans Skik paa Sabbathdagen. Fremmede og forvirrede Blik blev ham til Del som Gjengjeld for hans Høflighed. Ingen kappedes, som ved tidligere Lejligheder, om den Ære at gaae ved Siden af deres Præst. Gamle Squire Saunders glemte, formodenlig ved en tilfældig Hukommelsesfejl, at indbyde Mr. Hooper til sit Bord, hvor den gode Gejstlige næsten hver Sondag siden han var kommen hertil, havde været vant til at læse Bordbønnen over Maden. Han vendte derfor tilbage til Præsteboligen, og ved at dreje sig, om idet han lukkede Døren, lagde man Mærke til, at han saae tilbage paa Folk, som Alle havde deres Øine hæftede paa Præsten. Et tungsindigt Smil skim-

tedes svagt under det sorte Slør, og spillede omkring hans Mund, idet han forsvandt.

„Hvor det er besynderligt", sagde en Dame, „at et simpelt sort Slør, saadant et som ethvert Fruentimmer kunde bære paa sin Hat, kan blive til en saa skrækindjagende Gjenstand paa Mr. Hoopers Ansigt!"

„Det maa bestemt rabble lidt for Mr. Hooper", bemærkede hendes Ægtefælle, Byens Læge. „Men det Underligste ved denne Sag er den Virkning, som dette Indfald gjør, endogsaa paa en saa besindig Mand, som jeg. Omendskjøndt det sorte Slør kun skjuler en Del af vor Præsts Ansigt, udstrækker det dog sin Indflydelse til hele hans Person, og gjør ham lig et Spøgelse fra Hoved og til Fod. Føler du ikke det Samme?"

„Jo, ganske vist", svarede Damen, „og jeg vilde ikke for Alverden være alene med ham. Det undrer mig, at han ikke er bange for at være alene med sig selv."

„Det er undertiden Tilfældet med Mennesker", sagde hendes Mand.

Eftermiddags-Gudstjenesten var ledsaget af lignende Omstændigheder. Da den var forbi, rin-

gede Klokken til en ung Dames Ligbegængelse. Slægtninge og Venner vare samlede i Huset, og de fjernere Bekjendte stode omkring Døren, talende om den Afdødes gode Egenskaber, da deres Tale blev afbrudt ved Mr. Hoopers Ankomst, endnu bestandig tildækket med sit sorte Slør. Nu var det et passende Sindbillede. Præsten traadte ind i Værelset, hvor Liget laae, og bøjede sig over Kisten, som for at sige det sidste Farvel til hans bedengangne Sognebarn. Da han bukkede sig, hang Sløret lige ned fra hans Pande, saa at den døde Pige, dersom hendes Øjne ikke havde været lukkede for evigt, kunde have seet hans Ansigt. Kunde Mr. Hooper være bange for hendes Blik siden han saa hastigt traf det sorte Slør tilbage? En Person, som holdt Øje med denne højtidelige Sammenkomst mellem den Døde og den Levende, gjorde sig ingen Betænkelighed ved at paastaae, at i det Øjeblik Præstens Aasyn var utilsløret, var der gaaet en let Gysen gjennem Liget, den Musselins Kappe og Ligklædningen raslede, skjøndt Ansigtet vedblev at beholde Dødens Ro. En overtroisk gammel Kone var det eneste Vidne til dette Særsyn. Fra Ligkisten begav Mr. Hooper sig ind

i det Værelse, hvor Sørgeskaren var samlet, og derfra til det Øverste af Trappen for at holde Ligbønnen. Det var en kjærlighedsfuld og hjertegribende Bøn, fuld af Smerte og dog saa gjennemtrængt af himmelsk Haab, at man midt iblandt Præstens mest rørende Udtryk syntes at høre en himmelsk Harpes Musik, der sagtelig blev berørt af den Dødes Fingre. Tilhørerne skælvede, skjøndt de kun uklart forstode ham, da han bad, at de, og han selv og alle Dødelige maatte være beredte, saaledes som han trygt stolede paa at den unge Pige havde været det, paa den skrækkelige Time, der skulde rive Sløret fra deres Ansigter. Bærerne skrede nedtrykte afsted, og Sørgeskaren fulgte efter, sættende hele Gaden i en tungsindig Stemning ved den Døde foran og Mr. Hooper med sit sorte Slør bagefter.

„Hvorfor seer De tilbage?“ sagde En af Følget til den, der gik ved Siden af.

„Der faldt mig den Tanke ind“, svarede hun, „at Præsten og Pigens Gjenfærd vandrede Haand i Haand.“

„Og det selv samme tænkte jeg i dette Øjeblik“, sagde den Anden.

Om Aftenen skulde det smukkeste Par i Byen Milford forenes i Ægteskab. Skjøndt Mr. Hooper blev anseet for en tungsindig Mand, viste han dog altid ved slige Lejligheder en stille Munterhed, der ofte fremkaldte et deltagende Smil, hvor en mere støjende Lystighed vilde have været at forkaste. Der var ingen Egenskab hos ham, som havde gjort ham mere elsket end denne. Bryllupsskaren ventede hans Ankomst med Utaalmodighed, stolende paa, at denne selsomme Rædsel, som havde omgivet ham hele Dagen, nu vilde være forsvunden. Men dette var ikke Tilfældet. Da Mr. Hooper kom, var den første Gjenstand deres Øjne faldt paa det samme skrækkelige sorte Slør, som havde kastet et mørkere Skær over Begravelsen og ikke kunde Andet end varsle ilde ved Bryllluppet. Saadan var den umiddelbare Virkning paa Gjesterne, at det var ligesom en mørk Sky rullede tungt frem under det sorte Slør, og havde forduukket Lysenes Skin. Brudeparret rejste sig for Præsten; men Brudens kolde Fingre skælvede indeni Brudgommens rystende Haand, og hendes dødningagtige Bleghed fremkaldte en Hvidsken, at den Pige, der var begravet for faa Timer siden, var kommen fra

Graven for at giftes. Dersom der har været noget sørgelige Bryllup, saa maa det have været det bekjendte, hvor der ringedes med Ligklokken. Efter at have fuldbyrdet Vielsen, hævede Mr. Hooper et Glas Vin til sine Læber, ønskende det nygifte Par til Lykke i en mild, spøgefuld Tone, der var skikket til at opklare Gjesternes Træk, ligesom en munter Lysstraale fra Arnestedet. I samme Øjeblik fik han et Glimt at see af sin egen Skikkelse i Spejlet, det sorte Slør vakte hos ham selv den samme Rædsel, hvormed det havde overvældet alle Andre. Hans Legeme rystede — hans Læber bleve hvide — han spildte den urørte Vin paa Tæppet — og styrtede ud i Mørket. Thi ogsaa Jorden havde sit sorte Slør paa.

Næste Dag talte hele Landsbyen Milford ikke synderlig om Andet end Pastor Hoopers sorte Slør. Dette, og den Hemmelighed, der stak under det, gav Stof til Samtale mellem Bekjendte, der mødte hinanden paa Gaden og de gode Damer snakkede derom i deres aabne Vinduer. Det var den første Nyhed paa Listen, som Værten i Vinhuset fortalte sine Gjester. Børnene pludrede derom paa deres Vej til Skolen. Een lille nævenyttig Gavstrik

bedækkede sit Ansigt med et gammelt sort Lommetørklæde, hvorved han gjorde sine Lægekammerater saa bange, at han selv blev grebet af den samme panikke Skræk og nær var bleven tosset over sit eget Indfald.

Det var mærkeligt nok, at af alle uforskammede Folk i Landsbyen og blandt dem, der have deres Næse allevegne, var der ikke en Eneste, som vovede at gjøre Mr. Hooper det simple Spørgsmaal, hvorfor han bar dette Slør. Til denne Dag havde han aldrig savnet Raadgivere, naar der havde viist sig den fjerneste Anledning til deres Indblanding, ikke heller havde han været uvillig til at lade sig lede af deres Dom. Dersom han i det Hele taget fejlede, var det ved en saa pinlig Grad af Mangel paa Tillid til sig selv, at endogsaa den mildeste Daddel bragte ham til at ansee en ligegyldig Handling som en Forbrydelse. Hvor velbekjendt end denne hans elskværdige Svaghed var, havde dog ingen af hans Sognefolk Lyst til at gjøre det sorte Slør til Gjenstand for en venskabelig Indsigelse. Der herskede en Følelse af Frygt, som hverken blev aabent tilstaaet eller omhyggelig fordulgt, som bragte den Ene til at vælte

Skylden over paa den Anden, indtil man omsider fandt det tilraadeligt at afsende en Deputation af Kirkeraadet for at tale med Mr. Hooper om denne Hemmelighed inden den blev til Skandale. Aldrig har et Gesandtskab skilt sig slettere ved sit Hverv. Præsten modtog dem med venskabelig Høflighed, men forholdt sig taus, da de havde taget Plads, overladende til sine Besøgende selv at indlede den betydningsfulde Sag. Man skulde synes, at Gjenstanden var tilstrækkelig indlysende. Der var jo det sorte Slør, bundet rundt omkring Mr. Hoopers Pande og skjulende ethvert Ansigtstræk ovenfor hans sagtmodige Mund om hvilken de til sine Tider kunde see et melancholsk Smil. Men for deres Phantasi syntes dette Stykke Flor at hænge ned foran hans Hjerte, som et Sindbillede paa en frygtelig Hemmelighed mellem ham og dem. Var Sløret blot draget til Side, vilde de kunne tale frimodigt om det, men heller ikke før. Saaledes sadde de en rum Tid, maalløse, forvirrede og gysende uroligt tilbage for Mr. Hoopers Øje, som de følte heftet paa dem med et usynligt Blik. Omsider vendte de Deputerede undselige tilbage til deres Constituenter, erklærende, at Sagen var alt-

for vigtig til at afgjøres undtagen ved en Kirkeforsamling, dersom der virkelig ikke udfordredes en almindelig Synode dertil.

Men der var een Person i Landsbyen, som var uforfærdet ved den Rædsel det sorte Slør havde frembragt hos Alle undtagen hos hende selv. Da de Deputerede vendte tilbage uden nogen Forklaring, ja, end ikke vovede at udbede sig nogen, besluttede hun med sin Charakters stille Energi at forjage den selsomme Sky, der syntes at omgive Mr. Hooper og hvert Øjeblik lod til at blive mørkere end nogensinde før. Som hans trolovede Brud vilde det være hendes Forret at vide hvad det sorte Slør skjulte. Ved Præstens første Besøg gik hun med naturlig Ligefremhed løs paa denne Gjenstand, hvilket gjorde Sagen lettere baade for ham og for hende. Efterat han havde taget Plads, fæstede hun sine Øjne stift paa Sløret, men kunde ikke mærke Noget til den forfærdelige Skummelhed, som havde indjaget Mængden en saadan Rædsel: det var ikke Andet end et dobbelt Stykke Flor, der hang ned fra hans Pande til hans Mund, og viftedes frem og tilbage ved hans Aandedrag.

„Nej", sagde hun højt og smilte, „der er ikke noget Forfærdeligt ved dette Stykke Flor, undtagen at det skjuler et Ansigt, som jeg altid er glad ved at see. Kom, gode Herre, lad Solen skinne frem bag Skyen. Læg først dit sorte Slør bort, og sig mig saa hvorfor du har taget det paa."

Mr. Hoopers Smil skinnede mat.

„Der vil komme en Time, da vi Alle skulle aflægge Sløret. Fortornes ikke, elskede Veninde, om jeg indtil da bærer dette Stykke Flor."

„Dine Ord ere ogsaa en Hemmelighed", svarede den unge Dame. „Tag i det Mindste Sløret bort fra dem."

„Det vil jeg, Elisabeth", sagde han, „saavidt mit Løfte vil tillade mig det. Vid da, at dette Slør er en Typus og et Symbol, og jeg er forpligtet til altid at bære det, baade i Lys og i Mørke, i Ensomheden og foran Mængdens stirrende Blik, saavel for Fremmede, som for mine fortroligste Venner. Intet dødeligt Øje skal see det draget tilbage. Denne sørgelige Skjerm skal skille mig fra Verden; selv du, Elisabeth, kan aldrig faae Lov at see bag det!"

„Hvilken kummerfuld Tilskikkelse er mødt dig",

spurgte hun alvorligt, „at du saaledes for bestandigt skulde skjule dit Ansyn?"

„Dersom det er et Tegn paa Sorg", svarede Mr. Hooper, „har jeg maaske, ligesom de fleste andre Dødelige, Sorger, der ere mørke nok til billedlig at betegnes ved et sort Slør."

„Men, hvad om nu Verden ikke vil troe, at det er en Typus for uforskyldt Sorg?" indvendte Elisabeth. „Elsket og agtet som du er, hvidskes der dog om, at du skjuler dit Ansigt ved Bevidstheden om hemmelig Synd. For dit hellige Embedes Skyld tilintetgjør denne Skandale!"

Blodet steg hende op i Kinderne, da hun antydede de Rygters Natur, som allerede løb omkring i Landsbyen. Men Mr. Hoopers Mildhed forlod ham ikke. Han smilede igjen — det samme bedrøvelige Smil, som altid viste sig ligesom et svagt Lysskær, der trængte igjennem Mørket under Sløret.

„Dersom jeg skjuler mit Ansigt af Sorg, da er der Aarsag nok", svarede han blot; „og dersom jeg skjuler det for hemmelige Synders Skyld, hvilken Dødelig kunde da ikke gjøre det samme?"

Og med denne milde, men uovervindelige

Haardnakkethed modstod han alle hendes indtrængende Bønner. Omsider sad Elisabeth taus. I nogle Øieblikke syntes hun at være hensunken i Tanker, sandsynligvis grundende paa, hvilken ny Fremgangsmaade hun skulde prøve paa, for at faae sin Ilfærd til at opgive et saa morkt Phantasibillede, hvilket, dersom det ikke havde anden Betydning, maaske var et Symptom paa en Sjælssygdom. Endskjøndt hun besad en fastere Charakter, end han, rullede dog Taarerne ned ad hendes Kinder. Men et Øieblik efter var det, som om en ny Følelse traadte i Stedet for Sorgen; hendes Øine vare hende selv uafvidende fæstede paa det sorte Slør, da, ligesom ved en pludselig Tæmring i Luften, dets Rædsler omgav hende. Hun rejste sig og stod skælvende foran ham.

„Føler du det da omsider?“ sagde han bedrøvet.

Hun svarede ikke, men bedækkede sine Øine med Haanden, og vendte sig om for at forlade Værelset. Han skyndte sig efter hende og greb hendes Arm.

„Hav Taalmodighed med mig, Elisabeth!“ raabte han lidenskabeligt. „Forlad mig ikke, skjøndt

dette Slør maa være mellem os her paa Jorden. Bliv min, og hisset skal der ikke være noget Slør over mit Ansigt, intet Mørke mellem vore Sjæle! Det er blot et timeligt Slør — det er ikke for Evigheden! O, du veed hvor ensom jeg er, og hvor jeg ængstes for at være alene under mit sorte Slør. Forlad mig ikke for bestandigt i dette bedrøvelige Mørke!"

„Løft Sløret blot een Gang, og see mig i Øinene", sagde hun.

„Aldrig! Det kan ikke skee!" svarede Mr. Hooper.

„Saa Farvel!" sagde Elisabeth.

Hun traf sin Arm tilbage og forlod ham langsomt, standsende ved Døren for endnu at tilkaste ham et langt, gysende Blik, der næsten syntes at gjennemtrænge det sorte Slørs Mysterium. Men, selv midt i sin Sorg smilte Mr. Hooper, ved at tænke paa, at blot et materielt Sindbillede adskilte ham fra Lykken, skjendt de Rædsler, som det fremmanede, traf mørkt op over de ømmeste Elskende.

Fra den Tid af blev der intet Forsøg gjort paa at fjerne Mr. Hoopers sorte Slør, eller ved

en directe Henvendelse at opdage den Hemmelighed, som man antog det skjulte. Folk, der gjorde Paastand paa at være hævede over de almindelige Fordomme, henregnede det til en af de excentriske Griller, der, saaledes som det ofte er Tilfældet, blander sig i ellers fornuftige Menneskers besindige Handlinger, og giver dem et Anstrog af deres egen Lighed med Galskab. Men i Mængdens Øjne var den gode Mr. Hooper uadskillelig fra Tanken om en Bussemand. Han kunde ikke gaae paa Gaden med nogen rolig Sindsstemning, fordi han var saa overbevist om, at de Undselige og Frygtsomme vilde gaae til en Side for at undgaae ham, og at Andre vilde gjøre det til en dumdristig Streg at stille sig i Vejen for ham. Denne sidste Classes Uforskammethed nødte ham til at opgive hans sædvanlige Spadseretour ved Solens Nedgang til Kirkegaarden; thi naar han bøiede sig tankefuldt over Laagen, kunde man altid være vis paa, at der fandtes Ansigter bag ved Gravstenene for at kigge paa det sorte Slør. Der løb en Fabel fra Mund til Mund, at de Dødes Stirren drog ham derhen. Det skar ham i det Inderste af hans kjærlige Hjerte ved at bemærke, hvorledes Børnene

flygtede ved hans Nærmelse, og standsede i deres gladeste Lege, endogsaa naar hans melancholske Skikkelse var langt borte. Deres instinctmæssige Frygt bragte ham til at føle stærkere end ved noget Andet, at der var indflettet en overnaturlig Rædsel i Traadene af det sorte Slør. Det var bekjendt, at hans egen Antipathi mod Sløret virkelig var saa stor, at han aldrig med sin gode Billie gik forbi et Spejl, eller bukkede sig ned for at drikke af en stille Kilde, for at han ikke i dens fredelige Skjød skulde blive bange for sig selv. Det var dette, som gjorde den Mumlen rimelig, at Mr. Hoopers Samvittighed martrede ham paa Grund af en eller anden stor Forbrydelse, der var altfor skrækkelig til ganske at holdes hemmelig eller antydes dunkelt paa anden Maade. Saaledes rullede der en Sky frem i Solskinnet fra det sorte Slør, en Tvetydighed mellem Synd og Sorg, om ombyllede den stakkels Præst, saa at hverken Kjærlighed eller Deltagelse kunde naae ham, og der sagdes, at Gjenfærd og Djævelen gjestede ham der. Med indvortes Gysen og udvortes Rædsel vedblev han at vandre i det sorte Slørs Skygge, følende sig mørkt stemt i sin Sjæl eller stirrende gjennem

et Medium, der gjorde den hele Verden melancholsk at see til. Man troede, at endogsaa den ustyrlige Vind respecterede hans sørgelige Hemmelighed og aldrig blæste Sløret til Side. Men endnu bestandigt smilede den gode Mr. Hooper tungsindigt ved at see de blege Ansigter hos den verdsligsindede Stimmel, naar han gik den forbi.

Med alle dets slemme Følger havde det sorte Slør een ønskelig Virkning: at gjøre dets Bærer til en meget virksom Gejstlig. Ved Hjælp af dette hemmelighedsfulde Sindbillede — thi der var ingen anden synlig Aarsag — blev han en Mand med ærefrygtindgydende Myndighed over alle Sjæle, der lede under Syndens Dødsangst. Dem, som han omvendte, betragtede ham altid med en Frygt, der var dem ejendommelig, og vaastode, skjøndt blot figurlig talt, at de tilligemed ham havde befundet sig under det sorte Slør inden han førte dem til det himmelske Lys. Dets Skygge satte ham virkelig i Stand til at sympathisere med alle mørke Lidenskaber. Døende Syndere raabte højt paa Mr. Hooper, og vilde ikke opgive deres Aand førend han kom, endskjøndt de altid gyste ved at det tilslørede Ansigt var deres eget saa nær,

naar han bøjede sig ned for at tilbyde dem Trøst. Saa stor var Rædselen for det sorte Slør, selv naar Døden havde blottet sit Aasyn! Fremmede kom langvejs fra for at overvære Gudstjenesten i hans Kirke, blot med det ørkesløse Forsæt at gabe paa hans Skikkelse, efterdi det var dem forment at see hans Ansigt. Men Mange af dem kom til at bæve inden de forlode Stedet. Under Gouverneur Belchers Administration blev Mr. Hooper een Gang udnævnt til at holde Aabningstalen. Bedækket med sit sorte Slør stod han der lige over for den højeste Øvrighedsperson, Raadet og Repræsentanterne, og gjorde et saa dybt Indtryk paa Alle, at dette Aars lovgivende Virksomhed charakteriseredes ved hele det Tungsind og den Fromhed, som udmærkede vore tidligste Forfædres Myndighed.

Paa denne Maade tilbragte Mr. Hooper et langt Liv, daddellos for Menneskenes Øjne og dog indhyllet i sørgelig Mistanke; venlig og elskende, uden at blive gjenelsket, og uklart frygtet; en Mand, afsondret fra andre Mennesker, skyet af dem i deres sunde og glade Dage, men altid paakaldt for at staae dem bi i deres Dødsangst. Efterhaanden som Aarene glede hen og lagde deres Sne over

hans sorte Slor, erhvervede han sig et Navn overalt i Ny-Englands Kirker og man kaldte ham Fader Hooper. Næsten alle dem af hans Sognefolk, der vare i en moden Alder, da han kom dertil, vare blevne baarne bort ved mangen en Ligbegængelse; han havde een Menighed i Kirken og een langt talrigere paa Kirkegaarden; og efter at have arbejdet saa langt ud paa Aftenen og udført sin Gjerning saa tilfredsstillende, var nu den gode Fader Hoopers Tid kommen til at hvile.

Flere Personer vare synlige i det dæmpede Lysskær ved den gamle Præsts Dødsleje. Af naturlige Slægtninge havde han ingen. Men der var den sommetigt alvorlige, skjendt ubevægelige Læge, der blot søgte at lindre den Syges sidste Lidelser, da han ikke formaaede at frelse ham. Der var Diaconerne og andre udmærket fromme Medlemmer af hans Kirke. Der var ogsaa den velærværdige Mr. Clark i Westbury, en ung og nidkjer Geistlig, der havde skyndt sig for at ride herhen for at bede ved den døende Sjæleførgers Leje. Der var Sygevogterinden; det var ingen af Dødens lejede Haandlangerske, men En, hvis stille Kjerlighed længe havde holdt dette ud i al

Hemmelighed, i Ensomhed, midt i Alderdommens Kulde, og ikke engang vilde forgaae i selve Dødstimen. Hvem Andre kunde det være end Elisabeth! Og der laa den gode Fader Hoopers graahærdede Hoved paa Puden, endnu bestandig med det sorte Slør bundet omkring Panden og bedækkende hans Ansigt, saa at ethvert mere besværligt Drag af hans svage Aande bragte det til at bevæge sig. Hele hans Liv igjennem havde dette Stykke Flor hængt mellem ham og Verden; det havde skilt ham fra Brødres muntre Samqvem og Kvindekjærlighed, og indesluttet ham i det mørkeste af alle Fængsler, hans eget Hjertes, og endnu bestandig laa det paa hans Ansigt, ligesom for at forhøje Mørket i hans skumle Kammer og beskygge ham mod Evighedens Solskin.

Nogen Tid i Forvejen havde hans Tanker været forvirrede, vandrende uvisse mellem det Forbigangne og det Nærværende, og med Mellemrum svævende ligesom over i den tilkommende Verdens Uklarhed. Han havde havt Feberanfald, hvorunder han kastede sig fra den ene Side til den anden, og spildte de faa Kræfter, der var tilbage. Men i hans værste Krampetrækninger og For-

standens vildeste Udskejelser, naar ingen anden Tanke beholdt sit ædru Herredømme, viste han bestandig en ængstelig Omhyggelighed for at det sorte Slør ikke skulde glide til Side. Selv om hans forvirrede Sjæl kunde have glemt det, var der en trofast Kvinde ved hans Pude, som med bortvendte Øjne vilde have tildækket det aldrende Ansigt, som hun sidst saae i hele Manddommens Skjønhed. Omsider laa den dødsfyge gamle Mand rolig i en Dvale af sjælelig og legemlig Udmattelse, med en næsten umærkelig Puls, og et Åndedræt, som blev svagere og svagere, undtagen, naar en lang, dyb og uregelmæssig Indaander syntes at bebude Åndens Bortvandring.

Præsten i Westbury nærmede sig Lejet.

„Ærværdige Fader Hooper", sagde han, „den Stund er snart forbaanden, da Deres Forløsning stunder til. Er De rede til at løfte det Slør, som adskiller Tid fra Evighed?"

Fader Hooper svarede først alene med en ringe Bevægelse med Hovedet; derpaa, da han maaske frygtede for at hans Mening var uhørlig, anstrengte han sig for at tale.

„Ja", sagde han mat, „min Sjæl nærer en taalmodig Længsel efter at Sløret maa blive løftet."

„Og er det sømmeligt", vedblev den velærværdige Mr. Clark, „at en Mand, der er saa stærk i Bønnen, der har givet et saa mønsterværdigt Exempel, ren i Gjerning som i Tanker, for saavidt den endelige Dømmekraft tør sige det; er det sømmeligt at een af Kirkens Fædre skulde efterlade sig en Skygge paa sit Minde, der kan synes at formørke et saa rent Liv? Jeg beder Dem, min ærværdige Broder, lad dette ikke skee! Forund os at glædes ved Deres triumpherende Mine, naar De gaaer ind til Deres Løn! Forend Evighedens Slør drages til Side, lad mig da borttage dette sorte Slør fra Deres Ansigt!"

Saaledes talende, bøjede den ærværdige Mr. Clark sig forover, for at løse saa mange Aars Hemmelighed. Men ved at anvende en pludselig Energi, som bragte alle Tilstedeværende til at gruе, foer Fader Hooper med begge Hænder op fra Dynerne og trykkede dem af al Magt mod det sorte Slør, beredt paa at staae imod, dersom Præsten i Westbury vilde stride med en døende Mand.

„Aldrig!“ raabte den tilslørede Gejstlige. „Aldrig her paa Jorden!“

„Morke gamle Mand!“ udbrød den forfærdede Præst, „med hvilken skrækkelig Forbrydelse paa Deres Samvittighed gaaer De ind til Dommen?“

Fader Hooper drog sin Aande besværligt; det rallede i hans Hals, men med en heftig Anstrengelse, gribende for sig med Hænderne, fik han fat i Livet og holdt det tilbage, indtil han kunde tale. Han rejste sig endogsaa overende i Sengen, og der sad han rystende, medens Døden slyngede sine Arme omkring ham og det sorte Slør hang ned, skrækkeligt lige til det sidste Øjeblik ved en Levetids samlede Rædsler. Og dog var det ligesom det svage, tungsindige Smil, der saa ofte havde viist sig der, nu atter glimtede frem fra dets Mørke, og dvælede paa Fader Hoopers Læber.

„Hvorfor gyse I alene over mig?“ sagde han, idet han vendte sit tilslørede Ansigt fra den Ene til den Anden af de blege Tilstedeværende. „Gyser ogsaa over hinanden indbyrdes! Have Mænd undgaaet mig, Kvinder ikke viist nogen Medynk og Børn skreget højt og flygtet blot for mit sorte Slørs Skyld? Hvad andet end det Mysterium,

som det dunkels giver et Sindbillede af, har gjort dette Stykke Flor saa forfærdeligt? Naar Vennen viser sin Ven, Elskeren sin inderligt Elskede sit Hjertes hemmeligste Dyb; naar Mennesket ikke forgjeves bæver tilbage for sin Skabers Øje og væmmeligen opdynger sin Synds Hemmelighed — dømmer mig da som et Uhyre for det Symbols Skyld, under hvilket jeg har levet, og døer! Jeg skuer omkring mig, og see! over ethvert Ansigt er et sort Slør!"

Medens hans Tilhørere gyste tilbage for hinanden i stum Ræbsel, sank Fader Hooper tilbage paa sin Pude som et tilsløret Lig, med et svagt Smil svævende omkring Læberne. Endnu bestandig tilsløret lagde man ham i hans Ligkiste, og som et tilsløret Lig bar man ham til hans Grav. Mange Aars Græs er spiret frem og henvisnet paa denne Grav, Gravstenen er overgroet med Mos og den gode Mr. Hoopers Ansigt er blevet til Støv; men skrækkeligt er det endnu at tænke paa, at det hensmuldrede under det sorte Slør!

De prophetiske Malerier.

„Men denne Maler!“ raabte Walter Ludlow med Begeistring. „Han er ikke blot en Mester i sit egenlige Fag, men han besidder umaadelige Indsigter i alle andre Konster og Videnskaber. Han taler Hebraisk med Doctor Mather, og holder Forelæsninger i Anatomi for Doctor Boylston. Med eet Ord, han vil møde den mest uddannede Mand hos os paa hans egen Grund. Hertil kommer, at han er en fuldendt Gentleman — en Verdensborger — ja, en ægte Kosmopolit; thi han kan tale som en Indfødt om ethvert Clima og Land paa denne Klode, undtagen vore egne Skove, hvorhen han nu reiser. Ikke heller er Alt dette hvad jeg mest beundrer hos ham.“

„Virkelig!“ sagde Elinor, der med hele en Kvindes Interesse havde lyttet til Beskrivelsen af

saadan en Mand. „Da er dette dog beundringsværdigt nok."

„Tilvisse er det saa", svarede hendes Elsker, „men langt mindre alligevel end hans naturlige Gave til at afpasse sig efter enhver Slags Charakter, i den Grad, at alle Mænd — og alle Kvinder med, Elinor — i denne vidunderlige Maler ville finde et Spejlbillede af dem selv. Men det Vidunderligste staaer endnu tilbage at fortælle."

„Nej, dersom han har flere vidunderlige Attributer end disse", sagde Elinor, leende, „er Boston et farligt Opholdsted for den stakkels Gentleman. Taler du til mig om en Maler eller om en Troldmand?"

„I Sandhed", svarede han, „dette Spørgsmaal kan opkastes med langt større Føje, end du formoder. Man siger, at han maler ikke alene en Mands Træk, men hans Sind og Hjerte. Han opfanger de hemmelige Følelser og Lidenskaber, og overfører dem paa Lærredet ligesom Solskin — eller maaske, i Portraiter af Mænd, der ruge over mørke Tanker, ligesom et Glimt af Helvedes Ild", tilføjede Walter, idet han sænkede Stemmen

og den begejstrede Tone tabte sig. „Jeg vil næsten være bange for at stode for ham."

„Walter, er det dit Alvor?" udbrød Elinor.

„For Himlens Skyld, kjæreste Elinor, lad ham ikke male det Udtryk, som der nu er i dit Blik", sagde hendes Elsker med et temmelig tvungent Smil. „See, nu gaaer det over; men da du talte var det ligesom du var dødelig angst og tillige meget bedrøvet. Hvad tænkte du paa?"

„Intet, Intet", svarede Elinor hurtigt. „Du maler mit Ansigt efter din egen Phantasi. Kom nu til mig i Morgen; vi ville da besøge denne vidunderlige Konstner."

Men da den unge Mand havde forladt hende, staaer det ikke til at negte, at der atter viste sig et mærkeligt Udtryk i hans Herskerindes smukke og ungdommelige Ansigt. Det var et bekymret og ængsteligt Udseende, der kun lidet samstemmede med hvad en Pige skulde føle, som stod paa Nippet til at indlade sig i Ægteskab. Og dog var Walter Ludlow hendes Hjertes Udkaarede.

„Blik!" sagde Elinor ved sig selv. „Intet Under at det forbausede ham, hvis det udtrykte hvad jeg undertiden føler. Jeg veed af egen Er-

faring hvor frygteligt et Blik kan være. Men det var ikke andet end Indbildning. Jeg tænkte ikke paa det den Gang — jeg har ikke seet Noget til det siden — jeg har kun drømt det."

Og hun tog ivrig fat paa Broderingen af en Bibestrimmel, som hun vilde have paa, naar hendes Portrait skulde aftages.

Maleren, hvorom de havde talt, var ingen af disse oprindelige Konstnere, som, i en sildigere Periode end denne, laante deres Farver fra Indianerne og forfærdigede deres Pensler af de vilde Dyrs Pelsværk. Dersom han havde kunnet kalde sit Liv tilbage og forud bestemme sin Skjebne, vilde han maaske have foretrukket at tilhøre denne Skole uden at have nogen Mester, i det Haab i det Mindste at være original, siden der ingen Konstværker var at efterligne eller Regler at følge. Men han var født og opdraget i Europa. Folk sagde, at han havde studeret Ideens Storhed eller Skjønhed og ethvert af Mesterhaandens Penselstrog i alle de mest berømte Malerier i Cabinetter og Gallerier, og paa Væggene i Kirkerne, til der ikke var mere at lære for hans mægtige Aand. Konsten formaaede ikke at bidrage mere til dens Ud-

dannelse, men Naturen var i Stand dertil. Han havde derfor besøgt en Verden, hvorhen ingen af hans Konstbrødre var gaaet forud for ham, for at fryde sine Øine med levende Billeder, som vare ædle og maleriske, og dog ikke tidligere overførte paa Lærredet. Amerika var altfor fattigt til at frembyde andre Fristelser for en udmærket Konstner, skjøndt mange af de Fornemme i Colonierne ved Malerens Ankomst havde udtrykt det Ønske at overlevere deres Træk til Efterverdenen ved Hjælp af hans Konst. Naar som helst der blev gjort saadanne Forslag, fæstede han sine gjennemborende Øine paa den, der anmodede ham derom, og syntes at gjennemskue ham til Marv og Ben. Dersom han da blot saae et stikket og velbehageligt Ansigt, omendskjøndt der var en guldgaloneret Kjole til at pryde Maleriet og blanke Guineer til at betale for det, afslog han dog høflig at paatage sig Arbejdet og Lønnen for samme. Men dersom Ansigtet var et Register over noget Usædvanligt, det være sig i Tanke, Følelse eller Erfaring, eller dersom han mødte en Tigger paa Gaden med et hvidt Skjeg og en furet Pande, eller dersom det traf sig, at et Barn saae i Vejret

og smilte, kunde han udtømme hele den Konst paa dem, som han negtede Rigdommen.

Da konstnerisk Snille var saa sjeldent i Colonierne, bleb Maleren en Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed. Om end Faa eller Ingen kunde fatte den technisse Fortjeneste ved hans Productioner, var der dog Synspunkter, med Hensyn til hvilke Hobens Mening var ham ligesaa værdifuld som Kjenderens konstforstandige Dom. Han iagttog den Virkning ethvert Maleri frembragte paa saadanne udannede Tilskuere og drog Fordel af deres Bemærkninger, medens de ligesaa snart vilde have tænkt paa at belære Naturen selv som ham, der rivaliserede med den. Man maa dog indrømme, at deres Beundring var plettet af Tidsalderens og Landets Fordomme. Nogle ansaae det for en Overtrædelse af den mosaiske Lov, ja selv for en formastelig Besvottelse af Skaberen at give saadanne livagtige Billeder af hans Skabninger Tilværelse. Andre, der vare bange for en Konst, som efter Godtbefindende kunde fremmane Phantomer og bevare de Dodes Skikkelser blandt de Levende, vare tilbøjelige til at betragte Maleren som en Troldmand, eller som den berygtede sorte

Mand fra gamle Dage, der under en ny Skikkelse ponsede paa at anstifte Ulykker. Disse taabelige Phantasier bleve mere end halvvejs troede af Mængden. Endogsaa i højere Kredse blev hans Charakter en uklar Ærefrygt til Del, der dels rejste sig ligesom Røghvirvler fra Folkeovertroen, men fornemmelig kom af de mangesidige Kundskaber og Talenter, hvilke han brugte som Redskaber for sin Konst.

Da Walter Ludlow og Elinor lige stod paa Nippet til at indtræde i Ægtestanden, havde de stor Lyst til at erholde deres Portraiter, som de første af hvad de upaatvivleligt haabede en lang Række af Familieportraiter. Dagen efter den Samtale, vi ovenfor have meddelt, besøgte de Maleren. En Tjener førte dem ind i et Værelse, hvor der, omendskjendt Maleren ikke selv var synlig, var Personligheder, hvem de næsten ikke kunde afholde dem fra at hilse med Ærbødighed. De vidste vel, at hele Forsamlingen ikke var Andet end Malerier, men de følte det umuligt at adskille Ideen om Liv og Forstand fra saa slaaende Contrefeier. Nogle af Portraiterne vare dem bekjendte enten som Dagens udmærkede Charakterer eller som deres

private Bekjendte. Deres personlige Venner gjenkjendte de med eet Øjekast. I de fleste af Billederne var hele Sjælen og Charakteren lagt for Dagen i Aasynet, og concentreret i et eneste Blik, saa at, for at tale paradoriskt, Originalerne knap lignede dem selv saa slaaende, som Portraiterne gjorde.

Iblandt disse moderne Notabilieter var der to gamle skjeggede Helgene, der næsten vare forsvundne paa det mørke Lærred. Der var ogsaa en bleg, men ufalmet Madonna, der maaske var bleven dyrket i Rom og nu betragtede de Elskende med et saa mildt og helligt Blik, at de ogsaa følte Trang til at knæle ned.

„Hvor synderlig en Tanke", bemærkede Walter Ludlow, „at dette skjønne Ansigt har været skjønt i over to hundrede Aar! O, dersom al Skjønhed vilde vare saa længe! Misunder du hende ikke, Elinor?"

„Dersom Jorden var Himlen, vilde jeg gjøre det", svarede hun. „Men, hvor alle Ting falme, hvor elendigt at være den Eneste, det ikke kunde falme!"

„Denne gamle mørke St. Peder har et vildt

og hæsligt skulende Blik, hvor hellig han saa end er", vedblev Walter. „Han plager mig. Men Jomfruen seer venligt paa os."

„Ja, men meget sørgmodigt, forekommer det mig", sagde Elinor.

Staffeliet stod lige under disse tre gamle Malerier, bærende eet, der nylig var paabegyndt. Efter at have seet lidt nøiere til, begyndte de at kjende deres egen Præsts, den velærværdige Dr. Colmans Træk, der ligesom traadte frem af en Sky og fik Form og Liv.

„Gode gamle Mand!" udbrød Elinor. „Han stirrer paa mig, som om han vilde komme frem med et faderligt Raad."

„Og paa mig", sagde Walter, „som om han var i Færd med at ryste paa Hovedet og gjøre mig Bebrejdelser for en eller anden formodet Uredelighed. Men det Samme gjør Originalen. Jeg vil aldrig føle mig rigtig tilpas under hans Øine førend vi staae for ham for at ægtevies."

De hørte nu Fodtrin paa Gulvet, og ved at vende dem om bemærkede de Maleren, som nogle Øieblikke havde været i Værelset og hørt deres sidste Bemærkninger. Det var en middelaldrende

Mand med et Aasyn, der var hans egen Pensel fuldkommen værdigt. Ved den maleriske, skjøndt skjødesløse Ordning af hans rige Paaklædning og maaske fordi hans Sjæl altid fyslede med malede Skikkelser, fik han virkelig selv nogen Ligbed med et Portrait. Hans Fremmede vare sig bevidst, at der fandt et Slægtskab Sted mellem Konstneren og hans Værker, og følte dem tilmode, som om et af Billederne var traadt frem af Lærredet for at hilse paa dem.

Walter Ludlow, som var Maleren flygtig bekjendt, forklarede Anledningen til deres Besøg. Medens han talte faldt der en Solstraale tværs over hans og Elinors Skikkelse, med saa beldig en Virkning, at de syntes at være levende Billeder af Ungdom og Skjønhed, oplivede af en lys Fremtid. Konstneren var øjensynlig frapperet.

„Mit Staffeli er optaget for flere af de følgende Dage og mit Ophold i Boston bliver kun kort", sagde han, eftertænkende; derpaa tilføjede han efter et iagttagende Blik: „men Deres Ønsker skulle blive opfyldte, skjøndt jeg skuffer Overdommeren og Madame Oliver. Jeg tør ikke lade

denne Leilighed slippe mig af Hænderne for at male nogle faa Alen fint Klæde eller Brocade."

Maleren udtrykte det Ønske at overføre begge deres Portraiter paa eet Billede, og afmale dem idet de foretog dem en eller anden Handling, der egnede sig for dem. Denne Plan vilde ret have tiltalt de Elskende, dersom den ikke nødvendigvis havde maattet forkastes, fordi et saa stort Stykke Lærred ikke vilde have passet til det Værelse, som det var bestemt til at pryde. Man blev derfor enig om to Portraiter i halv Størrelse. Efterat de havde taget Afsked, spurgte Walter Ludlow Elinor med et Smil, om hun vidste hvilken Indflydelse paa deres Skjebne Maleren stod i Begreb med at erholde.

„De gamle Kjellinger i Boston paastaae", vedblev han, „at Maleren, naar han engang er kommen i Besiddelse af en Persons Ansigt og Figur, kan male ham i hvilken som helst Handling eller Stilling — og Maleriet vil vise sig prophetisk. Troer du det?"

„Ikke saa ganske", svarede Elinor smilende. „Dersom han imidlertid besidder en saadan Tryllemagt, er der Noget saa blidt i hans Væsen, at jeg er vis paa, han vil benytte den vel."

Det var Malerens Bestemmelse, at han vilde samtidigt arbejde paa begge Portraiter, anførende som en Grund i det mystiske Sprog, han undertiden brugte, at det ene Ansigt kastede Lys paa det andet. Som en Følge heraf gjorde han nu et Penselstrog paa Walters og nu et paa Elinors Portrait, og saavel den Enes som den Andens Træk begyndte at træde saa levende frem, at det syntes, som om hans triumpherende Konst virkelig vilde løsrive dem fra Lærredet. Midt i det klare Lys og den dybe Skygge saae de Phantomet af deres eget Jeg. Men, omendskjøndt Ligheden tegnede til at blive fuldkommen, vare de ikke ganske fornøjede med Udtrykket; det syntes mere uklart end i de fleste af Malerens Arbejder. Han var imidlertid tilfreds med Udsigten til et heldigt Udfald, og da han følte Interesse for de Elskende, anvendte han sine ledige Øjeblikke, dem uafvidende, til at gjøre en Phantasskizze af begges Figurer. Under deres Sidden for ham, indviklede han dem i Samtale og bragte Liv i deres Ansigter ved charakteristiske Træk, hvilke, skjøndt stadigt verlende, det var hans Hensigt at forbinde og fastholde. Omsider underrettede han dem om, at ved deres

næste Besøg vilde begge Portraiterne være færdige til Aflevering.

„Dersom min Pensel blot vil staae min Idee bi ved de sidste faa Strøg, som jeg er betænkt paa", bemærkede han, „ville disse to Malerier blive mine allerbedste Arbejder. Det er virkelig sjeldent, at en Konstner har saadanne Sujets."

Medens han talte, holdt han bestandig sit gjennemborende Øje fæstet paa dem, og vendte det ikke bort forend de vare nede af alle Trapperne.

Der er Intet i den hele Kreds af menneskelige Forfængeligheder, som lægger stærkere Beslag paa Indbildningskraften, end at faae sit Portrait aftaget. Hvorfor skulde det dog være saaledes? Spejlglasset, de polerede Kugler, det spejllignende Vand og andre reflecterende Flader give os stadigt Portraiter eller rettere Gjenfærd af os selv, som vi kaste et Blik paa og strax glemme igjen. Men vi glemme dem blot fordi de forsvinde. Det er Tanken paa Varigheden — paa jordisk Udødelighed — der meddeler vore egne Portraiter en saa hemmeligbedsfuld Interesse. Walter og Elinor vare ikke ufølsomme herfor, og skyndte dem punktlig til Malerens Attelier til den bestemte Tid for at

træffe sammen med disse malede Skikkelser, der skulde være deres Repræsentanter hos den kommende Slægt. Solskinnet glimtede efter dem ind i Værelset, men lod det blive noget skummelt, da de lukkede Døren.

Deres Øjne henvendtes strax paa deres Portraiter, som stode lænede op mod den længst borte værende Væg af Værelset. Ved det første Øjekast i det uklare Lys og i Afstand, og ved at see dem selv i deres fuldkommen naturtro Stillinger og saa ganske med den Mine, de kjendte saa godt, udstødte de begge samtidig et Glædesraab.

„Der staae vi", raabte Walter begejstret, „for bestandigt fastnaglede i Solskinnet! Ingen mørke Lidenskaber kan trække op paa vore Ansigter!"

„Nej", sagde Elinor mere roligt; „ingen forgelig Forandring kan bedrøve os."

Dette blev sagt, medens de nærmede sig og endnu ikke havde seet Malerierne rigtigt. Efterat Maleriet havde hilset paa dem, beskjæftigede han sig ved et Bord med at fuldføre en Blyantsskizze, overladende de to Besøgende selv at fælde Dom over hans fuldførte Arbejde. Af og til sendte

ham dem et Blik neden under hans mørke Øjenbryn, iagttagende deres Ansigter i Profil, med sin Blyant bøjet over Skizzen. De havde nu staaet i nogle Øjeblikke, hver foran den Andens Billede, betragtende det med henrykt Opmærksomhed, men uden at yttre noget Ord. Omsider traadte Walter lidt frem — derpaa tilbage igjen — betragtende Elinors Portrait i forskjellig Belysning og talte endelig.

„Er der ikke en Forandring?" sagde han i en tvivlende og eftertænksom Tone. „Jo; denne Følelse bliver bestandig mere levende, jo længer jeg seer paa det. Det er visselig det samme Maleri, jeg saae i Gaar; Klædedragten — Trækkene — Alt er det Samme; og dog er der Noget forandret."

„Ligner Maleriet da mindre end i Gaar?" spurgte Maleren, der nu nærmede sig med usminket Interesse.

„Trækkene ere fuldkommen Elinors", svarede Walter, „og, ved det første Øjekast, synes Udtrykket ogsaa at være hendes. Men jeg kunde godt indbilde mig, at Portraitet havde skiftet Aasyn, medens jeg betragtede det. Øjnene ere fæstede

paa mine med et selsomt bedrøvet og ængsteligt Udtryk. Nej, det er Sorg og Rædsel! Ligner det Elinor?"

„Sammenlign det levende Ansigt med det malede", sagde Maleren.

Walter kastede et Sideblik paa sin Elskede, og foer sammen. Ubevægelig og hensunken i Tanker — som om hun var fortryllet — ved Beskuelsen af Walters Portrait, havde Elinors Ansigt antaget ganske nøjagtigt det Udtryk, hvorover han nylig havde klaget. Havde hun i hele Timer ovet sig foran et Spejl, kunde hun ikke have gjengivet Udtrykket heldigere. Havde Maleriet selv været et Spejl, kunde det ikke have kastet hendes nærværende Udseende tilbage med stærkere og mere tungsindig Sandhed. Hun syntes at være fuldkommen uvidende om den Samtale, der havde fundet Sted mellem Konstneren og hendes Elsker.

„Elinor", udbrød Walter forbauset, „hvilken Forandring er der foregaaet med dig?"

Hun hørte ikke hvad han sagde, ikke heller aflod hun med sit stirrende Blik, førend han greb hendes Haand og saaledes tildrog sig hendes Op-

mærksomhed; derpaa saae hun med en pludselig Gysen fra Maleriet til Originalens Ansigt.

„Seer du ingen Forandring i dit Portrait?" spurgte hun.

„I mit? — Nej!" svarede Walter, undersøgende det. „Men, lad mig see! Jo; der er en ubetydelig Forandring — en Forbedring, synes mig, i Maleriet, skjøndt ikke i Ligheden. Det ha et livligere Udtryk end i Gaar, som om en lyk Tanke straalede fra Øjnene, og var i Færd med at udtales af Læberne. Nu, da jeg engang er blevet det vaer, forekommer det mig aldeles afgjort."

Medens han fordybede sig i disse Jagttagelser, vendte Elinor sig til Maleren. Hun betragtede ham med Bekymring og Ærefrygt, og følte at han gjengjeldte hende med Deltagelse og Medlidenhed, skjøndt hun kun uklart kunde gjette hvorfor.

„Det Blik!" hvidskede hun, og gyste. „Hvor kom det der?"

„Froken", sagde Maleren bedrøvet, idet han tog hendes Haand, og førte hende til en Side, „i begge disse Billeder har jeg malet, hvad jeg saae. Konstneren — den sande Konstner — maa see

bag det Ydre. Det er hans Gave — hans mest ophøjede, men ofte en melancholsk Gave — at see den inderste Sjæl, og ved en Gyne, der er ham selv uforklarlig, at lade den glede eller formørkes paa Lærredet i Blik, der udtrykke den Tanke og Følelse, vi have baaret paa i hele Aar. Gid jeg maatte overbevise mig selv om min Vildfarelse i dette Tilfælde!"

De havde nu nærmet dem Bordet, hvorpaa der fandtes Hoveder i Kridt, Hænder, der vare ligesaa udtryksfulde som almindelige Ansigter, vedbendbeklædte Kirketaarne, tækkede Hytter, gamle Træer, hvori Lynilden var slaaet ned, orientalske og antike Coustumer, og alle slige maleriske Indfald i en Konstners ledige Øieblikke. Bladende dem igjennem med tilsyneladende Skjødesløshed, kom der en Blyantsskizze af to Figurer tilsyne.

„Dersom jeg har fejlet", vedblev han, „dersom Deres Hjerte ikke seer sig reflecteret af Deres eget Portrait — dersom De ikke har nogen lenlig Grund til at stole paa min Tegning af det andet, er det endnu ikke for silde at forandre dem. Jeg vil ogsaa kunne forandre Øjnenet mellem

disse Figurer. Men vilde det have nogen Indflydelse paa Begivenheden?"

Han henledede hendes Opmærksomhed paa Skizzen. En Gysen foer igjennem Elinors Legeme; der svævede et Skrig paa hendes Læber; men hun undertrykte det med den Selvbeherskelse, der bliver Alle en Vane, som i deres Barm bære paa Frygt og Angst. Da hun vendte sig bort fra Bordet, bemærkede hun, at Walter var kommet nær nok til at have kunnet see Skizzen, skjendt hun ikke kunde afgjøre om han havde faaet Øje paa den.

„Vi ville ikke have Malerierne forandrede", sagde hun hurtigt. „Dersom mit Portrait har et sorgmodigt Udseende, desto gladere skal jeg see ud for Modsætningens Skyld."

„Saaledes være det", svarede Maleren bukkende. „Gid Deres Sorger alene maa være til i Indbildningen, saa at blot Deres Billede maa grænmes over dem! Hvad Deres Glæder angaaer — gid de maae være sande og inderlige, og afmale dem selv paa Deres elskelige Ansigt indtil dette rent modsiger min Konst!"

Efter Walters og Elinors Giftermaal, udgjorde Malerierne de mest pragtfulde Prydelser i

deres Bolig. De hang Side om Side, adskilte ved et smalt Panel, tilsyneladende bestandigt boldende Øje med hinanden, og dog altid gjengjeldende Tilskuerens Blik. Berejste Mænd, som besadde Kjendskab til saadanne Ting, henregnede dem til det nyere Portraitmaleries mest beundringsværdige Frembringelser, medens almindelige Jagttagere Træk for Træk sammenlignede dem med Originalerne, og vare uudtømmelige i Lovtaler over Ligheden. Men der var en tredie Classe — hverken berejste Kjendere eller almindelige Jagttagere, men Folk med naturlig fin Følelse — paa hvilke Malerierne gjorde det stærkeste Indtryk. Disse kunde maaske i Begyndelsen see ligegyldigt til, men efterat deres Interesse var vakt, kunde de vende tilbage Dag fra Dag for at studere disse malede Ansigter, ligesom Bladene i en mystisk Bog. Walter Ludlows Portrait tiltrak sig først deres Opmærksomhed. I hans egen og hans Bruds Fraværelse disputerede de undertiden om det Udtryk, som Maleren havde havt til Hensigt at meddele disse Træk, Alle stemmede overens i, at det var et Udtryk af alvorsfuld Betydning skjøndt der ikke var To, som udlagde det paa samme

Maade. Der var mindre Meningsforskjel med Hensyn til Elinors Portrait. Sandt nok, de afvege vel i deres Forsøg paa at forklare den Tungsindigheds Natur og Dybde, der hvilede over hendes Ansigt, men de vare enige i, at det var Tungsind, og fremmed for deres ungdommelige Venindes Sindsbeskaffenhed. En vis phantastisk Person erklærede, som Resultat af en alvorlig Undersøgelse, at begge disse Malerier vare Dele af eet Udkast, og at den stærke tungsindige Følelse i Elinors Ansigt stod i Forbindelse med den mere levende Bevægelse, eller, som han kaldte det, den vilde Lidenskab i Walters. Skjendt han var ubevandret i Konsten, begyndte han endog en Skizze, i hvilken de to Figurers Handling skulde staae i Samklang med deres gjensidige Udtryk.

Blandt deres Venner hvidskedes der om, at Elinors Ansigt Dag fra Dag antog et dybere Anstrøg af Tænksomhed, der truede med snart at gjøre hende til et altfor tro Sidestykke til det melancholske Billede af hende. I Stedet for at Walter paa den anden Side antog det livlige Udtryk, som Maleren havde givet ham paa Lærredet, blev han tilbageholden og nedslagen, uden noget

udvortes Glimt af heftig Sindsbevægelse; alligevel var det godt muligt, at den ulmede indenfor. I Tidens Løb hængte Elinor et prægtigt Gardin af purpurrødt Silke, indvirket med Blomster og besat med tunge Guldkvaster for Malerierne, under Paaskud af at Støvet vilde sætte sig i Farverne eller Lyset svække dem. Det var ikke nok. Hendes Fremmede følte, at de tunge Silkefolder aldrig turde drages til Side eller Portraiterne omtales i hendes Nærværelse.

Tiden slæbte sig hen, og Maleren kom igjen. Han havde været langt nok oppe imod Nord for at see Krystal-Højenes Sølv Cascade og for at overse den ubyre Rundkreds af Sky og Skov fra Tinden af Ny-Englands højeste Bjerg. Men han profanerede ikke denne Scene ved at efterabe den med sin Konst. Han havde ogsaa ligget i en Canoe ved Georg Søens Bæm, gjørende sin Sjæl til et Spejl for dens Ynde og Storhed, indtil der ikke var noget Maleri, som stod klarere for hans Indbildningskraft. Han var draget med de indianske Jægere til Niagara, og der paany slynget sin afmægtige Pensel ned i Afgrunden, følende, at han ligesaa gjerne kunde male Bulderet, som noget

Andet, der bidrager til at danne dette vidunderlige Vandfald. Det var virkelig sjeldent, at han følte Tilskyndelse til at afbilde Scener efter Naturen, undtagen som en Ramme om Tegninger af menneskelige Skikkelser og Ansigter, oplivede af Tænksomhed, Lidenskab eller Lidelse. Hans eventyrlige Vandringer havde beriget ham med Stof nok af den Slags; de indianske Høvdinges alvorlige Værdighed; de indianske Pigers mørke Elskværdighed; det huslige Liv i Wigwammerne; den hemmelige Marche; Kampen under de skumle Naaletræer; Grændsefortet med dets Garnison; Anomalien hos den gamle franske Partisan, opfødt ved Høffer og graanende i Vildnisser; saadanne vare de Scener og Portraiter, han havde skizzeret. Den lidenskabelige Heftighed i farlige Øjeblikke; Glimt af utæmmet Følelse; Kamp mellem vilde Kræfter — Kjerlighed, Had, Kummer, Raseri — med eet Ord, hele den gamle Jords fortørrede Hjerte, havde gabenbaret sig for ham i en ny Skikkelse. Hans Mappe var opfyldt med Illustrationer af hans Hukommelses Bog, som hans Geni formaaede at forvandle til Bestanddele af hans eget Væsen og fylde med Udødelighed.

Han følte, at den dybe Visdom i hans Konst, som han havde søgt saa længe, var funden.

Men, midt i den ophøjede eller yndige Natur, i Skovens Farer eller i dens overvældende Ro, havde der bestandig været to Phantomer, som ledsagede ham paa Vejen. Som alle andre Mænd, til hvilke et alt Andet opflugende Formaal knytter sig, var han afsondret fra den store Menneskehob. Han havde ingen Tanke — ingen Fornøjelse — ingen Sympathi — undtagen for hvad der endelig stod i Forbindelse med hans Konst. Skjøndt blid i sit Væsen, og oprigtig i Mening og Handling, besad han dog ingen venlige Følelser; hans Hjerte var koldt; ingen levende Skabning kunde bringes ham nær nok for at holde ham varm. For disse to Væsener havde han imidlertid i højeste Grad følt den Slags Interesse, som altid knyttede ham til Gjenstandene for hans Pensel. Han havde skuet dem ind i det Inderste af Sjælen med sit skarpeste Blik, og malet Resultatet i deres Træk med sin ypperste Dygtighed, saa at de blot stode tilbage for det Forbillede, som intet Geni nogensinde opnaaede, hans egen ophøjede Idee. Han havde løftet en Flig af Fremtidens mørke Tæppe

— i det Mindste indbildte han sig det — for en frygtelig Hemmelighed, og havde dunkelt aabenbaret den i deres Portraiter. Saa meget af ham selv — af hans Phantasi og alle andre Kræfter — havde han anvendt paa Studiet af Walter og Elinor, at han næsten betragtede dem som sine egne Skabninger, ligesom de Tusinder, med hvilke han havde befolket Maleriets Enemærker. Derfor glede de gjennem Tusmørket i Skovene, svævede de over Vandfaldenes Taage, saae de frem af Søens Speil og forsvandt ikke engang for Middagssolen. De spøgede i hans Konstnerphantasi, ikke som Livets Gjøglebilleder eller som blege Gjenfærd af de Døde, men i Form af Portraiter, ethvert af dem med det uforanderlige Udtryk, som hans tryllende Konst havde fremkaldt fra Sjælens Dybder. Han kunde ikke sejle hjem over det atlantiske Hav førend han endnu engang havde seet Originalerne til disse Phantasibilleder.

„O herlige Konst!" mumlede Maleren ved sig selv, idet han betraadte Gaden. „Du er Skaberens eget Billede. De utallige Former, der svæve omkring i Chaos, faae Tilværelse ved dit Vink. De Døde leve igjen. Du kalder dem til-

bage paa deres forrige Skueplads, og giver deres graa Skygger et bedre Livs Glands, paa engang jordisk og udødeligt. Du holder Historiens flygtende Momenter tilbage. Hos dig er der intet Forbigangent; thi ved din Berørelse bliver alt Stort for evigt nærværende, og berømte Mænd leve gjennem lange Aarrækker i den synlige Udførelse af de selv samme Handlinger, der have gjort dem til det, de ere. O, mægtige Konst! som du bringer den i Taage svævende Forgangenhed til at staae i den smalle Strimmel Solskin, som vi kalde Nu, kan du byde den tilbyllede Fremtid at møde hende der? Er det ikke lykkedes mig? Er jeg ikke din Prophet?"

Saaledes talte han næsten højt med en stolt, men tungsindig Ild, idet han passerede gjennem den befærdede Gade, mellem Mennesker, som ikke vidste Noget af hans Sværmerier, eller kunde forstaae eller brød sig om dem. Det er ikke godt for en Mand at kjele for en Ærgjerrighed, der er enestaaende i sin Slags. Med mindre der findes dem i hans Omgivelse, efter hvis Exempel han kan indrette sin Opførsel, ville hans Tanker, Ønsker og Forhaabninger blive extravagante, og

han vil selv blive det udtrykte Billede af en Forrykt, ja maaske blive det i Virkeligheden. Læsende i Andres Barm med en næsten overnaturlig Skarpsindighed, slog det Maleren fejl at see den Uorden, der fandtes i hans egen.

„Og dette skulde være Huset", sagde han, betragtende det fra Øverst til Nederst inden han bankede paa. „Gud bevare min Forstand! Det Maleri! Det vil nok aldrig udslettes, er jeg bange for. Enten jeg seer paa Vinduerne eller Døren, saa staaer det inden i dem, som i en Ramme, malet med kraftige Penselstrøg og glødende i de rigeste Farvetoner — Portraiternes Ansigter — Figurerne og Handlingen paa Skizzen!"

Han bankede paa.

„Portraiterne! Er de indenfor?" spurgte han Tjeneren; derpaa, befindende sig selv, sagde han: „Deres Herre og Frue! Er de hjemme?"

„Ja, de er, Sir", sagde Tjeneren, tilføjende, da han lagde Mærke til det konstneriske Udseende, som Maleren aldrig kunde frigjøre sig fra, „og Portraiterne med!"

Gjesten blev ført ind i et Forværelse, der ved en Mellemdør stod i Forbindelse med et indre

Værelse af samme Størrelse. Da der Ingen var i dette Værelse, gik han henimod Indgangen til det næste, indenfor hvilket hans Øjne mødte saavel disse levende Skikkelser som deres Repræsentanter, der saa længe havde været Gjenstande for saa ejendommelig en Interesse. Han standsede uvilkaarlig paa Dørtærskelen.

De havde ikke bemærket hans Komme. Walter og Elinor stode foran Portraiterne, fra hvilke den Første for nylig havde kastet Silkeforhængets rige og yppige Folder til Side, holdende den gyldne Kvast med den ene Haand, medens den anden omfattede hans Kones. Malerierne, der havde været tildækkede i Maaneder, skinnede frem igjen med uformindsket Glands, kastende snarere, som det syntes et mørkt Lys tværs over Værelset, end de aabenbarede dem i et laant Lysskær. Elinors havde næsten været prophetisk. Tankefuldhed, og dernæst en blid Sørgmodighed havde efter hinanden boet paa hendes Aasyn, indtil de i Tidens Løb formørkedes til en stille Angst. Blandet med Frygt vilde det livagtigt have havt samme Udtryk som Portraitet. Walters Ansigt var fortrædeligt og sløvt, eller blot oplivet af

lunefulde Glimt, som kun efterlode et dybere Mørke efter deres kortvarige Glands. Han saae fra Elinor til hendes Portrait, og derfra paa sit eget, i Beskuelsen af hvilket han omsider rent tabte sig.

Maleren syntes at fornemme Skjebnens Trin bag ved sig, paa dens Fremskriden henimod sine Offere. En selsom Tanke dukkede op i hans Sjæl. Var det ikke hans egen Skikkelse, i hvilken Skjebnen aabenbarede sig, og han selv det virksomste Hovedmiddel for det kommende Onde, som han havde ladet kaste Skygge i Forvejen.

Walter vedblev bestandig at staae taus foran Maleriet, staaende i Forbindelse med det, som om det havde været hans eget Hjerte, og overgivende sig selv til den onde Indflydelses Trylleri, som Maleren havde udøvdt over dets Træk. Lidt efter lidt kom hans Øine til at flamme, medens Elinors Ansigt, idet hun iagttog den tiltagende Vildhed i hans, antog et Udtryk af Rædsel, og da han omsider vendte sig imod hende, var begges Lighed med deres Portraiter fuldstændig.

„Vor Skjebne er over os!" hylede Walter. „Død!"

Dragende en Kniv, underſtøttede han hende, da hun var i Færd med at ſegne om, og ſigtede med den efter hendes Bryſt. I denne Handling og i begges Mine og Stilling ſaae Maleren Figurerne i hans Skizze. Maleriet med hele dets forfærdelige Colorit var færdigt.

„Holdt, Raſende!“ raabte han ſtrengt.

Han var ſtreden frem fra Døren og havde ſtillet ſig imellem de to elendige Væſener, med den ſamme Følelſe af Magtfuldkommenhed til at ordne deres Skjebne, ſom til at forandre en Scene paa Lærredet. Han ſtod ligeſom en Troldmand, beſværgende de Phantomer, han havde manet frem.

„Hvad!“ mumlede Walter Ludlow, idet han fra den vilde Heftighed ſank tilbage i en ſløv og mørk Tunaſindighed. „Forhindrer Skjebnen ſine egne Bud?“

„Stakkels Dame!“ ſagde Maleren, „advarede jeg Dem ikke?“

„Jo, De gjorde“, ſvarede Elinor roligt, da hendes Rædſel havde gjort Plads for den ſtille Kummer, ſom den havde forſtyrret. „Men — jeg elſkede ham!“

Er der ikke en dyb Moral i denne For-

tælling? Kunde Udfaldet af een, eller af alle vore Handlinger blive forespejlet os eller ligesom stillet os for Øje — Nogle vilde kalde det Skjebne, og skynde sig fremad — Andre vilde lade sig henrive af deres lidenskabelige Ønsker — og Ingen vilde lade sig afholde af prophetiske Malerier.

Den ærgjerrige Gjest.

En September Aften havde en Familie samlet sig rundt om Arnen, som de havde stablet fuld med Drivtømmer fra Bjergstrømmene, tørre Grankogler og de splintrede Levninger af store Træer, der vare komne bragende ned fra den stejle Brink. Ilden buldrede i Kaminen og oplyste Værelset med sit klare Skin. Faderens og Moderens Ansigter bare Præget af en stille Glæde; Børnene lo; den ældste Datter var det livagtige Billede paa en Syttenaarigs Lykke; og den alderstegne Bedstemoder, som sad og strikkede paa den varmeste Plads, var Billedet paa en Lykke, der var bleven gammel. De havde fundet „den Urt: Hjertefred" paa den sørgeligste Plet i hele Ny-England. Familien boede i **the Notch** i de hvide Bjerge, hvor Vinden var skarp hele Aaret og ubarmhjertig

kold om Vinteren — ladende deres Bolig prøve den første Torn af hele dens friske Skarpbed førend den steg ned i Sacos Dal. De boede paa en kold og farlig Plet; thi der knejsede saa stejlt et Bjerg over deres Hoveder, at det ofte hændte sig, at der rumlede Sten ned ad dets Sider og fik dem til at fare op midt om Natten.

Datteren havde just sagt en eller anden godmodig Spøg, der fyldte dem Alle med Glæde, da Vinden kom farende gjennem **the Notch** og syntes at standse foran deres Bolig — klaprende med Døren, med en klagende og jamrende Lyd, førend den passerede ned i Dalen. For et Øieblik gjorde det dem ilde tilmode, skjøndt der ikke var noget usædvanligt i dens Toner. Men Familien var atter glad stemt, da de bemærkede, at Klinken løftedes af en eller anden Rejsende, hvis Fodtrin ikke vare blevne hørte midt i det frygtelige Vindstød, som forkyndte hans Ankomst, hylede da han traadte ind og foer sukkende bort fra Døren.

Skjøndt de boede i en saadan Ødemark, havde disse Mennesker dog daglig Samkvem med Verden. Det romantiske Pas i **the Notch** er en Hovedpuls-

aare gjennem hvilken den internationale Handels Livsblod ideligen banker mellem Maine paa den ene Side og de grønne Bjerge og St. Lawrences Kyster paa den anden. Postkaretten kjørte altid op foran Døren. Den Vejfarende, der ingen anden Ledsager havde end sin Stok, standsede her for at tale et Par Ord, for at Følelsen af hans Ensomhed ikke aldeles skulde overvælde ham, førend han passerer gjennem Bjergkløften eller naaer det første Hus i Dalen. Her vilde ogsaa Fragtkudsken overnatte paa hans Vej til Portland Marked, og dersom han var Ungkarl kunde han sidde en Times Tid oppe over den sædvanlige Sengetid for at stjæle et Kys fra Pigen paa Bjerget ved Afskeden. Det var een af disse gammeldags Kroer, hvor den Rejsende blot betaler for Kost og Logis, men modtages med en usminket Venlighed, der er ubetalelig. Da Fodtrinene hørtes mellem den yderste og den inderste Dør rejste derfor hele Familien sig op, Vedstemoderen, Børnene og Alle, som om de stode i Begreb med at byde En velkommen, der tilhørte dem, og hvis Skjebne var knyttet til deres.

Døren blev aabnet af en ung Mand. Hans

Ansigt bar først det tungsindige, næsten modfaldne Udtryk af En, der rejser en vild og sørgelig Vej ved Nattens Frembrud og alene, men det klarede snart op, da han saae den hjertelige Varme, hvormed han blev modtaget. Han følte, hvorledes hans Hjerte fløj dem Alle i Møde, lige fra den gamle Kone, der afterrede en Stol med sit Forklæde, til det lille Barn, der strakte sine Arme ud imod ham. Et Blik og et Smil satte den Fremmede i al Uskyldighed paa en fortrolig Fod med den ældste Datter.

„Ah, denne Ild kommer rigtig tilpas!" udbrød han, „i Særdeleshed, naar der er en saa behagelig Kreds omkring den. Jeg er ganske forkommet; thi **the Notch** er ligesom Luftrøret i et vældigt Par Lunger; det har blæst mig en forfærdelig Vind ind i Ansigtet hele Vejen fra Barlett."

„De rejser altsaa til Vermont?" sagde Husfaderen, idet han hjalp den unge Mand af med den temmelig lette Vadsæk.

„Ja; til Burlington og et godt Stykke Vej hinsides", svarede han. „Jeg havde bildt mig ind at skulle være i Ethan Crawford i Aften; men en

Fodgænger møder Noget paa en Vej som denne. Det er nu ogsaa ligegyldigt; thi da jeg saae denne gode Ild og alle Eders venlige Ansigter, følte jeg mig tilmode, som om De blot havde antændt den for min Skyld, og ventede min Ankomst. Derfor sætter jeg mig ned hos Eder, og lader som jeg er hjemme."

Den aabenhjertige Fremmede havde just trukket sin Stol hen til Ilden, da der hørtes Noget udenfor, der ligesom med tunge Skridt ilede ned ad Bjergets stejle Side med lange og hurtige Spring og gjørende et saadant Hop ved at passere Huset, at det slog imod den lige over for værende Skrænt. Familien holdt deres Aande, fordi de kjendte Lyden og deres Gjest gjorde det instinctmæssigt.

„Det gamle Bjerg har kastet en Sten efter os, af Frygt for vi skulde glemme ham", sagde Værten, idet han atter kom i sine Folder. „Han ryster undertiden paa Hovedet, og truer med at komme ned; men vi er gamle Naboer og staae os i det Hele taget ganske godt med hinanden. Desuden have vi et sikkert Tilflugtssted tæt ved, dersom han for fuld Alvor skulde komme."

Lad os nu antage, at den Fremmede er færdig med sit Aftensmaaltid af Bjørnesteg og at han ved den naturlige Livsalighed i sit Væsen har sat sig paa en venskabelig Fod med den hele Familie, saa at de tale ligesaa aabenhjertigt med hinanden, som om han ogsaa havde hørt til det samme Bjergkuld. Han besad en stolt og dog blid Aand — hovmodig og tilbageholdende blandt de Rige og Mægtige; men altid rede til at bøje sit Hoved under den lave Hyttedør og at være som en Broder eller Søn ved den Fattiges Arne. I Familien paa **the Notch** fandt han Varme og Enfoldighed i Følelsen, Ny-Englands fremherskende Intelligens og en Poesi, der var voret frem i Hjemmet og som de havde indsuget, naar de kun lidet drømte derom, fra Bjergtoppene og Bjergkløfterne og lige paa selve Dørtærskelen af deres romantiske og farlige Opholdssted. Han havde rejst langt og alene; ja, hele hans Liv havde i Sandhed været en ensom Sti; thi han havde i Følge sin Naturs stolte Varsomhed holdt sig borte fra dem, som ellers kunde være hans Fæller. Ogsaa Familien, hvor venlig og gjæstfri den end var, havde den Bevidsthed om Enhed i sig selv og Adskillelse fra Verden

som Helhed, der i enhver Familiekreds skulde bevare et helligt Sted, hvor ingen Fremmed tør trænge ind. Men denne Aften anspordede en profetisk Sympathi den dannede og velopdragne Yndling til at udøse sit Hjerte for disse jevne Bjergboere og nødte dem til at besvare denne Tillid ved ligesaa frimodigt at gjøre Gjengjeld. Og saaledes burde det ogsaa være. Er ikke det Slægtskab, som stammer fra en fælles Skjebne et fastere Baand end Fødselens.

Hemmeligheden i den unge Mands Charakter var en høj og luttret Ærgjerrighed. Han kunde have udholdt at leve et ubemærket Liv, men ikke at blive glemt i Graven. Hans brændende Higen havde forvandlet sig til Haab, og det længe nærede Haab var blevet saa godt som til Vished, at, hvor upaagtet han nu end rejste, vilde Hæderen dog engang skinne paa hele hans Bane — skjøndt det maaske ikke vilde skee medens han betraadte den. Men, naar Efterverdenen engang skuede tilbage gjennem det Mørke, hvori det, som nu er det Nærværende, er indhyllet, skulde den efterspore hans lysende Fodtrin, skinnende endnu medens Middelmaadighedens Ære blegnede, og

bekjende, at en begavet Aand havde passeret den fra Vuggen og til Graven uden at blive anerkjendt af Nogen.

„Og dog", udbrød den Fremmede — hans Kind glødede og hans Øje lynede af Begejstring — „og dog har jeg endnu Intet udrettet. Skulde jeg forlade denne Jord i Morgen, vilde Ingen vide saa meget om mig som I; at en ubekjendt Yngling, da Dæmringen faldt paa, kom op fra Saco Dalen, aabnede sit Hjerte for Øder i Aftenens Løb, passerede gjennem **the Notch** ved Solens Opgang og saaes ikke mere siden. Ikke en Sjæl vilde spørge: „„Hvem var han? — Hvorhen drog denne Vandringsmand?"" Men, jeg kan ikke døe, førend jeg har naaet mit Maal. Lad da Døden komme! Jeg skal have bygget mig mit Monument!"

Der var en stadig Strøm af naturlig Medfølelse, der banede sig Vej midt imellem uklare Drømmerier, som satte Familien i Stand til at forstaae denne unge Mands Følelser, skjøndt saa fremmede for deres egne. Med hurtig Sands for det Latterlige, rødmede han over den Iver, hvortil han havde ladet sig henrive.

„De leer ad mig", sagde han, idet han greb den ældste Tatters Haand, og selv smilede. „De anseer min Ærgjerrighed for saa taabelig, at jeg vilde lade mig fryse ihjel paa Toppen af Washington Højen, blot for at Folk skulde gabe efter mig i Egnen der omkring. Og i Sandhed, det vilde være et herligt Vodstykke for en Statue af en Mand!"

„Det er bedre at sidde her ved denne Ild", svarede Pigen rødmende, „og have det hyggeligt og godt, skjøndt Ingen tænker paa os."

„Jeg antager", sagde hendes Fader, efter at have grublet en Tid, „at der er noget naturligt i hvad den unge Mand siger, og hvis mine Tanker vare blevne henvendte i samme Retning, vilde jeg selv have følt det Samme. Det er besynderligt, Kone, hvorledes hans Passiar løber mig om i Hovedet, saa at jeg kommer til at tænke paa Ting, som det er temmeligt vist aldrig ville indtræffe."

„Maaske dog", bemærkede hans Kone. „Tænker Manden paa hvad han vil gjøre, naar han bliver Enkemand?"

„Nej, nej!" raabte han, tilbagevisende denne Idee med en venlig Bebrejdelse. „Naar jeg tæn-

ker paa din Død, Esther, tænker jeg ogsaa paa min. Men jeg ønskede, at vi havde en god Ejendom i Bartlett, eller Bethlehem, eller Littleton, eller i et eller andet District omkring de hvide Bjerge; men ikke hvor de kunde dumpe ned paa Hovedet af os. Jeg vilde staae paa en god Fod med mine Naboer og kaldes Squire, og blive sendt til Repræsentantforsamlingen i een Session eller to; thi en jevn, redelig Mand kan gjøre lige saa megen Gavn der som en Retskyndig. Og naar jeg da var bleven en rigtig gammel Mand, og du en gammel Kone, som der jo ikke er saa længe til, at jeg da maa være lykkelig nok at døe i min Seng, og efterlade Eder Alle grædende omkring mig. En Gravsten af Skifer vilde være mig lige saa fjer, som een af Marmor, blot med mit Navn og min Alder, et Vers af en Psalme, og et Par Ord, der underrettede Folk om, at jeg levede som en ærlig Mand og døde som en Christen."

„See der!" raabte den Fremmede; „det ligger i vor Natur at ønske et Mindesmærke, det være sig af Skifer, eller Marmor, eller en Granitsøile, eller en æresfuld Amindelse i Menneskehedens fælles Hjerte."

„Vi ere underlig stemte denne Aften", sagde Konen med Taarer i Øjnene. „Man siger, at det bar Noget at betyde, naar Folks Tanker vanke saa vide omkring. Hør Børnene."

De lyttede til. De yngre Børn vare bragte i Seng i et andet Værelse, men Døren stod aaben, saa at man kunde høre hvor travlt de havde med at tale sammen. Alle som Een syntes at være grebne af Smitten fra Kredsen omkring Ilden, og at overgaae hinanden i forvirrede Ønsker og barnagtige Planer om hvad de vilde gjøre, naar de bleve Mænd og Kvinder. Omsider tiltalte en lille Dreng sin Moder i Stedet for at henvende sig til sine Brødre og Søstre:

„Jeg skal sige dig hvad jeg ønsker, Moder", sagde han. „Jeg vilde ønske, at du og Fader og Bedstemoder og vi Alle, og den Fremmede med, strax vilde staae op og tage afsted for at drikke lidt af Flodens Bækken!"

Der var Ingen, som kunde bare sig for at lee over Barnets Indfald at forlade en varm Seng og trække dem fra en munter Ild for at besøge Flodens Bækken. Drengen havde neppe udtalt førend en Vogn raslede hen ad Vejen og

standsede et Øieblik udenfor Teen. Den syntes at indeholde to eller tre Mænd, som muntrede deres Hjerter med de raae Gbor af en Sang, som gjenlød i afbrudte Toner mellem Klipperne, medens Sangerne betænkte dem paa om de skulde fortsætte deres Reise eller overnatte her.

„Fader", sagde Pigen, „de kalde paa dig ved Navn."

Men den gode Mand tvivlede om, at de virkelig havde kaldt paa ham, og havde ikke Lyst til at vise sig altfor begjerlig efter Vinding ved at indbyde Folk til at besøge hans Hus. Han skyndte sig derfor ikke meget med at komme hen til Toren; Vidsken smeldede snart og de Reisende gave sig hovedkulds **the Notch** i Vold, bestandigt syngende og leende, skjøndt deres Sang og Glæde vendte sørgeligt tilbage fra Bjergets Dyb.

„See der, Moder!" raabte Drengen igjen. „De havde ladet os kjøre med til Floden."

De lo atter over Barnets baardnakkede Lyst til en Nattefart. Men det bændte sig, at der traf en let Sky hen over Tatterens Sjæl; hun saae alvorlig ind i Ilden, og traf Vejret næsten som et Suk. Det hændte sig Vej uagtet hendes Umage

for at undertrykke det. Derpaa foer hun sammen og rødmede, saae sig hurtigt omkring i Kredsen, som om man havde kastet et Blik i hendes Barm. Den Fremmede spurgte hvad hun havde tænkt paa.

„Inter", svarede hun, med et undseligt Smil. „Jeg følte mig blot saa forladt i det Øjeblik."

„Ah, jeg har altid besiddet den Gave at føle hvad der foregaaer i andre Menneskers Hjerter", sagde han, halv alvorligt. „Skal jeg fortælle Deres Hemmeligheder? Thi jeg veed, hvad jeg skal tænke, naar en ung Pige farer sammen ved et varmt Arnested, og klager over Forladthed ved hendes Moders Side. Skal jeg udtrykke disse Følelser i Ord?"

„De vilde ikke længer være en Piges Følelser, naar de kunde udtrykkes i Ord", svarede Bjergets Nymphe leende, men undvigende hans Øjekast.

Alt dette blev sagt afsides. Maaske begyndte der at spire et Kjerlighedens Frøkorn i deres Hjerter, saa rent og skært, at det kunde blomstre i Paradis, siden det ikke kunde modnes paa Jorden; thi Kvinder holde af en saadan ædel Værdighed som hans; og den stolte, beskuende og dog

kjerlige Sjæl fængsles hyppigst ved en Uskyldighed som hendes. Men imedens de saaledes talte hvidskende, og han iagttog Pigenaturens lykkelige Vemodighed, muntre Skygger og undselige Længsel, antog Blæsten gjennem **the Notch** en dybere og sørgeligere Lyd. Den lød, som den phantastrige Fremmede udtrykte sig, ligesom en Choralmelodi fra Vindens Aander, der i de gamle indianske Tider havde deres Bolig mellem disse Bjerge, og gjorde deres Høider og Dybder til en hellig Region. Der hørtes en Hylen langsmed Vejen, som om et Ligtog passerede den. For at forjage Tungsindigheden kastede Familien Fyrregrene paa deres Ild indtil de tørre Naale knittrede og Flammen steg højt i Vejret, paany aabenbarende en Scene af Fred og stille Lykke. Lyset viftede kjælende omkring dem og kjærtegnede dem alle. Der saae man Børnenes smaa Ansigter, liggende frem af deres afsides staaende Seng, og her Faderens kraftfulde Bygning, Moderens vemodige Mine, den højtflyvende Yngling, den i Knop værende Pige og den gode gamle Bedstemoder, der endnu bestandig sad og strikkede paa den varmeste Plads. Den gamle Kone saae op fra sit Arbejde og med Fin-

grene i fuld Virksomhed, var hun den Første til at tale.

„Gamle Folk have deres Indbildninger, ligesom unge have deres", sagde hun. „I have ønsket og udkastet Planer, og ladet Eders Tanker løbe fra det Ene til det Andet, indtil I ogsaa have faaet mit Hoved til at løbe surr. Hvad skulde nu vel en gammel Kone have at ønske, der kun har eet eller to Trin at gjøre inden hun naaer sin Grav? Børn, det vilde plage mig Nat og Dag til jeg har sagt Eder det."

„Hvad er det, Moder?" raabte Manden og Konen paa een Gang.

Derpaa underrettede den gamle Kone dem om med en hemmelighedsfuld Mine, som bragte Kredsen til at rykke tættere sammen ved Ilden, at hun allerede for flere Aar tilbage havde anskaffet sig sine Ligklæder — en pen Lærreds Særk, en Kappe med en Musselins Pibestrimmel og alting af en finere Slags, end hun havde baaret siden hendes Bryllupsdag. Men denne Aften var en gammel Overtro paa en underlig Maade vendt tilbage i hendes Tanker. Man plejede at sige i hendes yngre Dage, at dersom der manglede Noget

ved et Lig, om det end kun var en Pibestrimmel, der ikke var rigtig glat, eller Kappen ikke sad lige, vilde Liget i Kisten og under Jorden stræbe at løfte de kolde Fingre i Vejret for at bringe det i Orden. Alene Tanken derpaa bragte hende til at ryste.

„Tal ikke saaledes, Bedstemoder!" sagde Pigen gysende.

„Nu da", — vedblev den gamle Kone med en besynderlig Alvor, og dog med et underligt Smil over hendes egen Daarskab — „jeg ønsker, at En af Jer, mine Børn, — naar Eders Moder er klædt og lagt i Ligkisten — jeg ønsker, at En af Jer vil holde et Spejl for mit Ansigt. Hvo veed om jeg ikke kan faae et Glimt at see af mig selv og bemærke om Alt er i sin Rigtighed?"

„Gamle og Unge, drømme vi om Grave og Monumenter", mumlede den fremmede Yngling. „Jeg gad vide hvorledes Sømænd ere tilmode, naar Skibet synker og de, ubekjendte og uden at have udmærket sig, begraves tilsammen i Verdenshavet — denne vide og navnløse Grav!"

For en Stund havde den gamle Kones sygelystige Ideer optaget hendes Tilhøreres Tanker,

at en Lyd ude i Natten, der hævede sig ligesom et Vindstød, var bleven mægtig, dyb og frygtelig inden den af Skjebnen ramte Gruppe havde lagt Mærke til den. Huset og Alt hvad der var i det rystede, som om denne forfærdelige Lyd var Dommedagsbasunens Klang. Unge og Gamle verlede et eneste vildt Blik og bleve i et Øjeblik blege, forfærdede, uden at yttre en Lyd eller have Kraft til at bevæge sig. Derpaa udstødte de enstemmigen det samme Skrig:

„Bjergfred! Bjergfred!"

De simpleste Ord kunne antyde, men ikke afmale Katastrophens uudsigelige Rædsel. Slagtoffrene fore ud af deres Bolig og søgte Tilflugt paa hvad de ansaae for et sikkrere Sted — hvor der, under Forudsætning af et saadant Tilfælde, var opreist en Slags Barriere. Ak! de havde forladt deres Børn, og flygtede lige ind paa Ødelæggelsens Sti. Ned styrtede hele Bjergets Side i eet Tilintetgjørelsens Vandfald. Just lige førend den naaede Huset delte Strømmen sig i to Arme — rystede ikke et Vindue der, men overvældede hele Nabolaget, spærrede Vejen og tilintetgjorde Alt paa dens frygtelige Bane. Længe førend det

store Bjergskreds Torden havde opbørt at brage mellem Fjeldene, var Dødsangsten overstaaet og Slagtoffrene gaaede ind til Freden. Deres Legemer bleve aldrig fundne.

Den næste Morgen saae man den lette Røg stjæle sig fra Husets Storsten op ad Bjergets Side. Indenfor ulmede Ilden endnu paa Arnestedet, og Stolene stode i en Kreds omkring den, som om Beboerne blot vare gaaede ud for at betragte Bjergskredets Ødelæggelser og snart vilde vende tilbage for at takke Himlen for deres vidunderlige Frelse. Alle havde efterladt sig særegne Tegn, hvorved de, som havde kjendt Familien, bragtes til at fælde en Taare for hver især. Hvo har ikke hørt deres Navn? Historien er bleven fortalt vidt og bredt, og vil altid blive et Folkesagn mellem disse Bjerge. Digtere have besunget deres Skjebne.

Der vare Omstændigheder, som ledede Nogle til at antage, at man havde modtaget en Fremmed i Huset denne forfærdelige Nat, og at han havde delt Skjebne med alle dets Beboere. Andre negtede, at der var tilstrækkelig Grund til saadan en Gisning. Ve! den højhjertede Yngling med

hans Drøm om jordisk Udødelighed! Hans Navn og Personlighed aldeles ubekjendt; hans Historie, hans Vei i Livet, hans Planer — Alt en Hemmelighed, der aldrig skulde opklares; hans Død og hans Tilværelse begge lige tvivlsomme! Hvis var den Sjælekamp i hint Dødsøieblik?

Ligklokken til Bryllupet

Der er en vis Kirke i Staden Ny-York, som jeg altid har betragtet med en særegen Interesse, paa Grund af et Bryllup, som blev højtideligholdt der under meget besynderlige Omstændigheder i min Bedstemoders Pigeaar. Denne ærværdige Dame havde tilfældigvis været Vidne til denne Scene, og den blev bestandig ved at være hendes kjereste Fortælling. Om den Bygning, der nu staaer paa den samme Plads er identisk med den hun har ment, er jeg ikke Oldgransker nok for at vide; ikke heller vilde det maaske lønne Umagen om jeg vilde berigtige en af mine behagelige Vildfarelser ved at læse Aarstallet, da den blev opbygget paa Tavlen over Døren. Det er en statelig Kirke, omgivet med en Indhegning af det yndigste Grønne, indenfor hvilken der findes Urner, Søjler,

Obelisker og andre Marmormonumenter i Kirkegaardsstil, dels som skyldige Ydelser af Familiekjerligheden, dels mere pragtfulde Mindesmærker over historisk Støv. Til saadant et Sted, skjøndt Stadens Tummel ruller nedenfor dets Taarn, vil man altid være tilbøjelig til at knytte eet eller andet interessant Sagn.

Giftermaalet maatte ansees som Resultatet af en tidligere Forbindelse, skjøndt der paa Brudens Side havde været to mellemliggende Ægteskaber, og syvretyve Aars enligt Liv paa Mandens. I sit fem og tredsindstyvende Aar var Mr. Ellenwood en tilbageholden, om ikke helt fra Andre afsondret Mand; egenkjerlig som alle Mennesker, der ere indesluttede i dem selv, og dog ved sjeldne Lejligheder læggende en ædelmodig Sindsbeskaffenhed for Dagen; en Boglærd hele sit Liv igjennem, omendskjøndt altid noget slov, fordi hans Studier ikke havde noget bestemt Formaal, hverken til det Almindeliges Gavn eller for at tilfredsstille hans personlige Ærgjerrighed; en Gentleman med fornem Opdragelse og i Besiddelse af en sær Omfindtlighed, der alligevel undertiden forlangte en betydelig Lempelse af Samfundets almindelige Ved-

tægter for hans Vedkommende. Der fandtes virkelig saa mange Uregelmæssigheder i hans Charakter, og skjøndt han med sygelig Pirrelighed gos tilbage for at tiltrække sig den offenlige Opmærksomhed, havde det dog saa ofte været hans ubeldige Skjebne at blive Gjenstand for Dagens Samtaler ved en eller anden vild Excentricitet i hans Opførsel, at Folk gik paa Spor efter om der ikke fra hans Forfædre fandtes en arvelig Spire til Galskab. Men dette gjordes ikke fornødent. Hans Griller havde deres Oprindelse fra en Sjæl, der savnede den Støtte, som et Alt optagende Formaal giver og fra Følelser, der tærede paa dem selv i Mangel af bedre Næring. Dersom han var gal, var det Følgen af og ikke Aarsagen til et hensigtsløst og forfejlet Liv.

Enken var saa fuldkommen en Modsætning til hendes tredie Brudgom i Alt, undtagen i Alderen, som man vel kunde tænke sig. Trangen til at bæve hendes første Forlovelse, var hun bleven forenet med en Mand, der var dobbelt saa gammel som hun, for hvem hun havde været en exemplarisk Hustru, og ved hvis Død hun kom i Besiddelse af en glimrende Formue. En Gentleman

fra Syden, der var betydeligt yngre end hun selv, vandt anden Gang hendes Haand, og førte hende til Charlestown, hvor hun, efter mange ubehagelige Aars Forløb, atter fandt sig som Enke. Det vilde have været besynderligt, dersom der var bleven nogen usædvanlig Delicatesse tilbage efter et saadant Liv som Mrs. Dabneys; den kunde ikke Andet end blive forfuet og dræbt ved hendes ridelig fejlslagne Forventninger, hendes første Ægteskabs kolde Pligtmæssighed, Forrykkelsen af Hjertets Grundsætninger, følgende af et nyt Ægteskab og den Ufjerlighed hendes Ægtefælle fra Syden havde viist hende, som unndgaaeligt havde ledet hende til at forbinde Tanken om hans Død med hendes Velvære. For at sætte os i Kortved, hun hørte til den flogeste, men mindst elskværdige Slags af Kvindekjønnet: hun var Philosoph og bar sit Hjertes Sorger med Jevnmodighed, gjørende Afkald paa Alt hvad der skulde have tjent til hendes Lykke og søgte at faae det Meste ud af hvad der blev tilbage. Verdslig klog i de fleste Ting, var Enken maaske des mere elskværdig ved den ene Skrøbelighed, som gjorde hende latterlig. Da hun var barnløs, kunde hun ikke vedblive at være smuk ved

en Repræsentant i en Datters Person; hun vilde derfor paa ingen Maade være gammel og styg; hun kæmpede med Tiden, og fastholdt sine Roser til Trods for ham, indtil den ærværdige Tyv syntes at gjøre Afkald paa Byttet, som ikke Umagen værd at strides om.

Denne verdsligsindede Kvindes forestaaende Giftermaal med en saa lidet verdslig Mand som Mr. Ellenwood, blev bekjendt snart efter Mrs. Dabneys Tilbagekomst til hendes Fødeby. Baade overfladiske og skarpere Jagttagere syntes at kappes i den Formodning, at Damen ikke havde havt den mindst virksomme Del i at arrangere Sagen; der var Hensyn til det Tjenlige, som hun langt snarere kunde været faldet paa end Mr. Ellenwood, og dertil kom nu ogsaa det pralende Blændværk af Følelse og Romantik i denne sildige Forbindelse mellem to fordums Elskende, som undertiden gjør en Taabe af den Kvinde, der har mistet sine ægte Følelser under Livets Tilskikkelser. Knuden stak i, hvorledes denne Mand, med hans Mangel paa verdslig Klogskab og med hans dødelige Angst for at gjøre sig latterlig, kunde være bragt til at gjøre et Skridt, der paa engang var saa

betænksomt og saa latterligt. Men medens Folk snakkede kom Bryllupsdagen. Ceremonien skulde højtideligholdes overensstemmende med de episcopale Former i en aaben Kirke, med en Grad af Offentlighed, der traf mange Tilskuere til, som optoge de forreste Pladser i Pulpiturerne, i Stolene nær ved Alteret og langs med det brede Skib. Det var saaledes bestemt eller maaske var det Datidens Skik, at Brud og Brudgom hver for sig skulde begive dem til Kirken. Ved eet eller andet andet Tilfælde var Brudgommen lidt mindre punktlig end Enken og hendes Brudefølge, med hvis Ankomst, efter denne kedsommelige, men nødvendige Indledning, Handlingen i vor Fortælling kan siges at begynde.

De plumpe Hjul af flere gammeldags Karether bortes, og de Herrer og Damer, hvoraf Brudens Følge bestod, kom gjennem Kirkedøren med samme pludselige og glædelige Virkning, som naar en Solstraaale bryder frem. Den hele Gruppe, med Undtagelse af Hovedfiguren, var sammensat af Ungdom og Munterhed. Da de stimlede op af det brede Skib, medens Stolene og Pillerne syntes at oplyses paa begge Sider, vare deres Skridt

saa stejende, som om de forverlede Kirken med en Balsal, og vare færdige til at dandse Haand i Haand til Altret. Saa glimrende var Skuet, at kun Faa lagde Mærke til det besynderlige Phænomen, der ledsagede Skarens Indtrædelse. I det Øjeblik, da Brudens Fod berørte Portærskelen, svang Klokken i Taarnet tungt over hendes Hoved og udsendte sine dybeste Sorgetoner. Vibrationerne døde hen og vendte tilbage, med forstærket Højtideligbed, da hun var kommen midt ind i Kirken.

„Gud i Himlen! hvilket Varsel", hvidskede en ung Dame til sin Elsker.

„Paa min Ære", svarede Herren, „jeg troer Klokken har saa god en Smag, at den ringer paa egen Haand. Hvad har hun at gjøre med Brylluper. Dersom du, dyrebare Julie, nærmede dig Alteret, vilde Klokken lade sine gladeste Toner lyde. For hende er den kun en Ligklokke."

Bruden og hendes Følge havde været altfor optagne med den larmende Indtrædelse, til at de skulde have lagt Mærke til Klokkens første varslende Slag eller i det Mindste til at anstille Betragtninger over denne besynderlige Velkomst ved

Alteret. De vedbleve derfor at gaae videre med uformindsket Munterhed. Tidsalderens pragtfulde Klædedragt, de carmoisinrode Flojls Kjoler, de guldgalonnerede Hatte, Fiskebensskjorterne, Silke, Atlask, Brocade og Broderi, Spænder, Stokke og Kaarder, baaret til Skue paa den fordelagtigste Maade ved Personer, for hvilke en saadan Luxus passede sig — Alt dette tilsammentagen frembragte den Virkning, at denne Gruppe snarere saae ud som et Maleri med levende Farver, end som en Virkelighed. Men hvilken vrang Smag havde dog Konstneren været i Besiddelse af, at han kunde fremstille Hovedpersonen som saa rynket og affældig, medens han havde udmajet hende med den mest straalende Pragt i Klædedragt, som om den elskværdigste Pige pludselig var stivnet af Alder, og bleven en Lære for de Skjønne omkring hende! Imidlertid fortsatte de deres Gang og havde alt glimret igjennem en Trediedel af Skibet, da et nyt Klokkeslag syntes at fylde Kirken med et synlig Skumring, indhyllende og formørkende det prunkende Skuespil, indtil det atter skinnede frem som igjennem en Taage.

Denne Gang tovede Følget, det standsede og

som i Norden, medens der undslap nogle af Tamerne et svagt Skrig og der hørtes en forvirret Hvidsken mellem Herrerne. Saaledes omtumlet hid og did, kunde man have sammenlignet dem med en pragtfuld Blomsterkost, der pludselig rystes af et Vindstød, som truer med at adsprede Bladene af en gammel, brun, falmet Rose, der sidder paa samme Stilk som to dugbesprængte Knopper; dette var et Sindbillede paa Enken mellem hendes smukke unge Brudepiger. Men hendes Heltemod var beundringsværdigt. Hun havde faret sammen med en uimodstaaelig Gysen, som om Klokkens Slag havde ramt hende lige i Hjertet; derpaa vandt hun atter sin Fatning tilbage, medens hendes Følge endnu var ganske fortabt, traadte i Spidsen for det og skred rolig op igjennem Skibet. Klokken vedblev at svinge, slaae og vibrere med den samme melancholske Regelmæssighed, som naar et Lig befinder sig paa Vejen til Graven.

„Mine unge Veninder her have faaet deres Nerver rystet en Smule", sagde Enken smilende til den Gejstlige ved Alteret. „Men der er saa mange Ægteskaber indledte med den gladeste Klokkeklang, og som dog ere faldne ulykkeligt ud, at jeg

vil haabe paa en bedre Lykke under saa forskjellige Varsler."

„Madame", svarede Præsten hel betuttet, „denne selsomme Hændelse bringer mig en Bryllupstale i Erindring af den bekjendte Biskop Taylor, hvori han blander saa mange Tanker om Døden og Fremtidens Ve, at, for at udtrykke mig paa en Maade i hans egen prægtige Stil, han syntes at beklæde Brudekammeret med Sort og at skære Bryllupsklædningen af et Ligklæde. Og det har været Skik hos forskjellige Nationer at iblande noget bedrøveligt i deres Bryllupsceremonier, for at komme Døden ihu, medens man knyttede Livets vigtigste Forbindelse. Saaledes kunne vi drage en tungsindig, men gavnlig Lære af denne Ligklokke."

Men, omendskjøndt den Geistlige kunde have givet sin Moral en endnu skarpere Draad, undlod han dog ikke at sende Bud for at komme paa Spor efter Hemmeligheden og for at standse denne Lyd, der passede sig saa sørgeligt til et saadant Ægteskab. Et kort Tidsrum forløb, i hvilket Tausheden kun blev afbrudt ved Hvidsken og en dæmpet Fnisen i Brudeskaren og mellem Tilskuerne,

som, efterat den første Forskrækkelse var overstaaet, vare opsatte paa at drage en ondskabsfuld Glæde af den hele Sag. De Unge have mindre Barmhjertighed med de Gamles Taarskaber, end de Gamle med Ungdommens. Man bemærkede, at Enkens Blik for et Øieblik vandrede henimod et Vindue i Kirken, som om hun søgte efter det af Tiden medtagne Marmormindesmærke, hun havde helliget sin første Ægtefælle; derpaa sænkede hendes Øienlaage sig over de matte Øine og hendes Tanker droges uimodstaaeligt mod en anden Grav. To begravede Mænd, hvoraf den Enes Stemme hvidskede hende i Øret og den Anden raabte til hende langvejs fra, bøde hende at lægge sig ved deres Side. Maaske tænkte hun med en forbigaaende sand Følelse paa, hvor meget lykkeligere hendes Lod vilde have været, dersom Klokken nu, efter velsignelsesrige Aar, havde ringet ved hendes Begravelse, og hun fulgtes til Graven med den gamle Kjærlighed hos hendes Ungdoms Elsker, der længe havde været hendes Ægtefælle. Men hvorfor var hun vendt tilbage til ham, da deres kolde Hjerter bævede tilbage for hinandens Favnetag?

Endnu bestandig vedblev Ligklokken at ringe

saa sørgeligt, at Solskinnet syntes at blegne i Luften. En Hvidsken, der kom fra dem, som stode nærmest ved Vinduerne, udbredte sig nu over hele Kirken; en Ligvogn, med et Følge af nogle Karether, krob i Sneglegang ned ad Gaden, førende en eller anden død Mand til Kirkegaarden, medens Bruden ventede paa en levende ved Alteret. Strax efter hørte man Brudgommens og hans Venners Trin ved Døren. Enken saae ned ad Skibet, og knugede Armen paa een af hendes Brudepiger i sin skindmagre Haand med en Kraft, som hun ikke selv vidste af, at den smukke Pige skjelvede derved.

„De gjør mig ganske bange, bedste Frue!" sagde hun. „For Himlens Skyld, hvad fattes Dem?"

„Intet, min Kjære, Intet", sagde Enken; derpaa hvidskede hun hende i Øret: „Det er en tosset Grille, jeg ikke kan blive qvit. Jeg venter at min Brudgom skal komme ind i Kirken med mine to første Mænd som Brudesvende!"

„See, see!" skreg Brudepigen. „Hvad er dette? Ligfølget!"

Idet hun talte, traadte en mørk Procession ind i Kirken. Først kom en gammel Mand og Kone, ligesom de første Sørgende ved en Lig-

begængelse, fra Top til Taa fulsorte, med Undtagelse af deres blege Ansigter og graa Haar; han lænende sig til en Stok og understøttende hendes affældige Skikkelse med sin kraftesløse Arm. Bag efter dem kom et andet, og atter et andet Par, ligesaa aldersteget, saa sort og sørgeligt som det første. Efterhaanden som de kom nærmere, gjenkjendte Enken i ethvert Ansigt et eller andet Træk af fordums Venner, for længe siden forglemte, men nu ligesom vendende tilbage fra deres gamle Grave, for at minde hende om at holde sit Ligtøi paa rede Haand, eller i det ligesaa uvelkomne Øiemed at vise deres Rynker og Skrøbelighed, og gjøre Krav paa hende som deres Jevnbyrdige ved Kjendetegnene paa hendes egen Affældighed. Mangen munter Nat havde hun dandset med dem i deres Ungdom. Og nu, i den glædeløse Alderdom, følte hun, at en eller anden henvisnet Meddandser vilde engagere hende, og Alle i Forening opføre en Dødsdands til Ligklokkens Musik.

Medens disse aldersteane Sørgepar passerede gjennem Skibet, lagde man Mærke til, at fra Stol til Stol, gyste Tilskuerne af en uimodstaaelig Rædsel over en eller anden Gjenstand, der hidtil havde

været skjult af de mellemværende Figurer, men nu kom tydelig for Dagen. Mange vendte deres Hoveder bort, Andre stirrede stadigt og ufravendt derpaa, og en ung Pige loe hysterisk og sank i Afmagt med Latteren paa hendes Læber. Da denne ubyggelige Processton nærmede sig Alteret, skilte Parrene sig ad og gik langsomt hver til sin Side, indtil der i Midten viste sig en Skikkelse, der med fuld Føje var bleven indført med hele denne morke Pomp: Ligklokken og Sørgefølget. Det var Brudgommen i hans Ligdragt!

Intet andet Klædebon end Gravens kunde have passet sig for et saa dødningeagtigt Aasyn; Øjnene havde virkelig en Gravkampes frygtelige Skær; alt Øvrigt bar Udtrykket af den alvorlige Ro, som gamle Mennesker føre med sig i Ligkisten. Liget stod ubevægeligt, men tiltalte Enken med en Stemme, der syntes at smelte sammen med Klokkens Klang, der lød tungt igjennem Luften, medens han talte.

„Kom, min Brud!" sagde disse blege Læber. „Ligvognen er parat. Klokkeren staaer og venter paa os ved Gravens Dør. Lad os blive viede; og saa afsted til vore Ligkister!"

Hvorledes skal Enkens Rædsel skildres! Den meddelte hende den Spøgelseagtighed, der egner sig for en død Mands Brud. Hendes unge Venner stode afsides, gysende over Sorgefølget, den ligklædte Brudgom og hende selv; den hele Scene gav det mest levende Billede af den frugtesløse Kamp mellem denne Verdens forgyldte Daarskaber, naar de stride mod Alderdom, Affældighed, Sorg og Død. Den højtidelige Taushed blev først afbrudt af den Gejstlige.

„Mr. Ellenwood", sagde han beroligende, men dog noget myndigt, „De befinder Dem ikke vel. Deres Sind er bleven sat i Bevægelse formedelst den usædvanlige Stilling, hvori De er sat. Den højtidelige Handling maa opsættes. Lad mig, som en gammel Ven, anmode Dem om at begive Dem hjem."

„Hjem! ja; men ikke uden min Brud", svarede han med den samme hule Stemme. „De anseer dette for Narrestreger, maaske for Galskab. Havde jeg udmajet mit gamle og affældige Legeme med Purpur og Broderi — havde jeg tvunget mine visne Læber til at smile ad mit døde Hjerte — det vilde have været Narrestreger eller Galskab.

Men lad nu Unge og Gamle erklære, hvem af os der er kommen hid uden Bryllupsklædningen, Brudgommen eller Bruden!"

Han traadte frem med et spøgelseagtigt Trin, og stod ved Siden af Enken, stillende den forfærdelige Simpelhed af hans Ligdragt i Modsætning til den Prunk og Flitter, hun havde iført sig til dette ulykkelige Øjeblik. Ingen, der saae dem, kunde vægre dem ved at anerkjende den frygtelige Styrke af den Lære, som det var lykkedes hans forvirrede Forstand at give.

„Grusomt! grusomt!" stønnede den sønderknuste Brud.

„Grusomt!" gjentog han; derpaa gik hans dødningeagtige Roligbed over til en vild Bitterhed — „Herren skal dømme, hvem af os, der har været grusom mod den Anden! I Ungdommen berøvede De mig min Lykke, mit Haab, mit Formaal; De borttog Kjernen af mit Liv og gjorde det til en Drøm, uden endogsaa at lade saa megen Virkelighed tilbage, at jeg kunde græmme mig derover — der blev kun et Alt overskyggende Mørke, gjennem hvilket jeg mejsommeligt slæbte mig frem, uden at bryde mig om, hvorhen Vejen førte.

Men efter fyrretyve Aars Forløb, da jeg havde bygget min Grav og ikke vilde opgive Tanken om at hvile der — nej, selv ikke for et saadant Liv, som vi engang udmalede os — falder De mig til Alteret. Paa Deres Opfordring er jeg her. Men andre Mænd have glædet dem ved Deres Ungdom, Deres Skjønhed, Deres varme Hjerte, og ved Alt, som kunde kaldes Deres Liv. Hvad er der for mig tilbage uden Deres Affældighed og Død? Og derfor har jeg indbudet disse Venner til Begravelsen og bestilt Klokkeren til at ringe med den dybeste Ligklokke, og jeg er kommet her i min Ligklædning for at blive viet til Dem, som til en Ligbegængelse, saa at vore Hænder kunde blive lagte i hinanden ved Gravens Dør og vi kunde betræde den i Forening."

Det var ikke Vanvid, det var ikke blot en stærk Bevægelses Rus i et Hjerte, der ikke var vant dertil, som nu arbejdede inde i Bruden. Denne Dags alvorlige Lære havde ikke været uden Frugt; hendes verdslige Sind var forsvundet. Hun greb Brudgommens Haand.

„Ja!" raabte hun. „Lad os blive viede, endogsaa ved Gravens Port! Mit Liv er henrundet

i Forfængelighed og Tombed. Men ved dets Ende er der een sand Følelse. Den har gjort mig til hvad jeg var i min Ungdom; den gjør mig Dem værdig. Tiden er Intet for os. Lad os blive viede for Evigheden!"

Med et langt og dybt Blik saae Brudgommen hende ind i Øjnene, medens der samlede sig en Taare i hans egne. Hvilken selsom Aabenbarelse af menneskelig Følelse i etLigs stivnede Barm! Han bortvidskede endogsaa Taaren med sit Ligklæde.

„Min Ungdoms Elskede", sagde han, „jeg har været ude af mig selv. Hele min Levetids Fortvivlelse vendte paa eengang tilbage og gjorde mig forstyrret. Tilgiv, og vær tilgivet. Ja, det er Aften for os nu, og ingen af vore Morgendromme om Lykke er gaaet i Opfyldelse. Men lad os lægge vore Hænder i hinanden foran Alteret, som Elskende, hvem ugunstige Omstændigher have adskilt hele Livet igjennem, men som dog mødes igjen som de staae i Begreb med at forlade det og finde deres jordiske Tilbøjelighed forandret til Noget ligesaa helligt som Religion. Og hvad er Tiden for de Ægteviede for Evigheden?"

Under Manges Taarer og medens deres Hjerter, som nærede ægte Følelser, svulmede af en opløftende Fornemmelse, indviedes Vagten mellem to udødelige Sjæle. Følget af affældige Sørgende, den graahærdede Brudgom i hans Ligdragt, den alderstegne Bruds blege Træk, og Ligklokkens Klang, der tonede hele Tiden, indtil dens dybe Røst overdøvede Brudevielsen — Alt betegnede Skrinlæggelsen af hvert jordisk Haab. Men efterhaanden som den højtidelige Handling fuldbyrdedes, udgik der fra Orgelet, hvis Sympathi ligesom vaktes ved denne rørende Scene, en Lovsang, der først blandede sig med denne sørgelige Klang, derpaa hævede den sig til en majestætisk Melodi indtil Sjælen saae ned paa sin Smerte. Og da den ærefrygtvækkende Ceremoni var endt, og da de for Evigheden ægteviede med deres folde Hænder i hinanden, traf sig tilbage, overdøvedes Ligklokken rent af Orgelets højtidelige Triumphtoner.